

bude muset naučit se stroji mluvit. A nejlepší bude, když začne hned teď.

Postavil sklenici do dřezu, vrátil se do obývacího pokoje a ještě jednou vytočil Kelpovo číslo; tentokrát však nezačal od-povídat, dokud stroj neskončil s celou namlouvenou zprávou: »Haló, tady je Andy Kelp. Momentálně nejsem doma, ale mů-žete mi na záznamníku nechat vzkaz a já vám zavolám, jakmile se k tomu dostanu. Zanechte svůj vzkaz okamžitě poté, co se ozve pípnutí. A přeji vám hezký den.«

lííp

»Škoda, že nejsi doma,« odpověděl Dortmund. »Tady je Dortmund a zrovna...«

V tom okamžiku však stroj začal znovu mluvit. »Hej!« vy-hrkl. »Haló!«

V ohlašovací mechanizmu pravděpodobně došlo k nějaké poruše. No a co, to nebyl Dortmundův problém, on přece na svém telefonu žádnou zatracenou pitomost neměl. Zarputile ignoroval výkřiky, jimiž se mu stroj snažil skočit do řeči, a pokračoval v namlouvání svého vzkazu: »...odcházím na jednu prácičku. Napadlo mě, že bys třeba chtěl jít se mnou...«

»Hej, to jsem já! Tady Andy!«

»...ale počítám, že sám to taky zvládnou. Promluvíme si poz-ději.«

Když Dortmund pokládal sluchátko, ozývalo se z něj poně-kud ublíženým tónem: »Johne? Haló!« Dortmund zamířil do předsíně ke skříni, oblékl si kabát s lupičským náčiním zastr-kaným do skrytých vnitřních kapes a odešel z bytu. O deset vteřin později zazvonil v prázdném obývacím pokoji telefon. A zvonil. A zvonil...

Kapitola 2

Na měkce nadýchaném polštářku z černého sametu a ve svitu pronikavého světla stropních zářivek se Byzantský oheň tpytil jasně karminovým leskem dopadajících paprsků. Kdyby byly stroje schopny krváčet, možná by právě takhle vypadala kapka krve z počítače Univac: chladná, průzračná, téměř bolestivě rudá, drobný, pravidelně vybroušený krystal, zářící sytou bar-vou a vášnivým leskem. Při své váze devadesáti karátů byl Byzantský oheň jedním z největších a nejceněnějších rubínů na světě, jehož cena sama o sobě dosahovala možná čtvrt milionu dolarů, nepočítaje v to impozantní šperk, do něhož byl zasazen, ani jeho stejně impozantní historii.

Šperkem, v němž byl Byzantský oheň zasazen, byl velký a filigránsky zdobený prsten z ryzího zlata, jehož středový rubín byl obklopen čtrnácti malými modrobílými safíry. To sice znamenalo, že se jeho celková cena zvyšovala možná na dvoj-násobek, byla to však historie drahého kamenu - figurovaly v ní náboženské války, krádeže, mezinárodní dohody, vraždy, diplomacie na nejvyšší úrovni a nejrůznější záležitosti týkající se národní hrdosti, etnické identity i teologického významu - díky níž se o nějaké tržní hodnotě vůbec nemohlo mluvit. Cena Byzantského ohně se stejně jako cena diamantu Koh-i-noor nedala penězi vyjádřit.

Bezpečnostní opatření doprovázející první přesun Byzant-ského ohně po téměř devadesáti letech byla proto neobyčejně přísná. Dopoledne toho dne vyrazily z Přírodovědného histo-rického muzea v Chicagu tři různé týmy ozbrojené transportní služby a třemi různými trasami zamířily do New York City; sami kurýři až do odjezdu nevěděli, který tým prsten poveze. Teď byla v New Yorku téměř půlnoc a tým přepravující prsten se u terminálu společnosti TWA na Kennedyho letišti právě setkal s bezpečnostní eskortou mise Spojených států americk-kých při OSN. Tato nová skupina měla prsten dopravit zbytek cesty na Manhattan, do ústředí americké mise na náměstí Uni-ted Nations Plaza, kde měl být připraven na zítřejší slavnostní ceremoniál, při němž bude Byzantský oheň se vši pompou slavnostně vrácen suverénnímu tureckému státu (který ho po-pravdě řečeno nikdy nevlastnil). A pak, zaplat' pánbůh, už se o ten zatracený krám bude muset starat Turecko.

Až do toho okamžiku se však o něj musely postarat Spojené státy, proto mezi osmi Američany, kteří se tísnili v malé holé kanceláři bezpečnostní služby na terminálu TWA, panovalo jisté napětí. Kromě kurýra z Chicaga, který měl k zápěstí řetíz-kem připoutaný diplomatický kufřík, a jeho dvou tělesných strážců tu byl tříčlenný doprovodný tým z americké mise a dva zrudnutí uniformovaní newyorští policisté. Policie tu byla jen proto, aby bylo zastoupeno město a aby rituálu převozu pasivně přihlížela. S žádnými problémy nikdo doopravdy nepočítal.

Chicagští tělesní strážci zahájili předávací rituál tím, že ode-vzdali klíče od diplomatického kufříku newyorskému týmu, který jim podepsal příslušné stvrzenky. Poté chicagský kurýr položil kufřík na stůl a pomocí vlastního klíče si sejmul nára-mek ze zápěstí. Pak kufřík odemkl a otevřel, sáhl dovnitř a vytáhl menší přepravní krabičku, která v něm byla uložena; v tom okamžiku se všichni přítomní natlačili trochu blíž ke stolu a zadívali se na Byzantský oheň, na tmavě rudý rubín, na hře-jivé zlato, v němž byl zasazen, na pomrkávající drobné modro-bílé střípky safírů, to všechno v krabičce na černé sametové podložce. Dokonce i oba otupělí městští poldové přistoupili o krok blíž a pohlédli na prsten přes ramena ostatních. »To je šutr jako prase,« utrousil jeden z nich.

Plešatější příslušník mise Spojených států se při té lehk-o-vážné poznámce nesouhlasně zamračil. »Sakra, chlapi, měli byste...« chtěl je pokárat, když vtom se dveře za nimi otevřely a dovnitř rázně vešli čtyři muži, kteří na sobě měli černé pláště a plynové masky, hodili před sebe několik kouřových a slzných granátů, v rukou měli samopaly a mluvili řecky.

Kapitola 3

Dveře klenotnictví udělaly chřřrust. Dortmund se do nich opřel ramenem a zatlačil, ukázalo se však, že chřřrust nesta-čilo. Dortmund se přes druhé rameno ohlédl - Rockaway Boulevard tady v parku South Ozone v okrsku Queens zůstával liduprázdný, drát, který přidal k ostatním, aby vyřadil poplašný systém nad hlavním vchodem,

zůstával nenápadný a čas zůstával poklidnou půlnoční hodinou všedního dne - a pak znovu věnoval pozornost dveřím, které zůstávaly zavřené.

Příčinou tohoto zdržení, které ho vyrušilo ze soustředění na ty zatracené dveře, byla skutečnost, že musel pracovat a zároveň hlídat. Právě za tím účelem s sebou chtěl vzít Kelpa; smůla, že nebyl doma. Protože většina lidí, které Dortmund znal, měla dojem, že přitahuje maléry - byla to spíš čirá smůla než neschopnost, která jeho dny kalila mračny a noci zaplňovala mrazem - bylo nesmírně těžké najít někoho, kdo by byl ochoten vydat se s ním na nějakou prácičku. A Dortmund nechtěl tuhle vloupačku odkládat na příští noc. Kdo mohl vě-dět, jak dlouho bude ještě majitel klenotnictví pryč?

Byla to právě cedule ve výkladní skřini - Jsem na dovolené, abych vám mohl ještě lépe sloužit - která jako první přilákala Dortmundovu pozornost k obchodu zvanému Skoukakis Credit Jewelers. Když pak ve skříňce s poplašným zařízením nad předním vchodem poznal starou přítelkyni, typ a model, s jehož vnaďami měl v uplynulých letech mnohokrát příležitost se důvěrně seznámit, usoudil, že štěstěna se na něj tentokrát nepochybně - a z jeho pohledu až příliš výjimečně - usmívá. Včera během dne spatřil ceduli a prohlédl si poplašné zařízení, v noci si byl obhlédnout terén a dnes v noci byl tady, ohlížel se přes rameno a současně páčil ty pitomé dveře. »No tak,« za-huhlal.

Cvak, odpověděly dveře a rozlétly se dokořán tak nečekaně, že se Dortmund musel chytit zárubně, aby po hlavě nespadl do vitríny s hodinkami Timex.

Sirény. Policejní sirény. Velice vzdálené policejní sirény, kvílející jihovýchodně od něj někde kolem Kennedyho letiště. Dortmund se zastavil ve dveřích, přesvědčil se, že sirény se neblíží jeho směrem, a když pak spatřil reflektory auta, které se jeho směrem naopak blížilo, vešel do obchodu, zavřel za sebou a hotovil se k práci.

Auto zastavilo přímo před obchodem. Dortmund ztuhl, vy-koukl přes drátěnou síť, jíž bylo zakryté dvevní okénko, sledo-val auto a čekal, co se bude dít.

Nedělo se nic.

Co to mělo znamenat? Jen tak si tady zaparkuje auto a nic se neděje? Jedoucí auto zabočí k chodníku, zastaví a nic dalšího se nestane? Nikdo z toho auta nevystoupí? Nikdo to auto ne-zamkne a neodejde si po svých, aby se počestný lupič mohl v klidu věnovat své večerní práci?

Reflektory auta zhasly.

No vida, přece něco. Jen tak dál.

Dál nic. Dortmund neviděl, kolik v autě sedí lidí, žádný z nich se však rozhodně ani nepohnul. A Dortmundovi bylo jasné, že dokud někdo z nich něco neudělá, dokud se nestane něco jiného, nemůže prostě s klidnou myslí pokračovat ve svém původním programu. Rozhodně ne, když venku stojí auto a někdo v něm trčí. S výrazem rozhořčené netrpělivosti se opřel o dveře, díval se ven kovovou síťkou - která ho clonila před lidmi sedícími v autě - a čekal, až ti idioti někam zmizí.

Jenže místo aby zmizeli, připojili se k nim další idioti. Dora-zilo druhé auto, které se přihnalo mnohem větší rychlostí než to předtím, prudce zabočilo k chodníku a zaparkovalo těsně před prvním autem. Okamžitě z něj vyskočili dva muži, kteří se ani nezdržovali tím, že by zhasli světla. Správně, tak se to má dělat.

A teď konečně někdo vylezl i z prvního auta; jeden muž, který se vysoukal ze sedadla za volantem. Stejně jako jeho dva úspěšnější společníci měl na sobě černý kabát, který byl na tuhle lezavou, ale nepříliš chladnou březnovou noc možná až trochu příliš těžký. Na rozdíl od nich však vypadal, že nemá ani maličko naspěch. Dortmund zcela jasně viděl, jak toho chlapa, který rozvázným krokem přecházel před svým autem na chodník a pohrával si přitom s kroužkem plným klíčů, oba zbývající muži vybízejí k většímu spěchu. Louda rozvázně přikývl, udělal rukou ve vzduchu gesto, které vypadalo, jako by někoho bodře poplácával po rameni, vybral jeden z klíčů a zamířil přímo ke dveřím klenotnictví. Kriste na nebesích! Klenotník! Postarší zavalitý chlapík s černým knírkem, brýlemi s černou obroučkou a v černém ka-bátě kráčel k němu a v natažené ruce třímал klíč. Že by se ně-kdo v tuhle nelidskou hodinu vracel z dovolené? Čtyřicet minut po půlnoci podle všech těch timexek. Čtvrtek, čtyřicet minut po půlnoci. To má být příhodná hodina ke zno-vuotevření krámu?

Klíč zašramotil v zámku a Dortmund se opatrně, ale rychle ztratil a ponořil se do hlubších zákoutí temného obchodu. Že klenotnictví nemá zadní východ, to už věděl. Byla v něm ale nějaká rozumná skrýš? A existovalo vůbec rozumné vysvětlení, proč sem majitel právě teď přišel?

(O tom, že by snad šlo o druhou skupinu lupičů, kteří se možná nechali nalákat na stejnou ceduli jako on, Dortmund ani na okamžik neuvažoval. Lupiči neparkují před krámem a nezůstávají bůhvíjak dlouho sedět v autě. Lupiči nenechávají rozsvícené reflektory. A lupiči u sebe ani náhodou nemívají správný klíč.)

Dortmundovy metody násilného vniku do objektu naštěstí nepatřily k těm, které dveře vyřadí z dalšího používání. Kdyby bylo jasné denní světlo - kdyby se majitel do svého obchodu vrátil řekněme v nějakou rozumnou hodinu druhý den ráno - mohl by si při odemykání těch dveří všimnout určitých škřábanců a promáčklin, ale v temnotě panující čtyřicet minut po půlnoci nebylo nic, co by pana Skoukakise - pokud to totiž doopravdy byl pan Skoukakis -upozornilo, že někdo překonal jeho nástrahy. Když se tudíž Dortmund přikrčil za pultem s vitrinou plnou manžetových knoflíků s antickými motivy, klidné odemykání pokračovalo, přední dveře se otevřely a trojice mužů vešla dovnitř, přičemž všichni tři mluvili naráz.

Zpočátku Dortmund předpokládal, že tomu, co říkají, nero-zumí právě proto, že všichni tři žvaní jeden přes druhého, po chvíli se však evidentně dohodli a mluvil vždy jen jeden z nich, Dortmund ovšem přesto ani nadále nebyl schopen pochytit, o čem je řeč. To tedy znamenalo, že mluví nějakým cizím jazy-kem, i když Dortmund netušil jakým. Byla to pro něj nesro-zumitelná hatnatilka.

Většinu mluvení obstarávali ti dva, co dorazili později; vyrá-želi ze sebe prudké a vzrušené štekavé věty, zatímco třetí muž - o něco starší, pomalejší a trpělivější - reagoval klidnými, konejšivými replikami. To vše se odehrávalo potmě,

protože ani jeden z přítomných se neobtěžoval s rozsvěcením, za což jim byl Dortmund upřímně vděčný. Na druhou stranu nechápal, co tady ti lidé dělají a proč si dlouho po půlnoci tím svým cizím jazykem povídají právě v temném a zavřeném klenotnictví.

Pak Dortmund zaslechl klap-křup otevíraných dveří sejfu a obličejem mu přelétl nesmírně popuzený výraz. Že by to přece jen byli lupiči? Litoval, že se nemůže zdvihnout nad úroveň prodejního pultu a podívat se, co tam provádějí, ale něco takového si nemohl dovolit. Stáli mezi ním a matným osvětlením, které sem dopadalo z ulice, takže přinejlepším by zahlédl jejich nezfetelné siluety, zatímco oni by mohli spatřit pohybující se šedou tvář. Zůstal tedy, kde byl, naslouchal a čekal.

Plonk-bzzzzuk. Tenhle zvuk nepochybně vydaly dveře sejfu, když je někdo znovu zavřel a zatočil číselníkem. Zavírá snad za sebou lupič sejf, když ho vybere? Točí lupič číselníkem, aby se ujistil, že je sejf bezpečně zamčený?

Dortmund zavrtěl hlavou, dál se co možná nejpohodlněji krčil za pultem, naslouchal a čekal.

Následoval další příval slov v cizím jazyku, pak se ozvalo zaskřípání otevíraných dveří a hlasy zeslábly. Dortmund nepatrně zdvihl hlavu. Hlasy se náhle ztišily v pouhý nezřetelný ševel, když někdo dveře přibouchl. V zámku zarachotil klíč.

Dortmund se opatrně narovnal a natáhl krk, takže první, co se nad zaskleným pultem objevilo, byly jeho řídké, žíhovitě světlé vlasy, které barvou připomínaly uschlou travu na led-nové pláži; po nich následovalo úzké čelo zbrázděné miliony ustaraných vrásek, pak bledé, pesimisticky hledící oči, těkající zleva doprava a přímo před sebe jako nějaká ponurá hračka z obchodu s žertovnými předměty.

Odcházeli. Všechny tři muže viděl venku, jak přecházejí chodník, každý ke svému autu, ten starší stále pomalu a meto-dicky, druzí dva stále spěšným krokem. Ti dva nasedli do auta jako první, s hlasitým zaburácením nastartovali a prudce vyrazili ještě dřív, než se starší muž stačil zasunout za volant.

Dortmund se zvedl o dalších pět centimetrů výš, takže se objevil jeho propadlé tváře s vystouplými lícními kostmi i úzký a dlouhý zahnutý nos, který si položil na chladné sklo prodejního pultu.

Starší muž si konečně vlezl do auta. Uplynula dlouhá chvíle. »Možná,« zamumlal Dortmund do dřevěných šoupacích dvířek na zadní straně vitríny, »mu doktor poradil, aby se zby-tečně nepřepínal.«

V autě se rozhořela zápalka. Plamínek pohasl a znovu se roz-hořel; pohasl a rozhořel se, pohasl a rozhořel se, pohasl a zhasl úplně.

Rozsvítila se druhá zápalka.

»Kouří dýmku,« zavrčel Dortmund. »Jestli jsem si to ne-myslel. Budeme tady až do svítání.«

Plamen-plamínek, plamen-plamínek, plamen-plamínek, pla-men, tma.

Nic.

Motor tiše, bez hlasitého řevu naskočil. Po další krátké chvíli se rozsvítily reflektory. Čas utíkal, auto náhle poskočilo o půl metru či o metr dozadu, zakymácelo se a zůstalo stát.

»Špatně zařadil,« komentoval to Dortmund. Začínal toho páprdu skutečně nenávidět.

Auto se pohnulo kupředu. Bez jakéhokoli spěchu vyjelo od chodníku, začlenilo se do neexistujícího provozu a ztratilo se z dohledu.

Za doprovodu praskajících kostí se Dortmund namáhavě postavil a potřásl hlavou. Ani docela obyčejná loupež v klenotnictví nemohla proběhnout jednoduše: tajemní vetřelci, cizí jazyky, kuřáci dýmky.

No nic, teď už bylo po všem. Dortmund přešel doprostřed obchodu, vytáhl tužkovou kapesní svítilnu, krátkými záblesky si posvítil kolem dokola a pod pokladnou objevil malý sejf, který ti lidé otevřeli a zase zavřeli. Teď se při pohledu na něj usmál, protože alespoň tahle část jeho práce nepřinášela žádné další komplikace. Předem tak trochu počítal s tím, že obchod-ník, který si koupil zrovna tohle poplašné zařízení, si docela dobře mohl koupit i tenhle sejf - nebo alespoň nějaký hodně podobný - a nemýlil se. Stejně jako poplašné zařízení byl i tohle další starý přítel.

Dortmund se před starého přítele posadil se zkříženými nohama na podlahu, rozložil kolem sebe nástroje a dal se do práce.

Trvalo mu to patnáct minut, což byla pro takovouhle ple-chovku přibližně odpovídající doba. Pak se dvířka sejfu otevřela a Dortmund si posvítil na podnosy a přihrádky uvnitř. Pár pěkných diamantových náramků, několik ucházejících párů náušnic, hromádka broží s různými drahými kameny a velký výběr prstenů. Jeden podnos se snubními prsteny s diamanty tak malými, že by propadly bavlňným prostěradlem; ty nechal Dortmund ležet, většina ostatních šperků ale skončila v jeho různých kapsách.

A tady v téhle přihrádce ležela nějaká malá škatulka; po jejím otevření se ukázalo, že je vyložená černým sametem a obsahuje jen jeden šperk - prsten s podezřele velkým červeným kame-nem. Co proboha vede klenotníka k tomu, aby si do sejfu uložil takovýhle falešný šmuk? Nebo je snad možné, že by to byl pravý drahokam, který si přesto nějakým řízením osudu našel cestu do krámu na takové druhořadé adrese?

Dortmund uvažoval o tom, že tam ten krám nechá ležet, pak se však rozhodl, že ho přece jen vezme s sebou.

Překupník už mu poví, jestli má aspoň nějakou cenu.

Když si zastrčil kořist i své nádobíčko do různých kapes ka-bátu, vyskočil na nohy a ještě minutku se v krámu zdržel tím, že nakupoval. Co by byl hezký dárek pro May? Všiml si dám-ských digitálních hodinek s nápodobou platinového pásku: když se zmáčklo tlačítko na jedné straně, na ciferníku tvaru televizní obrazovky se objevily číslice, které vám prozradily, kolik je hodin, s přesností na setinu vteřiny. Pro May, která pracovala jako pokladní v supermarketu, to byla nesmírně užitečná věčička. Navíc to byly jasné dámské hodinky, protože číslice byly růžové.

Dortmund strčil hodinky do kapsy, naposledy se rozhlédl kolem, nespátřil nic dalšího, co by ho zaujalo, a odešel.

Zavírá-ním sejfu se neobtěžoval.

Kapitola 4

Georgios Skoukakis si tiše pobrukoval jakousi melodii, když ve svém kaštanově hnědém buicku Riviera projížděl severový-chodně přes Queens směrem k belmontskému závodisti, k Floral Parku a k vlastnímu útulnému malému domku nedaleko jezera Success. Musel se mimoděk usmát, když si vzpomněl, jak byli ti dva vzrušení, jak byli nervózní a napružení. Na jedné straně byli oni, zkušení partyzáni, vojáci, kyperští bojovníci, mladíci, kteří sotva překročili třicítku, zdraví, profesionální a dobře vyzbrojení. A na druhé straně stál on sám, dvaapadesátiletý Georgios Skoukakis, naturalizovaný americký občan, klenotník, maloobchodník, který nikdy neměl nic co do činění s násilím či s partyzánskou válkou, který dokonce ani nebyl na vojně...

a kdo si zachoval chladné nervy? Kdo byl nucen říct: »Jen klid, pánové, klid, spěchat se musí pomalu?« Kdo se choval přirozeně, normálně, nevzrušeně, kdo držel v dlani Byzantský oheň, jako by to bylo něco, co se přihází každý den, kdo ho ve svém obchodě uložil do sejfu, jako by nešlo o nic významněj-šího než o nějaké dražší hodinky, které si někdo nechává opra-vit? Kdo jiný než Georgios Skoukakis, který se teď usmíval spokojeným úsměvem, když projížděl tichými ulicemi Queens, bafal ze své druhé nejoblíbenější dýmky, tiše si pobrukoval a sám sobě v duchu blahopřál.

Na rozdíl od většiny zemí, které jsou rozdělené pouze na dvě části či dvě národnosti - Severní a Jižní Korea, Východní a Západní Německo, křesťanský a muslimský Libanon, bělošská a černošská Jižní Afrika, Izrael a Palestina, obě části Kypru a obě části Irska - jsou Spojené státy tvořeny několika stovkami národností, které všechny žijí vedle sebe jako paralelní vesmíry či překrývající se vrstvy překližky v onom obdélníku s nepra-videlně rozmazanými okraji, kterému se říká Amerika. Jen námatkou je tu Irsko v Bostonu, Izrael v Miami Beach, Itálie v severní Kalifornii, Kuba na jižní Floridě, Švédsko v Minnesotě, Německo v Yorkville, Čína v každém velkém městě, Mexiko ve východním Los Angeles, Portoriko v Brooklynu, a spousta afrických států či Polsko v Pittsburghu.

Domorodí obyvatelé těchto zemí si většinou se svou dvojí loajalitou nijak zvlášť nelámou hlavu, prakticky nikdy nepřemýšlejí o potenciálním střetu zájmů a vždy jsou stejně připra-veni posloužit té ze svých vlastí, která jejich pomoc právě potřebuje. Díky tomu je Irská republikánská armáda v původ-ním Irsku financována a vyzbrojována Iry z amerického Irska. Díky tomu se na podporu boje za nezávislost Portorika vyha-zují do povětří bary v New Yorku. A díky tomu je v Řecku narozený naturalizovaný Američan k dispozici, aby pomohl v řecko-tureckém sporu o Kypr. Kromě toho, že se Georgios Skoukakis zabýval obvyklým klenotnickým řemeslem, opravoval hodinky a prodával zá-srubní prsteny, provozoval i jistou vedlejší činnost, která teď jeho druhé domovně měla přijít vhod. Čas od času stále ještě svoji starou vlast navštěvoval a při každé této příležitosti spo-joval příjemné s užitečným, když oběma směry převážel zá-silky klenotů - vždy naprosto legálně, protože ještě před první takovou cestou, která se uskutečnila před několika lety, si vyří-dil a obstaral všechna potřebná povolení a licence. Postupem let si přilepšil při financování mnoha příjemných dovolených tím, že do Soluně vozil digitální hodinky a vracel se se staro-žitným zlatem.

Nazítí ho čekala další taková cesta. Zavazadla už měl sba-lená, rezervace zajištěné, všechno bylo připraveno. Ráno si s Irenou přivstanou, odjedou na Kennedyho letiště (s krátkou zastávkou v klenotnictví, což bude zajiždka pouhých několika bloků), pak auto nechají na dlouhodobém parkovišti, bezplat-ným autobusem se svezou k letištnímu terminálu a klidně na-stoupí na palubu ranního letu Olympic Airways do Atén. A na téhle cestě s sebou mezi lacinými náramky a náušnicemi, nad nimiž budou znuďení celníci otráveně zívat, poveze i kolekci poněkud křiklavé bižuterie s velkými falešnými drahokamy.

Největší předností zmíněného plánu byla jeho troufalost. Nejnepravděpodobnější variantou samozřejmě bylo, že se Byzantský oheň vrátí přímou cestou zpět na totéž letiště, že kte-rého byl ukraden. A i kdyby se tak stalo, jen velmi málo lidí by zítra ráno dokázalo pronést prsten s velkým červeným kame-nem celní prohlídkou na kterémkoli americkém letišti; Geor-gios Skoukakis byl možná jediný, kdo k tomu měl potřebné předpoklady. Ještě štěstí, že je to zároveň tak klidný a spoleh-livý člověk.

Poté, co zabočil na Marcum Lané, byl Georgios Skoukakis poněkud překvapen zjištěním, že se v oknech obývacího po-koje jeho domu svítí, pak se však sám pro sebe pousmál, když si uvědomil, že Irena je dnes v noci nejspíš také napjatá, ne-může spát a čeká na jeho návrat. Což mu vyhovovalo; s potě-šením si s ní popovídá a bude jí vyprávět o těch nervózních mladících.

Nezdržoval se tím, že by zajižděl do garáže, a nechal auto do rána stát na příjezdové cestě. Přešel přes trávník a zastavil se, aby si zapálil dýmku - puf, puf, puf. Ruce se mu ani v nejmenším netřásly.

Irena ho zřejmě viděla oknem, protože když přecházel krytou verandu, otevřela domovní dveře. Ustaraný a napjatý výraz v jejím obličejí mu prozradil, že se nemýlil: byla značně rozči-lená a z jeho dobrodružství byla mnohem nervóznější, než na sobě před jeho začátkem dávala najevo.

»Všechno je v nejlepším pořádku, Ireno,« ujistil ji, když vcházel do domu. Pak se otočil, zarazil se, zamrkal a hrdlo se mu stáhlo tak, že nebyl schopen slova. Klenutým vchodem vytřeštěně zíral do obývacího pokoje na dva stíhlé vysoké muže ve svrchnících a tmavých oblecích, kteří právě vstávali z křesel s květinovým vzorem a mířili k němu. Mladší z nich měl knír. Starší držel v ruce náprsní tašku, ukazoval svůj odznak a představoval se: »FBI, pane Skoukakisi. Agent Zachary.«

»Priznávám se!« vyjekl hlasitě Georgios Skoukakis. »Udělal jsem to!«

Kapitola 5

May seděla v obývacím pokoji, mhouřila oči v cigaretovém dýmu a doplňovala kvíz z posledního čísla Cosmopolitanu.

Když za sebou Dortmund zavřel dveře, zamžourala na něj přes pokoj a zeptala se: »Tak jak to šlo?«
»Dobře. Nic zvláštního. Jak se ti líbil film?«
»Prima. Bylo to o jednom železářství v Missouri v roce 1890. Nádherné záběry. Skvělá dobová atmosféra.«
Dortmund Mayino nadšení pro filmy nesdílel, ptal se pouze ze zdvořilosti. »Když jsem byl vevnitř, objevil se tam majitel,« sdělil jí.
»Ne! A co se stalo?«
»Aspoň myslím, že to byl majitel. Přišel on a ještě dva další chlápci. Byli tam jen chvíli, něco tam prováděli a zase šli. Ani si nerozsvítili.«
»To je zvláštní.« Sledovala, jak vyprazdňuje kapsy a odkládá náramky a prsteny na konferenční stolek. »Docela slušná ko-řist.«
»Pro tebe taky něco mám.« Podal jí hodinky. »Zmáčkni to tlačítko po straně.«
Poslechla. »To se mi líbí. Moc se mi to líbí. Díky, John.«
»Jasně.«
Znovu zmáčkla tlačítko. »Ukazují šest deset.«
»Jo?«
»Jak mám nastavit čas?«
»To nevím,« odpověděl Dortmund. »Návod jsem nikde ne-viděl. Byly vystaveny ve vitríně.«
»Já na to přijdu,« ujistila ho. Chvilí s tlačítkem kroutila sem a tam a pak je znovu zmáčkla. Hlava se jí ztrácela v oblacích cigaretového kouře z třímilimetrového nedopalku v koutku úst. Odložila hodinky, z kapsy šedé pletené vesty vytáhla další pomačkanou cigaretu a připálila si ji od žhoutu popele, který odlípla od spodního rtu.
»Chceš ještě něco?« zeptal se Dortmund.
»Ne, díky, jsem v pohodě.«
Dortmund zašel do kuchyně a vrátil se se sklenicí bourbonu s vodou a s malým bílým igelitovým sáčkem. »Už jsi ty ho-dinky prozkoumala?«
»Podívám se na ně pak.« Už se zase zamračeně soustředila na kvíz a po chvíli se zeptala: »Řekl bys, že jsem velice zá-vislá, poněkud závislá, lehce závislá nebo absolutně nezá-vislá?«
»Přijde na to.« Dortmund si klekl na jedno koleno a shra-boval kořist z konferenčního stolku do igelitového sáčku.
»Ráno ty krámy odnesu k Arniemu.«
»Volal Andy Kelp.«
»Má na telefon připojenou nějakou mašinu.«
»Mám vyfídit, abys mu ráno zavola-l.«
»Nejsem si jistý, jestli se chci věčně vybavovat s nějakou mašinou.« Uvázal na sáček pevnou smyčkou, odložil ho na konferenční stolek, zdvihl hodinky a zmáčkł tlačítko. Růžové číslice světleného displeje ukázaly 6:10:42:08. Zakroutil tlačít-kem a ještě jednou je zmáčkł. 6:10:42:08. »Hm,« zabručel.
»Zaškrtnu lehce závislá,« prohlásila May.
Dortmund zívá a odložil hodinky stranou. »Kouknu se na ně ráno,« slíbil.
»Řekla bych totiž,« mudrovala May, »že nikdo není abso-lutně nezávislý.«

Kapitola 6

Malcolm Zachary práci agenta FBI miloval. Dodávala určitý smysl a zároveň napětí všemu, co dělal. Když vystupoval z auta a zavíral za sebou dveře, nedělal to jako všichni lidé okolo, dělal to jako agent FBI; vykročit, rozmáchnout se a prásknout dveřmi jediným plyným pohybem s napjatými svaly, rozhodně a odhodlaně a přitom tak nějak chlapsky ele-gantně. Malcolm Zachary uměl vystupovat z auta jako agent FBI, uměl pít kávu jako agent FBI, uměl sedět a tiše poslouchat jako agent FBI. Bylo to prostě úchvatné, absolutně báječně to zvyšovalo jeho pocit sebeuvědomění, jako když náhle spatříte sami sebe na obrazovce průmyslové televize ve výkladní skříni. Provázelo ho to celým životem a projevovalo se to všude a ve všem, co dělal. Čistil si zuby jako agent FBI - s napřímenými rameny a s lokty vysoko zdviženými rázně jako pilou přejížděl doprava a doleva, fik-fik, fik-fik. S ženami se miloval jako agent FBI - s kotníky u sebe, s lokty podpírají-cími jeho váhu, šup-šup, šup-šup.
Malcolm Zachary rovněž vyslyšel podezřelý jako agent FBI, což za daných okolností pravděpodobně nebylo příliš šťastné. Přestože si Zachary nevzpomínal na žádného jiného podezřelého, který by se sesypal tak rychle jako Georgios Skoukakis, bohužel si nevzpomínal ani na žádného jiného podezřelého, který by stejně rychle začal znovu zatloukat. Stačilo se před-stavit - »FBI, pane Skoukakisi. Agent Zachary« - a z pode-zřelého vylétlo jako z pumovnice: »Priznávám se! Udělal jsem to!« Pak ale přišla první otázka - »Jména vašich společníků?« - a pumovnice se okamžitě s hlasitým cvaknutím zavřela a zalepila povlakem rzi.
Vzhledem k tomu, že o lidi kolem sebe se Zachary nezajímal ani zdaleka tak intenzivně jako o vlastní osobu, neměl sebe-menší tušení, co se vlastně zvrlo. Netušil, jak křehký a falešný byl onen sebeklam v mozku Georgiose Skoukakise, který se jemu, tedy Zacharymu, podařilo pouhou svou přítomností to-tálně rozmetat. Na druhé straně nic netušil ani o zamotané spleti emocí, které tím ubožákem začaly zmítat okamžitě poté, co vyhrkl svoje přiznání: o pocitu ponížení, sebekohrdání, lítosti, zděšení, zoufalství, o vědomí, že teď už je vše navždy ztraceno a nezbývá žádná, ale vůbec žádná naděje na to, že by napáchané škody mohl ještě někdy napravit.
»Chceme znát jména vašich společníků.«
Prásk! Okamžitě hříšníkovy vykoupení. Georgios Skoukakis navždy zničil sám sebe, stále ještě však měl možnost

prokázat svou srdnatost. Svoje společníky nezradí. Zachary mu klidně může vrážet pod nehty bambusové třísky a mezi prsty u nohou vkládat žhavé uhlíky - nic takového samozřejmě neměl v úmyslu, protože to se u FBI prostě nedělo, byl to pouze hy-potetický předpoklad - a Georgios Skoukakis své společníky nezradí. Jen velice vzácně se stává, že někdo, kdo zklamal, dostane tak rychle příležitost své selhání odčinit, jako tomu bylo v případě Georgiose Skoukakise. Ani jedné z těchto skutečností si Zachary nebyl vědom. Vě-děl jen to, že Skoukakisova ochranná ulita se rozlomila, jak-mile do ní poprvé lehce klepl. Teď tu tedy Zachary stál s propi-sovačkou v pravé ruce a se zápisníkem v levé (přesně jako agent FBI), očekával odpověď na svoji první otázku a ještě mu nedocházelo, že se žádné odpovědi nedočká. »Tak co?« ozval se netrpělivě.

»Nikdy,« zatvrdil se Georgios Skoukakis.

Zachary se nechápavě zamračil. »Co, prosím?«

»Nikdy.«

Zacharyho partner, kterým byl mladší chlapík s knírkem jmé-nem Freedly... Tedy vlastně ne. Ten chlapík se jmenoval Fre-edly.

Zacharyho partner, kterým byl mladší chlapík jménem Fre-edly s knírkem. . .

Zacharyho partner, kterým byl kníratý mladší chlapík jmé-nem Freedly. . .

»Máte ten prsten u sebe?« zeptal se Freedly.

»Počkej chvíličku, Bobe,« zarazil ho Zachary. »Ať nejdřív odpoví na první otázku.«

»On na tu otázku neodpoví, Maku,« namítl Freedly. »Tak co, pane Skoukakisi. Máte ho u sebe?«

»Ne,« odpověděl Skoukakis.

»Jak to myslíš, že na ni neodpoví?« podivil se Zachary.

Manželka podezřelého, Irena Skoukakisová, pronesla nějakou stručnou, štekavou a pravděpodobně účinnou poznámku ja-kýmsi cizím jazykem, nepochybně řecky.

»Tohle mi nedělejte,« napomenul ji Zachary.

Skoukakis se zatvářil nesmírně zahanbeně. »Promiň, Ireno,« omlouval se. »Prostě jsem nebyl dost chlap.«

Tentokrát manželka pronesla jediné anglické slovo.

»A tohle mi taky nedělejte,« opakoval Zachary.

»Tak kde je, pane Skoukakisi?« zeptal se Freedly.

Skoukakis si povzdechl. »Mám ho v krámě,« odpověděl.

»Rád bych se vrátil k předchozímu výslechu,« připomněl se Zachary. »Na něco jsem se ptal.«

»On ti to neřekne,« ujistil ho Freedly. »Pojedme pro ten prs-ten.«

Zachary se zamračil jako agent FBI. »Cože?«

»Má ho u sebe v krámě,« vysvětloval Freedly. »O to nám přece jde, ne? Žádná jména nám nedá, Maku, tak na to zapo-meň a pojed' vyzdvihnout ten prsten. Vy pojdte s námi, pane Skoukakisi.«

Zachary k Freedlymu necítil žádnou antipatii - nebylo přece možné, aby něco takového cítil ke kolegovi od FBI -občas se ho však zmocňovalo silné podezření, že Freedly není tak úplně dokonalý. Freedly se za všech okolností choval jako správný agent FBI, takže Zachary se čas od času ocital v jakémsi vzdu-choprázdnu, kdy sám byl skutečně stoprocentním agentem FBI, zatímco Freedly prostě jen něco dělal. Jako třeba teď - úplně pominul patnáct nebo dvacet minut výslechu a chtěl se jedno-duše rozjet pro ten prsten. »A co uděláme s jeho manželkou?« zeptal se Zachary.

»Ta nám neutěče,« ubezpečil ho Freedly. »Že ne, paní Skoukakisová?«

Irena Skoukakisová byla trochu stará na to, aby zahořela váš-nivým hněvem, přesto se jí nějak podařilo toho docílit.

»Roz-vedu se,« oznámila. »Nejdřív mu ale nasadím parohy s Tur-kem.«

Její manžel zasténal.

»Tak jdeme,« vybídl je Freedly.

Dobrá, dobrá. Zachary otočil list, přeskočil několik odstavců, našel správnou pasáž a jako agent FBI prohlásil:

»Správně. Pojedme pro ten prsten. Vy pojdte s námi, Skoukakisi.«

»Dobrou noc, Ireno.«

Zachary, Freedly a podezřelý vyšli z domu a manželka za nimi nesmírně energicky přibouchla dveře. Jejich služební vůz, avokádově zelený pontiac, byl zaparkovaný pod javorem na protější straně ulice. Zamířili k němu a Skoukakis se zeptal:

»Mám jet před vámi?«

Zachary otázku nepochopil. Freedly jí však evidentně poro-zuměl, protože se na Skoukakise ušklíbl a prohlásil: »Ale kde-pak, pane Skoukakisi. Pojedete s námi.«

»No ano, jistě,« přikývl Skoukakis. »Samozřejmě. Nepře-mýšlel jsem.«

»Přirozeně, že pojedete s námi,« přidal se Zachary, který ko-nečně pochopil, oč jde. »Co to na nás zkoušíte?«

»Nic,« bránil se Skoukakis.

Freedly řídil, Zachary se Skoukakisem se posadili dozadu a Skoukakis je navigoval ke svému obchodu. Na jedné křižo-vatce, kde zastavili na červenou, zavolal Freedly vysílačkou do kanceláře a ohlásil: »Sebrali jsme Skoukakise.

Říká, že hledaný objekt je v jeho krámě. Zrovna tam s ním jedeme.«

»To jste to zmákli rychle,« ozvala se vysílačka hlasitě a huh-ňavě, přesto však zřetelně spokojeně. »Tak se mi to líbí.«

»To si piš,« utrousil Freedly. Přestal mluvit do vysílačky a soustředil se na řízení.

»Promiňte,« ozval se Skoukakis.

»Měli jsme vás na seznamu,« vysvětloval Freedly.

»Aha,« kývl Skoukakis.

»Cože?« zamračil se Zachary.

»Nevěděl jsem, že máte seznam,« přiznal Skoukakis.

»Máme spoustu seznamů,« pochlubil se Freedly. »Ta přepa-dová parta byla řecká. Připadalo nám to spíš politicky než kri-minálně motivovaný. Věděli jsme, že to budou chtít dostat odtud, a vy jste byl jednou z těch pravděpodobnějších mož-ností.«

»FBI má svoje metody,« přidal se Zachary. Už zase věděl, o čem je řeč.

Když dojeli ke klenotnictví, Skoukakis odemkl dveře, vešel dovnitř jako první, rozsvítil a ztuhl jako kámen. »Hněte se-bou,« pobídl ho Zachary.

Skoukakis vyrazil jakýsi řecký výkřik a vyrazil kupředu, Za-chary po něm hmátl, ale minul ho, a Skoukakis se opět zastavil.

»Prokristapána,« zaúpěl Freedly. »Řekni mi, že to není pravda.«

»Co?« zeptal se Zachary.

Skoukakis k němu otočil obličej bílý jako křída a ukázal na otevřený sejf. »Vyloupili mě!«

»Do prdele,« ulevil si Freedly a zamířil k autu, aby zavolal do kanceláře.

»Cože?« zeptal se Zachary.

Kapitola 7

Dortmunderova snídaně se skládala ze slazené ananasové šťávy (nad kterou se nespokojeně ušklíbal), dvou sázených vajec s křupavou kůřičkou, toastů z bílého chleba s meruňko-vou zavařeninou a instantní kávy se spoustou mléka a cukru. Měl už v sobě všechno kromě druhého toastu a třetího šálku kávy, když do kuchyně vešla May v kabátě.

»Nezapomeň za-volat Andyho Kelpa,« připomněla mu.

Dortmunder si hrál s digitálními hodinkami. »Hmm,« zabru-čel a zmáčkl tlačítko po straně. Růžové číslice ukázaly 6:10:42:08. »Hmm,« opakoval.

»Přijsi domů na večer?«

»Jo. Dopoledne odnesu ty krámy k Arniemu. Co kdybychom se najedli někde venku?«

»To by bylo fajn,« souhlasila a vyšla z kuchyně.

Dortmunder upil trochu kávy a zkoumavě si hodinky prohlí-žel. Když jste nedrželi tlačítko po straně zmáčkuté, byl jejich obdélníkový černý ciferník prázdný; vypadaly jako náramkový televizor Dicka Tracyho. Dortmunder si hodinky přidržel u úst. »Haló, Tess?« pronesl. »Tady Tracy.«

Zazvonil telefon.

Dortmunder odstranil zbývající kousek toastu z úst tím, že dopil zbytek kávy, otřel si ústa papírovým ubrouskem a přešel do obývacího pokoje. Zdvihl sluchátko při pátém zazvonění. »Jo?« ohlásil se.

»Kdes byl tak dlouho?«

»Ahoj, Andy.«

»Vsadím se, že ses byl v kuchyni.« Skutečný Andy Kelp měl stejně optimistický hlas jako Andy Kelp na záznamníku.

»Máš na telefon napojenou nějakou mašinu,« vyjel na něj Dortmunder.

»Chceš dát do kuchyně přípojku?«

»K čemu potřebuješ na telefonu mašinu?«

»Ušetřil by sis chazení. Zaved bych ti ji sám, žádné měsíční poplatky bys neplatil.«

»Žádnou přípojku nepotřebuju,« odbyl ho rozhodně Dort-munder, »a ty nepotřebuješ žádnou mašinu.«

»Je hrozně užitečná,« přesvědčoval ho Kelp. »Když s někým nechci mluvit, tak s ním nemluví.«

»To já dělám i bez mašiny,« odsekl Dortmunder a v telefonu se ozvalo guk-ik, guk-ik, guk-ik. »Co je zas tohle?« zavrčel Dortmunder.

»Zůstaň na drátě,« požádal ho Kelp. »Někdo mi volá.«

»Někdo ti volá? Ty voláš mně.« Dortmunder už však mluvil do hluchého telefonu. »Haló?« řekl do sluchátka.

»Andy?« Pak znechuceně zavrtěl hlavou, zavěsil a vrátil se do kuchyně, aby si udělal ještě jeden šálek kávy. Voda se právě začínala vařit, když zazvonil telefon. Zhasil plamen, vrátil se do obývacího pokoje a zdvihl sluchátko při čtvrtém zazvonění. »Jo,« ohlásil se.

»Proč jsi zavěsil?«

»Já jsem nezavěsil. To tys zavěsil.«

»Říkal jsem ti, abys zůstal na drátě. To byl jen můj signál, že volá někdo další.«

»Nic mi o těchhle věcech nevykládej.«

»Je to úžasný,« přesvědčoval ho Kelp. »Řekněme, že spolu takhle mluvíme...«

»Jo.«

»A někdo jinej mi chce zavolat. Místo aby byl můj telefon obsazený, normálně zvoní. To bylo takový to kliknutí, cos slyšel.«

»To nebylo kliknutí, to bylo guk-ik.«

»No dobře, to je jedno. Jde o to, že mám tady na telefonu tla-čítka, a když ho zmáčknu, tak si tvůj hovor podržím a zdvihnu ten druhý. Tomu, kdo volá, řeknu, že mu zavolám zpátky nebo něco podobného, pak znovu zmáčknu to tlačítko a můžeme v klidu pokračovat v rozhovoru, jako by se nic nestalo.«

»V rozhovoru bychom mohli v klidu pokračovat i bez všech těch hovadin.«

»To bych ale ten druhý hovor proměškal.«

»Andy,« zahučel Dortmunder, »když mi chceš zavolat a tele-fon je obsazený, co uděláš?«

»Zavěším.«

»A co uděláš pak?«
»Zavolám ještě jednou.«
»Takže jsem tvůj hovor nepromeškal, nebo snad jo?«
»Takhle je to ale efektivnější.«
»Fajn,« odtušil Dortmund. Nechtěl se už dál hádat.
»Abych ti to vysvětlil,« pokračoval Kelp, »mám totiž pří-stup... Víš, jak to myslím?«
»Přístup. Můžeš se někam nabourat.«
»Správně. Je to jedna velkoobchodní firma s telefonním zaří-zením. Nemyslím tím spoje, víš, ale jednu z těch soukromých firem.«
»Jo.«
»Maj sklad v ulici za mým barákem.«
»Aha,« přikývl Dortmund.
»Opatřil jsem si spoustu různých věcí.«
»Skvělý.«
»Mám... Víš, jak jsem zrovna teď vytočil tvoje číslo?«
»Nosem?«
»He he. To je dobrej fór. Tak poslouchej, já ti to povím. Se-hnal jsem si takový kartičky. Mám kartičku, která v sobě má dírký, co znamenaj tvoje telefonní číslo, tu kartičku strčím do zdířky tady ve svém telefonu a kartička mi vytočí tvoje číslo.«
»Efektivnější,« poznamenal Dortmund.
»To je ono. Mám teď telefony všude... Víš, odkud ti zrovna volám?«
»Ze skříně?«
»Z koupelny.«
Dortmund zavřel oči. »Co kdybychom se bavili o něčem jiným?« navrhl.
»Abys věděl, byl jsem tady doma, když jsi včera volal.«
Kelpův hlas zněl lehce ublíženě.
»Podle té mašiny nebyl.«
»Snažil jsem se ti vysvětlit, že jsem to já.«
»Říkals, že jsi ta mašina.«
»Ale ne, potom. Udělals to?«
»Jo.«
»S kým?«
»Sólo.«
Kelp se uchechtl a pak dodal: »Nemáš náhodou na svědomí tu velkou loupež šperků u Kennedyho letiště, že ne?« Skoukakisovo klenotnictví bylo nedaleko Kennedyho letiště. »Jak to víš?« zarazil se Dortmund. »Bylo to snad v noví-nách?«
»V no... Johne, copak ses...« Guk-ik, guk-ik, guk-ik. »Sakra. Zůstaň na drátě.«
»Ne,« odsekl Dortmund, zavěsil, vrátil se do kuchyně a znovu zapálil oheň pod konvicí. Umyl po sobě nádobí od sní-daně a voda se právě začínala vařit, když znovu zazvonil tele-fon. Pokračoval v práci, udělal si kávu, přidal do ní spoustu mléka a cukru, zamíchal ji, odložil lžičku do dřezu, vrátil se do obývacího pokoje a zdvihl sluchátko při čtrnáctém zazvonění. »Jo.«
»Co je to s tebou?«
»Dělal jsem si kafe.«
»Potřebuješ přípojku do kuchyně.«
»Ne, nepotřebuju. Kdo ti to volal?«
»To byl omyl.«
»Ještě žes to nepromeškal.«
»Hele, nech toho. Kdes byl včera v noci?«
»Tam, cos říkal. U Kennedyho letiště.«
»Nech toho, Johne,« napomenul ho Kelp. »Opakovanej fór už není vtipnej.«
»Jakej fór?«
»Nechceš snad tvrdit,« vyjel na něj popuzeně Kelp, »žes včera v noci z Kennedyho letiště ukrad rubín za nějakých dvacet milionů dolarů?«
»To teda ne,« připustil Dortmund. »Kdo říkal, že jsem ho ukrad?«
»Tys to říkal. Udělal jsem fór o tý velký ráně včera v noci na Kennedyho letišti a tys...«
»Já byl u Kennedyho letiště. To je pravda.«
»Nemyslím u Kennedyho letiště. Na Kennedyho letišti.«
»Jo tak. To jsem ti špatně rozuměl.«
»Takže tys vybral...«
»Andy.«
»Co je?«
»Možná nejsi jedinej, kdo si vylepšuje telefon různěma extra hračkama.«
»Chtěl bys taky něco?«
»Už jsi někdy slyšel o odposlechu?«

»Koho chceš napíchnout?«

»Nikoho. Budeme si ale myslet, jen tak pro legraci si budeme hrát na to, že policajti nebo někdo jinej napíchlí tvůj telefon, můj telefon nebo tak.«

»A proč?«

»No, třeba aby zjistili, jestli někdo z nás v poslední době ne-spáchal nějaké zločin.«

»Jo tak. Už chápu.«

»Navíc,« pokračoval Dortmunder, »nic takového jako rubín za dvacet melounů neexistuje.«

»Je hrozně cennější,« hájil se Kelp. »Neocenitelný. Je to v no-vinách, v televizi a všude.«

»Na něco tak velkého jsem včera v noci nemyslel,« prohlásil Dortmunder a z telefonu se ozvalo guk-ik, guk-ik, guk-ik.

»Už toho mám dost,« naštvál se Dortmunder. »Sbohem.«

»Johne! Vydrž jen vteřinku!«

Dortmunder zavěsil, odnesl si kávu zpět do kuchyně, posadil se ke stolu a znovu si začal důkladně prohlížet hodinky. 6:10:42:08.

Zazvonil telefon.

Dortmunder hodinky převracel v rukou ze strany na stranu. Upíjel kávu.

Telefon dál vyzváněl.

Dortmunder praštil hodinkami o stolní desku a pak znovu zmáčkl tlačítko po straně. 6:10:42:09. »Aha,« zabručel Dortmunder. Pohlédl na hodiny, které visely v kuchyni na stěně-bylo na nich přibližně čtvrt na dvanáct - a čekal, dokud vteři-nová ručička neobkroužíla polovinu ciferníku. (Telefon stále zvonil.) Pak zmáčkl tlačítko na boku hodinek. 6:10:42:09.

»Hmm,« zabručel Dortmunder. Znovu hodinkami praštil o desku stolu a zmáčkl tlačítko. 6:10:42:10. Prásknout, zmáčk-nout. 6:10:42:11.

Výborně. Pokud byste začali deset minut po šesté hodině a pokud byste těmi hodinkami stačili mlátit o stůl rychlostí šesti tisíc úderů za minutu, šly by naprosto přesně. Dortmunder nechal hodinky ležet na stole, přešel do obývacího pokoje, prošel kolem vyzvánějího telefonu, oblékl si svůj druhý kabát - ten, který neměl po kapsách žádné nářadí -, igelitový sáček s kořistí z minulé noci si zastrčil do kapsy a odešel z bytu.

Kapitola 8

Do nejvyšší policejní funkce v tom velkém městě zvaném New York se nevypracujete tím, že si někde dřepnete na bobek a plivete mezi kolena na zem, to teda ne. Do nejvyšší policejní funkce v tom velkém městě New York se vypracujete tím, že budete pevně a neústupně stát s pěsti připravenými a praštíte do ksichtu každého ničemu a otrapu, co se vám připlete do cesty, tak je to! A když toho dosáhnete, vyděláváte už dost - sečtete-li svůj plat s těmi nepřiznanými drobnými sumičkami na hotovosti, které se čas od času čistou náhodou skutálejí do vaší nastavené dlaně - na to, abyste v tom hnusném a smradlavém městě New Yorku sami nemuseli bydlet. Můžete mít báječný velký dům v Bay Shore, tam venku v okrese Suf-folk County na Long Islandu, hezký dům na pobřeží s výhledem na Velkou jižní zátoku. A můžete mít vlastní motorový člun (pojmenovaný Lucille podle vaší manželky, abyste od ní měli pokoj) a tři nevděčné děti, letní sídlo na pláži na Fire Islandu, pivní mozel a uspokojivé vědomí, že s kartami, které jste dostali do ruky, se nikomu nemohlo podařit uhrát o moc víc.

Půl desáté dopoledne. Vrchní inspektor Francis Xavier Mo-logna (čti ovšem Melony) přijel tentokrát do města o tři hodiny dříve, než měl normálně ve zvyku, uplynulých třicet minut strávil důkladnou a podrobnou instruktáží a nyní vešel hned za svým pivním mozolem do velké zasedací místnosti na policejním ředitelství (náměstí Police Plaza číslo jedna, v centru hned za radnicí, hezká vysoká budova z tmavých cihel, připomínající nějaký obří plakát), kde byl představen zatracenému moři no-vých tvářích. Absolutně nebylo možné zapamatovat si všechna jejich jména, vrchní inspektor Mologna si je ovšem našťěší pamatovat nemusel; doprovázel ho jeho tajemník Leon, k jehož pracovní náplni patřilo si takové věci pamatovat a který to také skvěle zvládal. Na tuhle konferenci se ale do zasedací místnosti nacpala skutečně neuvěřitelná spousta lidí. Většinou to byli muži a převážně běloši, tu a tam se však mezi nimi našla i nějaká žena a tu a tam i někdo černý. Kromě vrchního inspek-tora Mologni, Leona a dvou detektivů newyorského policejního sboru tu byli i zástupci obvodní a dopravní policie, úřadu stát-ního návladního, státní kriminální vyšetřovací služby, FBI, CIA, mise Spojených států amerických při OSN, celní služby Spojených států, Přírodovědného historického muzea v Chi-cagu, turecké zpravodajské služby a turecké mise při OSN. Prvních patnáct nebo dvacet minut konference bylo věnováno jen tomu, že se lidé navzájem představovali. »Čte se to Me-lony,« opakoval neustále Mologna a spoléhal se na Leona, že si zapamatuje, kdo je kdo.

Jakýsi agent FBI jménem - Mologna tázavě zdvihl obočí na Leona, který seděl u dlouhého oválného konferenčního stolu po jeho levici a obratem na svůj žlutý poznámkový papír napsal Zachary - Zachary zahájil jednání, když vstal a seznámil je s tím, co už všichni věděli: nějaký zatracený hajzl ukradl By-zantský oheň a nějaký jiný zatracený hajzl ho zase ukradl tomu prvnímu zatracenému hajzlovi. Zachary užíval názorných po-můcek - nákresů a zvětšených fotografií, které měl po řadě srovnané na stojánku -a ukazovátka, jímž na své pomůcky jaksi prkenně a mechanicky ukazoval, jako by nebyl opravdovou lidskou bytostí, ale modelem, který sestavili animátoři Walta Disneyho. Agent FBI v podání Walta Disneyho. »Víme,« říkal tenhle (nenápadný pohled na poznámkový papír) Zachary, »že tu první skupinu tvořili kyberští Řekové. Několik osob už bylo vzato do vazby a všichni zbývající by měli být zatčeni v nej-bližší době. O té druhé skupině zatím nemáme žádné spolehlivé informace, přestože již bylo předloženo několik teorií.«

To se vsadím, že bylo, pomyslel si Mologna. Zachytil Leo-nův pohled a oběma jim na jednu milisekundu pobaveně

za-blýsklo v očích. Bylo úžasné, jak paralelně se ubíraly jejich úvahy. Na jedné straně byl vrchní inspektor Francis Xavier Mologna (čti Melony), třiapadesátiletý chlap, bohabojný bílý Irčan z Long Islandu, a i kdyby do něj hrom bacil, na celém světě by nenašel člověka, jehož myšlenkové pochody by se víc podobaly jeho vlastním, než byl nějaký zatracený osmadvacetiletý přemoudřelý negerský teplouš, seržant Leon Windrift. (Kdyby byl Leon pouze homosexuál, dávno by ho už z newy-orského policejního sboru vyrazili. Kdyby byl pouze černoch, zůstal by do smrti pochůzkářem. Protože to byl buzerant a k tomu negr, nemohl dostat padáka a nemohli ho ani držet na nějakém zatraceném revíru, což byl důvod jeho tak rychlého služebního postupu, povýšení na seržanta a přeložení na ředi-telství, kde si ho Mologna jako první všiml a uchvátil ho pro sebe.)

»Podle jedné hypotézy,« pokračoval agent FBI - Zachary - v řeči, »má to druhé zcizení na svědomí druhá skupina kyper-ských Řeků.«

Zcizení?

»Výhodou této hypotézy je, že vysvětluje, jak je možné, že druhá skupina tak důkladně infiltrovala do první skupiny a byla si vědoma jejích plánů, jak s rubínem naložit. Pod zastřešující-cím uskupením řecko-kyperského nacionalismu samozřejmě existuje několik soupeřících frakcí.«

Uskupením?

»Druhá hypotéza je založena na předpokladu, že tu druhou krádež mají na svědomí agenti Sovětského svazu v zájmu uspokojení nároků, již dříve vyslovených ruskou ortodoxní církví ohledně znovupřivlastnění Byzantského ohně.«

Znovupřivlastnění?

»Ve prospěch této hypotézy svědčí i skutečnost, že sovětská mise při Organizaci spojených národů již oficiálně popřela jakékoli ruské účastenství na událostech včerejšího večera. Třetí potencialitou je ovšem figurace některého disidentského faktoru samotné turecké populace.«

Účastenství?

Potencialitou?

Figurace?

»Plukovník Bubble z turecké zpravodajské služby...«

Mologna zdvihl tázavě obočí na Leona, který na svůj po-známkový papír napsal Bubul.

»... nás ujistil o nepravděpodobnosti této eventuality, nic-méně k ní bude při svých úvahách přihlížet.«

No výborně.

»Za čtvrté vždy existuje možnost náhodné konjunkce neko-relovaných aktivit. Na Byzantský oheň mohl čirou náhodou narazit obyčejný lupič, který se zabíral svým vlastním kořist-nickým řemeslem. Jsou-li nějaké další možnosti, s nimiž by nás kdokoli z přítomných chtěl seznámit, další teorie ohledně pa-chatelů, jejich motivace či jejich budoucích zámyslů, všichni si je rádi vyslechneme.«

Vážně všichni? Mologna s Leonem na sebe znovu pohlédli.

»Zatím však,« pokračoval Zachary a nazdařbůh kolem sebe různými směry mával ukazovátkem, »protože oba zločiny byly spáchány na katastrálním území města New York, spadají pod primární jurisdikci newyorského policejního sboru, který bude koordinovat veškeré meziagenturní aktivity a převezme za jejich vyšetřování transcendentní zodpovědnost. S potěšením tudíž v tuto chvíli řízení porady předávám vrchnímu inspekto-rovi Moloňovi od newyorské městské policie.«

Mologna se se zabručněním zdvihl na nohy a položil si svoje pивní břicho na stůl. »Čte se to Melony,« prohlásil na úvod. »Vy všichni tady můžete mít různé teorie a můžete se taky honit za spoustou Řeků a Turků nebo ortodoxních Rusů, já vám ale tady a teď povím, co se stalo. Ten klenotník si jako zatracený pitomec dal do výkladu oznámení, že odjíždí z města. To je naprosto dokonalá pozvánka pro lupiče. Na po-plašným zařízení byl pěkný malej drátek, kterej ho vyřadil z činnosti. Dveře někdo vypáčil s takovou láskou jako o svatební noci. Ten sejf otevřel profesionální kasař. Sebral ten zatracený rubínovej prsten, ze kterého jsnie tady teď všichni na větvi, nevěděl ale, co bere, protože spolu s ním taky sebral hromadu laciných prstýnků, náramků a hodinek. Ti vaši teroristé, disi-denti a podobný týpci nevědí, jak zneškodnit poplašný zařízení ani jak se dostat do sejfů. Znají jen samopaly, Molotovovy koktejly a všechno, co nadělá spoustu randálu, zmatku a krve. Ten chlápek, kterého hledáme, je docela obyčejnej místní newyorský lupič a já vám tady na místě slibuju, že ho najdu. Moji chlapi obrátěj celý tohle zatracený město naruby, sebe-reme každého tuláka a povaleče, každého kasaře a bytaře, co jich tu je, popadneme je a protřepeme, a až uslyšíte cinknutí, bude to ten prsten, kterej někomu vypadne z kapsy. Pokud má zatím někdo nějaký dotazy, může se s nima obrátit tady na mého tajemníka, seržanta Windrifta. A teď mě laskavě omluvte, čeká mě spousta práce se zatýkáním.«

A vrchní inspektor Mologna odešel za svým pивním mozolem ze zasedací místnosti.

Kapitola 9

Na sedadle v podzemní dráze ležel výtisk Daily News, Dort-munder se však o loupeži velkého rubínu, k níž došlo na Ken-nedyho letišti, nic nedočetl. Úspěchy jiných ho až tak dalece nezajímaly. Listoval novinami, až došel na sedmou stranu, kde si přečetl, jak předchozího večera do jednoho baru na Staten Islandu vrazili tři chlapi, kteří ho chtěli přepadnout, hosté se však na ně vrhli jako vosy, jejich pistole zahodili do kanálu Kill Van Kuli a vypustili pneumatiky auta, v němž chtěli lupiči uprchnout; když se ovšem na scéně objevili policisté (zavolał je nějaký všetečný soused, kterému ležl na nervy všechen ten randál), ani jeden z hostů nebyl ochoten prozradit, kteří tři z jejich středu jsou ti lupiči, takže je poldové pro jistotu sebrali všechny do jednoho a celý incident se dosud nepodařilo objas-nit. Barman, který tvrdil, že v baru bylo příliš málo světla a že tudíž nerozeznal, kteří z jeho hostů se ho snaží obrát, se nechal slyšet:

»Ale co, vždyť šlo jen o takovou mladickou nerozváž-nost.«

Dortmunder jel brooklynsko-manhattanskou trasou. Na 28. ulici nastoupila do vozu čtveřice policistů a dveře zůstaly otevřené, dokud policisté nenašli dva chlapy, po nichž šli. Dortmunder tam seděl za novinami, zahloubaný do oznámení o výprodeji punčochových kalhot u Alexandra, poldové ty dva sebrali ze sedadel přímo proti němu, prořezávali je a vytáhli je ven z vlaku. Dva docela obyčejné chlapíky, jakých vidíte všude kolem spousty. Když se pak dveře zavřely a vlak se znovu dal do pohybu, Dortmunder vykoul zpoza svých novin a sledoval, jak policisté ten párek odvádějí po mizicím nástupišti.

Na stanici Times Square přesešel na broadwayskou rychlo-dráhu a zdálo se mu, že poldové jako by se vyrojili a motali se všude, kam jen pohlédl - bylo jich mnohem víc než obvyklá občasná hlídka. Igelitový sáček v jeho kapse se zdál být čím dál těžší. Napadlo ho, že mu na kabátu dělá zřetelně viditelnou bouli. Pravou paži držel při chůzi těsně přitisknutou k boku, to k němu však mohlo přilákat pozornost, takže dál kráčel a pra-vačkou ostentativně švihal sem a tam, jenže to k němu mohlo přilákat pozornost také; nakonec se tedy pomalu ploužil ku-předu a kašlal na to, jestli něčí pozornost přiláká nebo ne.

Na 86. ulici, když vylezl z podzemky přímo vedle banky sto-jící na rohu Broadwaye, dva policisté právě prohledávali muže, kterého drželi opřeného o zeď. Začínalo to všechno vypadat jako špatné znamení nebo něco takového.

»Všechno, co jsem sebral, bude nejspíš jen sklo,« huhlal si Dortmunder sám pro sebe, když kráčel 89. ulicí mezi Broadwayí a West Endem, kde měl Arnie byt nad jedním knihkupectvím. Dortmunder zazvo-nil a z kovové mřížky se ozval Arnieho hlas: »Kdo je tam?«

Dortmunder se naklonil k mřížce. »To jsem já.«

»Kdo je hergot já?«

Dortmunder se rozhlédl po miniaturním vestibulu. Podíval se ven na ulici. Přitiskl se k mřížce co nejtěsněji a zamumlal: »Dortmunder.«

»Dortmunder?« zařval z mřížky jako na lesy Arnieho hlas.

»Jo, jo. Jasný? Jo.«

Dveře vydaly několikrát zacvakání, Dortmunder do nich str-čil a vešel do vstupní haly, kde to vždycky páchlo po starých novinách. »Příště si prostě otevřu sám,« zahučel a vyšel po schodech do patra, kde na něj už Arnie čekal v otevřených dveřích.

»Tak co?« zeptal se. »Zabodovals?«

»Jasně.«

»Jasně,« přikývl Arnie. »Za Arniem nikdo nechodí jen tak, na návštěvu.«

»No, bydlím přece až v centru,« připomněl mu Dortmunder a bez zastavení pokračoval dál do bytu, který tvořily malé míst-nosti s velkými okny, z nichž byl výhled na černý kovový požární žebřík a na zadní zeď několikapatrového parkoviště z hnědých cihel, vzdálenou ani ne půl druhého metru. Na stěnách všude kolem byla rozvěšená část Arnieho sbírky kalendářů: lednové stránky začínající pondělkem, lednové stránky začína-jící čtvrtkem a lednové stránky začínající sobotou. K ještě většímu zmatení přispívala skutečnost, že tu a tam visely ka-lendáře začínající srpnem nebo březnem; těm Arnie říkal »po-lokomplety«.

Nad všemi těmi ledny (a srpný i březny) sluncem zalité le-dové bystřiny klokotaly zasněženými lesy, sugestivně pomrká-vající dívky marně zápasily s větrem rozevlátými sukněmi, páry koř-at vykukovaly z proutěných košíků naplněných vlně-nými klubíčky a různé washingtonské pamětihodnosti (Bílý dům, Lincolnův pomník, Washingtonův památník) se třpytily jako zuby ve šťastném slunečním svitu.

Arnie zavřel dveře a následoval Dortmundera se slovy. »To kvůli tomu, jaké jsem. Neříkej mi, že to není pravda, Dort-mundere, já to náhodou moc dobře vím. Lezu lidem na nervy. Nevymlouvej mi to.«

Dortmunder, který vůbec neměl v úmyslu mu něco vymlou-vat, zjišť-oval, že mu Arnie leze na nervy. »Když to říkáš,« zabručel.

»Jo, říkám to,« dál vedl svou Arnie. »Tak se posad'. Sedni si támhle ke stolu a podíváme se, co máš.«

Stůl stál přímo před okny s výhledem na vícepatrové parko-viště. Byl to starý knihovnický stůl, jehož desku Arnie po-kryl několika svými méně cennými polokomplety, které přidř-žovala na místě tlustá tabule průhledného laminátu.

Dortmun-der se posadil a oběma předloktími se opřel o září roku 1938. (Ostýchavý, avšak hrdý chlapec nesl po venkovské silnici učebnice ostýchavé, avšak hrdé dívky.) Veden jakousi nejasnou snahou dát najevo něco na způsob kamarádství, prohlásil: »Vypadáš fakt dobře, Arnie.«

»V tom případě můj obličej klame,« prohlásil Arnie a posadil se ke stolu proti němu. »Cejtím se strašně. A hrozně prdím. Proto nechávám to okno otevřené, protože jinak by to s tebou seklo, jen co bys vešel dovnitř.«

»Hm,« zahučel Dortmunder.

»Ne že by se sem hrnuly nějaký zástupy lidstva,« pokračoval Arnie. »Jsem taková otravná štěnice, že se ke mně lidi nechtěj znát. Věř mi, vím, o čem mluvím.«

»Mm,« zahučel Dortmunder.

»Sem tam si něco přečtu v Sunday News - takový ty blbiny jako Považujou vás vaši přátelé za pitomce a tak podobně - tři čtyři dny, možná i tejdén se řídím radama, co tam píšou, jenže nakonec stejně vždycky vyplave na povrch ta moje zatracená povaha. Moh bych se s tebou dneska sejít někde v baru, zaplatit ti pivo, povídat si s tebou o tvejh problémech, přeptat se tě na tvoje živobytí, projevit zájem o tebe jako osobnost, a stejně by ses šel zejtra napít někam jinam.«

To byla nepochybně pravda. »Mm,« opakoval Dortmunder, protože to byl ten nejneutrálnější zvuk, který ze sebe dokázal vypravit.

»No jo, tohle všechno už beztak víš,« povzdechl si Arnie. »Jedinej důvod, proč mě dokážeš vystát, je ten, že slušně

pla-tím. A slušně platit musím, protože jinak by za mnou v životě nikdo nepřišel. Už tak jsou přímo tady ve městě lidi, co radši chodějí ke Stoonovi, i když ten jim dá míň než já - spokojej se s menším ziskem, jen aby si nemuseli sednout a popovídat si s Arniem.«

»Ke Stoonovi?« zeptal se Dortmund. »O jakým Stoonovi to mluvíš?«

»Tak už i ty,« zakabonil se Arnie. »Taky bys chtěl znát Stoo-novu adresu.«

To Dortmund doopravdy chtěl. »Ale ne, nechtěl, Arnie,« zaprotestoval. »Přece spolu vycházíme dobře.« Ve snaze pře-vést řeč na něco jiného vytáhl z kapsy plastický sáček a vysypal obsah na oba školáky. »Tohle je moje zboží,« oznámil. Arnie se pro ně natáhl. »Že spolu dobře vycházíme? Já nevy-cházím dobře s ni...«

Ozvalo se náhlé hlasité zaklepání na dveře. »Vidíš?« vydechl úlevou Dortmund. »Někdo tě přišel navštívit.« Arnie se za-mračil. »Kdo je to?« zahulákal směrem ke dveřím.

»Policie, Arnie!« odpovědělo mu stejné hlasité a rozhodné zahulákání. »Otevři!«

Arnie šlehl pohledem po Dortmundovi. »Moji kámoši,« za-vrčel. Vstal, pomalu zamířil ke dveřím a zavolal: »Co vy tady chcete?«

Dortmund metodicky shrnul klenoty zpět do plastického sáčku. Vstal, uložil sáček do kapsy kabátu, a zatímco Arnie otevíral policistům dveře, zašel do ložnice (kalendáře s fotogra-fii dívek od benzinových čerpadel a uhelných skladů). »Co zase je?« ptal se za ním Arnie.

»Jen si chceme popovídat, Arnie. Jsi tu sám?«

»Já jsem vždycky sám. Neznáme se? Vy jste Flynn, že jo? A kdo je tenhle chlápek?«

»To je kolega Rashab, Arnie. Nemáš tu náhodou nějaký kra-dený zboží?«

»Ne. A vy náhodou nemáte povolení k prohlídce?«

»Měli bychom ho mít, Arnie?«

Za oknem téhle místnosti požární žebřík nebyl. Dortmund přitiskl čelo ke sklu, podíval se dolů a zjistil, že je to marné. »Stejně uděláte, co budete chtít. Už jste mi to tu prohrabali dvakrát, to přece víte. A nenašli jste nic než špinavý ponožky.«

»Třeba budeme mít tentokrát větší štěstí.«

»Záleží na tom, jak máte v oblíbě špinavý ponožky.«

Dortmund zapadl do koupelny. (Kalendáře s fotografiemi koní a s loveckými výjevy.) Tam nebylo vůbec žádné okno, pouze malá větrací mřížka. Dortmund si povzdechl a vrátil se do ložnice.

»Mám dost vlastních špinavých ponožek, Arnie. Obleč si kabát.«

»Já někam jdu?«

»Pořádáme večírek.«

Dortmund se vsoukal do šatního přístěrku. (Kalendáře Aubreyho Beardsleyho.) Nesmírně to tam páchlo špinavými ponožkami. Protlačil se mezi kabáty, kalhotami a svetry a při-máčkl se zády ke stěně. Hlasy se přibližovaly.

»Kdysi jsem na jednom večírku byl. Po dvaceti minutách mě vyhnali domů.«

»Možná to tentokrát bude stejný.«

Dveře přístěnku se otevřely. Arnie znechuceně pohlédl přes ramínka s kabáty Dortmundovi do očí. »Moji kámoši,« za-prskal.

»Cože?« zeptal se policista, který celou dobu mluvil.

»Že jste moji kámoši,« opakoval Arnie a vybral si z přístěnku jeden kabát. »Jediný kámoši, co na celém světě mám.« Zavřel dveře.

»Děláme si o tebe starosti,« přisvědčil policista, který celou dobu mluvil.

Hlasy se vzdálily a umlkly. Dveře bytu se s prasknutím za-vřely. Dortmund si oddechl a vzápětí toho litoval, protože byl následně nucen zhluboka se nadechnout pachu špinavých po-nožek. Otevřel dveře přístěnku, vystrčil hlavu, dýchal a po-slouchal. Nic se neozývalo. Vylezl ven, potřásl hlavou a vrátil se do obývacího pokoje.

Byl docela sám. A zvláštní na celé té věci bylo, že policisté Arnieho evidentně sbalili bez jakéhokoli konkrétního důvodu. »Hmmm,« zahučel Dortmund.

Na malém stolku u pohovky stál telefon. Dortmund se k němu posadil, zabručel »Stoon« a vytočil číslo Andyho Kelpa. »Jestli to zas vezme ta mašina...«

Telefon dvakrát zazvonil a ozvala se nějaká dívka. »Haló?« Podle hlasu byla mladá a hezká. Dortmund všechny dívky s mladým hlasem automaticky považoval za hezké, což vedlo k tomu, že se později několikrát ošklivě zklamal.

»Aaah,« zakoktal se teď, »je tam Andy?«

»Kdo?«

»Vytočil jsem špatné číslo? Sháním Andyho Kelpa.«

»Bohužel, já... Aha!«

»Aha?«

»Vy myslíte Andyho?«

Takže to nebylo špatné číslo, byla jen pitomá. Holka, která trčí v Kelpově bytě, bere Kelpův telefon a trvají bůhvíjak dlouho, než jí dojde, že někdo volá Kelpa. »Přesně tak,« ujistil ji Dortmund, »myslím Andyho.«

»No jo, on to nejspíš zapomněl vypnout,« odpověděla. To už to Dortmundovi bylo jasné. Nevěděl, co přesně se stalo, to zatím ne, celková situace mu ale byla jasná. A nebyla to chyba té holky, byla to Kelpova chyba. Přirozeně. V duchu se dívce omluvil, že jí předtím tak křivdil, a zeptal se: »Co zapomněl vypnout?«

»Víte, já jsem se s Andyem seznámila teprve včera večer,« vysvětlovala. »V jednom baru. Jmenuju se Sherri?«

»Vy to nevíte jistě?«

»Jistěže to vím jistě. No a Andy mi vyprávěl o všech těch báječných telefonních hračkách, co si pořídil, a šli jsme k

němu domů a on mi je tam všechny ukázal, a pak říkal, že mi ukáže vymyšlenost na přesměrování hovoru. Připojil na svůj telefon takovou malou krabičku, natůkal do ní moje číslo domů, a potom jsme šli sem ke mně a čekali jsme, až mu někdo zavolá, protože říkal, že pak to zazvoní tady místo u něj, takže nepromešká ani jeden hovor.«

»Aha.«

»Jenže nikdo nezavolal.«

»To je směla,« politoval ji Dortmund. »To tedy je, co? No a pak ráno odešel, jenže si nejspíš zapomněl tu krabičku z telefonu sundat, když se vrátil domů.«

»Dneska ráno mi volal.«

»Počítám, že ven volat může, ale když mu zavoláte vy, pře-pojí se to sem.«

»Bydlíte někde blízko něj?«

»Ale kdepak, já bydlím až tady v East Side. Kousek od mostu v Queensboro.«

»Jo,« konstatoval Dortmund, »a pokaždý, když vytočím číslo Andyho Kelpa, jeho telefon zvonit nebude, zato bude zvonit ten váš někde u mostu v Queensboro.«

»Páni, to máte nejspíš pravdu.«

»A Andy váš telefon asi neuslyší, až zazvoní, co? Ani kdy-byste si otevřela okno.«

»Ne, to určitě ne.«

»To jsem si myslel,« skončil odevzdaně Dortmund. Velice opatrně zavěsil.

Kapitola 10

Lásce, jakou k sobě zahoreli vrchní inspektor Francis Xavier Mologna (čti Melony) z policejního sboru města New York a agent Malcolm Zachary z Federálního úřadu pro vyšetřování, cosi chybělo k dokonalosti. Ve válce, která zuřila mezi silami pořádku a silami nepořádku, byli samozřejmě na stejné straně zákopů, samozřejmě byli oba ochotni plně spolupracovat, kdy-koli by se náhodou stalo, že by je osudy této války zavály na stejné bojiště, a samozřejmě oba s hlubokým obdivem oceňovali úlohu, kterou organizace toho druhého v této válce plnila, a na individuální úrovni se jako léty prověřeni profesionálové vzájemně respektovali. Kromě toho všeho se oba vzájemně považovali za kretény.

»Ten chlap je kretén,« svěřil se Mologna Leonovi, svému příhrátému negerskému tajemníkovi, když později jmenovaný vešel do kanceláře prvního jmenovaného, aby ohlásil příchod výše jmenovaného.

»Enormní kretén,« souhlasil Leon. »Je ale v mé kanceláři a dal by přednost tomu, kdyby byl v té vaší, což by víc vyhovovalo i mně.«

»Nenormální kretén? Takhle se to říká u vás nechutnejch zvrácenejch teploušů?«

»Ano,« přikývl Leon. »Mám ho pustit dál?«

»Pokud tam ještě bude,« zadoufal Mologna.

Ještě tam byl. Popravdě řečeno, agent Zachary právě v tom okamžiku ve vstupní kanceláři svému partnerovi Freedlymu říkal: »Ten chlap je kretén, Bobe.«

»Přesto s ním ovšem musíme spolupracovat, Maku,« upozor-nil ho Freedly.

»To já vím. Jen chci zcela oficiálně prohlásit, že je to kretén, ale nikde neříkej, že jsem to říkal.«

»Souhlasím.«

Leon otevřel spojovací dveře mezi kancelářemi a koketně se na oba agenty FBI usmál. »Inspektor Mologna už na vás čeká,« oznámil.

»Na toho kretěna určitě čekám,« zahuhlal Mologna u svého stolu, potom se usmál, zdvihl se na nohy a namířil na Zacharyho s Freedlym, kteří právě vcházeli dovnitř, nataženou ruku, svůj pivní mozel i tvář rozzářenou širokým úsměvem. Všichni tři si potřásli rukama, zatímco Leon se vzdálil a zavřel za sebou dveře.

Zachary ukázal na okna za Molognovým pracovním stolem. »Nádherná vyhlídka.«

Byla to nádherná vyhlídka. »Jo, to je fakt,« připustil Mologna.

»Brooklynský most, že?«

Byl to Brooklynský most. »Jo, to je on,« připustil Mologna.

Tím se společenská konverzace vyčerpala. Zachary se posadil do jednoho z hnědých kožených křesel před Molognovým stolem (Freedly se posadil do druhého) a prohlásil: »Pokud jsou naše informace správné, Řekové ho nemají.«

»Samozřejmě že ne,« potvrdil Mologna a zapadl zpět do svého čalouněného otáčecího křesla s vysokým opěradlem.

»To jsem říkal už ráno. Vydřte chvíličku.« S těmito slovy zmáčkl tlačítko na domácím telefonu a podíval se na dveře. Dveře se otevřely. »Přejete si něco?« zeptal se Leon.

»Asi byste to měl zapisovat.«

»Přinesu si zápisníček.«

Zachary s Freedlym se po sobě podívali. Na tomhle tajemní-kovi bylo něco divného.

Leon vešel do kanceláře, zavřel dveře, okázale přešel ke své židličky v koutě, pečlivě překřížil nohy, na horní koleno si položil zápisník, pero přidržel nad ním a přejel po všech přítomných pohledem plným očekávání.

»Jak jsem říkal,« ujal se slova Mologna (Leon si začal klika-tým těsnopisem dělat poznámky), »už ráno jsem vám vysvětlil...«

»Jednu kopii uděláte pro mě, že ano?« přerušil ho Zachary.

»...že... Cože?«

Zachary kývl na Leona. »Kopii zápisu z téhle porady.«

»Samozřejmě. Leone? Kopii pro FBI.«

»Ale jistěže ano.«

Leon s Molognou se po sobě podívali.

Zachary s Freedlym se po sobě podívali.

»Jak jsem říkal,« opakoval Mologna, »už ráno jsem vám vy-světlil, že ten rubínovej prsten nesebral žádnéj z těch vašich cizejch politickéjch týpků. Je to...«

»Jak se zdá,« skočil mu do řeči Zachary, »máte pravdu, ales-poň pokud jde o podzemní hnutí kyperských Řeků. Většinu jejich organizačí máme slušně penetrovanou a podle toho, co od nich víme, ho nemají.«

»To právě říkám.«

»Takže zbývají Turci a Rusové.«

»A Arméni,« dodal Freedly.

»Díky, Bobe, máš naprostou pravdu.«

»A taky zbývá,« doplnil Mologna, »naš starej známěj tuzem-skej lupič zatím neznámýho etnickýho původu.«

»Přirozeně,« připustil Zachary, »tahle možnost je tu vždycky. Naš úřad - a právě jsem o tom mluvil i s věcěčkem -je toho názoru, že...«

»S věcěčkem?« podivil se Mologna.

»Vládní centrála,« vysvětlil Zachary. »Tak říkáme hlavnímu ředitelství úřadu ve Washingtonu.«

»Vládní centrála,« opakoval po něm Mologna. S Leonem se po sobě podívali.

»Zkráceně vé cé, tedy věcěčko. A jsme toho názoru, že stále ještě vysoce převažuje pravděpodobnost politicky motivova-ného přisvojení.«

»Krádeže.«

»Technicky vzato je to samozřejmě krádež.«

»A hledáme zloděje,« dodal Mologna.

»Upřímně řečeno,« připustil Zachary, »doufám - a jsem si jist, že úřad taky doufá - že máte pravdu.«

»Celá parta tam na věcěčku.«

Zachary se nepatrně zamračil. Byla to snad z Molognovy strany ironie? Nezdálo se možné, že by chlap s tak příšerným longislandským přízvukem a tak obrovským břichem byl ně-jaké ironie schopen. »Přesně tak,« přikývl. »A měli bychom to mnohem jednodušší a snazší, kdyby to doopravdy byl jen oby-čejný domácí lupič. Jinak by totiž jedním z našich problémů byla diplomatická imunita.«

»Diplomatická imunita?« Mologna se zavilým výrazem za-vrtěl hlavou. »Tady nejde o pokutu za špatný parkování, člo-věče. Na těžký zločiny se žádná imunita nevztahuje.«

Zachary s Freedlym se po sobě podívali. »Většina zmíněných organizačí,« vysvětloval Zachary, »teroristických skupin, naci-onalistických buněk, tajných vzbouřeneckých klik, je nějak napojena na oficiální vládní struktury té či oné země. Což jim umožňuje přístup k diplomatické kurýrní poště. Zásilky odchá-zející ze všech různých misí při OSN, ze všech zahraničních konzulátů a velvyslanectví tady v New Yorku a ve Washing-tonu jsou vesměs propouštěny bez kontroly a bez vnitřní pro-hlídky. To je diplomatická imunita, kterou mám na mysli. V diplomatickém zavazadle může do téhle země přijít nebo z ní odejít cokoliv a nikdo se nic nedozví.«

»Máme obrovské štěstí,« doplnil ho Freedly, »že řecká vláda se už oficiálně distancovala od původní skupiny, která měla na svědomí to přepadení na letišti, čímž ji přinutila hledat si něja-kou alternativní metodu, jak prsten propašovat ze země.«

»A další štěstí máte v tom,« připomněl Mologna, »že tento-krát hledáme jen nějakýho místního gaunera.«

»Velice by nás potěšilo, kdybychom takové štěstí opravdu měli,« souhlasil Zachary. »Máte pro svou teorii v tuto chvíli nějaké faktické důkazy?«

»Faktický důkazy? Ten kus drátu, co vyřadil z činnosti po-plašný zařízení, to podle vás není důkaz? Ty dveře vypáčený tak, že...«

»Ano, ano,« kývl Zachary a zdvihl ruku, aby zarazil proud jeho argumentů. »To všechno si pamatuju z dnešní ranní po-rady. Měl jsem na mysli něco nového.«

Mologna s Leonem se po sobě podívali. »Od tý porady utekly maximálně dvě hodiny,« podotkl Mologna. »Jsme sice dobrý, pane Zachary, ale tak dobrej není nikdo.«

Zachary s Freedlym se po sobě podívali. »Podnikáte ale po-třebné kroky?« ujistil se Zachary.

»Samozřejmě že podnikáme potřebný kroky. Vyptáváme se práškačů, zatýkáme každýho známýho kriminálního ve všech pěti městskéjch obvodech, bereme celý podsvětí do presu,« přikývl Mologna se samolibým úsměvem. »Nebude to trvat dlouho a dočkáme se výsledků.«

»Jak brzo myslíte, že to bude? Pokud totiž máte pravdu.«

»Pokud mám pravdu?« Mologna s Leonem se po sobě podí-vali. »Dva tři dny. Budu vás průběžně informovat.«

»Děkuji. My budeme zatím vycházet z alternativní teorie, že zmizení toho prstenu má politické pozadí, a samozřejmě vás s potěšením budeme průběžně informovat o svých výsledcích.«

Mologna s Leonem se po sobě podívali. »O výsledcích,« opakoval Mologna. »Na mezinárodní frontě.«

Zachary s Freedlym se po sobě podívali. »Ano,« přitakal Za-chary. »Na mezinárodní frontě.«

»Zvlášť nás zaujali Arméni,« dodal Freedly.

»Vážně?« zatvářil se zvlášť zaujatě Mologna.

Zachary přikývl. »Bob má pravdu,« potvrdil. »Nacionalisté bez vlastního státu mají tendenci se uchylovat k extrémním metodám. Například Molučané. Palestinci.«

»Portorikánci,« doplnil ho Freedly.

»Do jisté míry,« souhlasil Zachary.
Mologna s Leonem se po sobě podívali.
Zachary vstal. (Freedly ho následoval.) »Meziagenturní spo-lupráce,« prohlásil Zachary, »je v případech tohoto typu ne-smírně důležitá.«
Mologna se zdvihl na nohy a pivní břicho si položil na desku stolu. »Bez ní bychom neměli sebemenší šanci na úspěch,« přitakal. »Jsem moc rád, že vy hoší na tyhle drobný vloupačce děláte s náma.«
Potřásli si rukama. Leon lehce načrtl drobnou karikaturu Fre-edlyho v náušnicích s diamantovými přívěsky. Federální agenti vyšli z kanceláře a zavřeli za sebou dveře.
»Ten chlap je kretén,« poznamenali Zachary k Freedlymu a Mologna k Leonovi.

Kapitola 11

Dortmunder si z automatu Burger King přinesl domů obří hamburger, otevřel si plechovku piva a začal obtelefonovávat známé. Na několika prvních číslech, která vytočil, se nikdo nehlásil. Na dalším čísle zastihl manželku, která ho informo-vala: »Jack je v base.«
»V base? Odkdy?«
»Sebrali ho asi před půlhodinou. Zrovna jsem dala nákyp do trouby a dorazili poldové. Oběd je v háji.«
»Za co ho sbalili?«
»Jen tak cvičně. Prostě hojen odvezli k výsledku. Nic na něj nemají a dobře to vědí.«
»Takže ho budou muset pustit.«
»No jasně. A já tady zatím zůstala se studeným a mazlavým nákytem. Je to jen buzerace, nic jiného.«
»Poslyšte,« pokračoval Dortmunder, »vlastně jsem se chtěl Jacka zeptat, jestli nemá adresu chlápka jménem Stoon. Ne-znáte ji náhodou vy?«
»Stoon? Jo, myslím, že vím, koho myslíte, ale kde bydlí, to nevím.«
»Hm. Tak dobře.«
»Bohužel.«
»To nic. S Jackem je mi to líto.«
»Mně je líto toho nákytu.«
Další dva volání nebrali telefon, třetí však byl doma. Byl doma a prskal vzteky. »Zrovna jsem se vrátil z revíru,« oznámil. »Drželi mě tam dvě hodiny.«
»Kvůli čemu?«
»Říkali, že mě potřebujou vyslechnout. A já zas říkám, že pěkně kecali. Sbírají lidi po celém městě.«
»Co to má znamenat, nějaká nová kampaň?«
»Ne, v tom vězí ten rubín, co ho včera večer někdo stopil na Kennedyho letišti. To je to, co hledaj, a jdou na to tvrdě. V životě jsem nic takového neviděl.«
»Je to pěkně cennej kousek, co?«
»Já ti nevím, Dortmunder. Mám takovej dojem, že v tom to není. Cenný věci se přece občas kradou, ne? Od toho jsou cenný. Chci říct, že to není nic výjimečného. Slupky z brambor přece nikdo krást nebude.«
»Tak o co jde?«
»Nemám páru. Ten rubín je z nějakýho důvodu důležitěj. Poldové jsou z něj celý pryč.«
»Však se to zas přezene,« uklidňoval ho Dortmunder. »Proč ti vlastně volám. Neznáš náhodou chlapa jménem Stoon?«
»Stoon? Jo.«
»Máš na něj adresu?«
»Bydlí na Perry Street, ve Village. Číslo jedenadvacet, mys-lím, nebo možná třiadvacet. Jmenovka je na zvonku.«
»Díky.«
»Něco ti povím. Nechtěl bych bejt v kůži toho ubožáka, co ten prsten šlohnul. Jdou po něm sakra tvrdě.«
»Naprosto tě chápu,« přitakal Dortmunder.
Pak ještě jednou zkusil vytočit Kelpovo číslo, čistě pro při-pad, že by ten pitomec už odpojil tu přesměrovací krabičku, telefon však vzala optimisticky naladěná dívka. »Aha,« po-vzdechl si Dortmunder, »ještě pořád má tu škatulku zapojenou, co? Omlouvám se.«
»Ne,« zaprotestovala dívka. »Jsem tady...« Dortmunder už však znechuceně zavěšoval a přerušil spojení dřív, než stačila dořict: »...u Andyho doma.«
Dortmunder měl stále ruku na sluchátku, když telefon zazvo-nil. Znovu se zdvihl. »Haló?«
»Tys s někým mluvil.«
»Pořád ještě s někým mluvím,« odsekl Dortmunder. »Jak se daří, Stane?«
»Docela dobře,« odpověděl Stan Murch. »Myslím, že mám dobrej tip. Chce to trochu plánování a někoho, kdo by se toho ujal. Jsi volnej?«
»Dokonale,« ujistil ho Dortmunder.
»Řek bych, že na to stačí jen pár chlapů. Ralph Winslow, znáš ho?«
»Jasně. Je dobrej.«
»A Drobek Bulcher.«
»Už je zas venku?«
»Ta gorila nakonec netrvala na žalobě.«

»Jo tak.«
»Sejdeme se večer v O. J. Co takhle v deset?«
»Jasně.«
»Nevíš, jak bych se spojil s Andym Kelpem?«
»Ne,« odpověděl Dortmund.

Kapitola 12

Jméno STOON na domovních zvoncích v Perry Street nefi-gurovalo na číslu 21 ani 23. Dortmund, který právě z třináctičtyřky vycházel a zastavil se přede dveřmi, aby se na chvíli zamyslel nad zvráceností života, zahlédl, že se o pár metrů dál na protější straně ulice něco děje. Z jednoho domu se tam vy-nořili tři muži, přičemž ti dva po stranách drželi třetího mezi sebou každý zajeden loket. Muž vlevo navíc nesl velkou modrou plátěnou tašku, která se na pohled zdála být pořádně těžká. Všichni tři zamířili přes ulici k otlučené světlemodré fordce, zaparkované kousek od Dortmundera, který díky tomu viděl, že muž uprostřed - menší chlapík s kulatým obličejem - se tváří mnohem méně vesele než jeho průvodci; ti byli oba rozlo-žití, poněkud zavalití a evidentně sami se sebou nesmírně spo-kojení.

Když vecpali svého malého společníka na zadní sedadlo fordky a těžkou modrou plátěnou tašku hodili na přední seda-dlo, jeden z nich poznamenal: »Tohle bude stačit, aby sis za katrem chvíli pobyl.« Co malý muž odpověděl, pokud vůbec něco, to už Dortmund neslyšel.

Oba velcí samolibí chlapíci také nasedli do fordky, jeden do-předu, druhý dozadu, a auto odjelo. Dortmund se za ním díval. Na křižovatce zabočilo za roh a zmizelo mu z dohledu.

Dortmund si povzdychl. V duchu samozřejmě ani v nejmenším nepochyboval o tom, co právě viděl, pomyslel si však, že neuškodí, když se o tom přesvědčí stoprocentně. Pře-šel na druhou stranu ulice, vešel do vestibulu budovy, z níž se ti tři vynořili, a podíval se na jména u zvonků. STOON.

»Hledáte někoho?«

Dortmund se otočil a spatřil asi čtyřicetiletého agresivně se tvářícího Portorikánce, vyzbrojeného koštětem s dlouhou násadou. Správce. »Liebowitzovy,« odpověděl.

»Ti se odstěhovali,« informoval ho správce.

»Aha.«

Dortmund odešel. Na rohu potkal policistu, který po něm šlehl velice tvrdým pohledem. Tou dobou už se ovšem Dortmund cítil tak znechuceně, že zapomněl na plastický sáček se šperky v kapse svého kabátu a oplatil mu pohledem právě tak tvrdým. Policista pokrčil rameny a dál si šel po svých.

A Dortmund zamířil domů.

Kapitola 13

Jack Mackenzie s policisty tak dobře vycházel z toho důvodu, že ho všichni považovali za Ira. Ve skutečnosti byli jeho před-kové skotského původu, což bylo tajemství, za které se styděl natolik, že by je z něj nikdo nevypáčil ani párem koní.

Vzhledem k tomu, že Mackenzie pracoval jako policejní zpravodaj pro jistou velkou metropolitní televizní společnost, bylo pro něj štěstí, že s muži v modrém udržoval tak srdečné vztahy -jinak by si totiž nebyl dlouho udržel svou práci. Poli-cisté ovšem věděli, že starý poctivec Jack nikdy nesplete jejich jména, bude-li to jen trochu možné, dostane je před kameru, vždycky vezme za bernou minci jejich verzi toho, jak pode-zřelý sám spadl ze střechy, a nikdy jim nebude předhazovat jejich občasné nevyhnutelné neúspěchy. Proto také, když se vrchní inspektor Francis Xavier Mologna (jehož jméno Jack Mackenzie vždy četl Melony) rozhodl, že ten problém s By-zantským ohněm zveřejní v médiích, byl to právě zrzavý, piho-vatý, žoviální a silně alkoholu holdující pseudoirský Jack Mac-kenzie, kterého si pozval na exkluzivní rozhovor.

Setkali se v jedné ze zasedacích místností na ředitelství, ně-kolik pater pod Molognovou kancelář. Svým nepřímým osvětlením, stroze vyhlížejícím stolem a stěnami bez oken, kompletně zahalenými těžkými a veškerý zvuk pohlcujícími závěsy nebesky modré barvy, byla tato místnost plánovitě koncipována pro televizi. Když se za stůl a před ty závěsy postavil policejní mluvčí, vzal do ruky starou pušku ráže dva-dvacet a oznámil, že zatčením těch čtyř, co druhým rokem studovali na vysoké škole, se podařilo o vlasek zabránit svržení republiky, věřili jste mu.

Schůzka byla naplánovaná na čtyři hodiny, tedy přesně včas na to, aby se záběry z ní daly použít na úvod zpráv o šesté. (Ostatní zástupci tisku měli tentýž materiál dostat o něco poz-ději, také ještě včas pro zprávy o šesté, ale místo na úvod spíš někdy k jejich konci. Přátelství je skvělá věc.) Mackenzie do-razil s nepatrným předstihem v doprovodu svého tříčlenného štábu (jeden obsluhoval kameru, druhý měl na starosti zvuk a co měl za úkol ten třetí, to nebyly odbory za žádnou cenu ochotny nikomu prozradit) a klábosil s policistou, který měl hlídku venku na chodbě, zatímco jeho hoši si připravovali nádobíčko a kontrolovali v místnosti úroveň osvětlení každého čtverečního centimetru.

Mologna sám, v uniformě tak vyzdobené barevnými stuhami a prýmkami, že vypadal jako zaoceánský parník v noci, se vynořil z výtahu na chodbě tři minuty po čtvrté hodině v doprovodu svého tajemníka seržanta Leona Windrifta a dvou anonymních detektivů v civilu, kteří nesli složky plné propagačních materi-álů a statistik. Mologna a Mackenzie se setkali na chodbě, potřásl si rukama a jeden na druhého se pochvalně usmívali. »Rád vás zase vidím, Jacku,« uvítal Mologna návštěvníka.

»Jak se daří, pane vrchní inspektore? Vypadáte skvěle. Ne-shodil jste náhodou pár kilo?«

Ve skutečnosti Mologna naopak pár kilo přibral. S úsměvem ještě širším a spokojenějším než předtím se popleskal po svém pivním mozolu - plump, plump - a odpověděl: »Není to hračka, udržet se v pořádný formě, když člověk den co den vězí za stolem.«

»No, vypadáte skvěle,« opakoval Mackenzie ještě jednou, což bylo na tak evidentní nesmysl maximum.

Oba, následováni Molognovými podřízenými, zamířili do konferenční místnosti, kde Mackenzieho štáb zamáčkl cigarety a chystal se dát do práce. Protože mělo jít o rozhovor a ne o tiskovou konferenci - ta byla v téže místnosti naplánovaná na půl pátou - Mologna se posadil ke stolu, místo aby se postavil za něj (jeho pivní mozol byl tak sotva vidět), kdežto Mackenzie zaujal místo na židli vpravo od stolu. Znovu se přeměřila úroveň osvětlení a poté je zvukař požádal, aby si chvíli jen tak o něčem povídali, zatímco si on zkontroluje úroveň zvuku. Oba účinkující měli bohaté zkušenosti, dali se do řeči o baseballu - dole na Floridě se právě naplno rozjížděla nová sezóna, kdyby byl Mackenzie sportovním redaktorem, mohl si tam teď užívat tepla atd. atd. - a mluvili tak dlouho, dokud jim zvukař neřekl, že už s těmi hovadinami mohou přestat. Pak se poho-dlně usadili a dali se do práce.

Mackenzie: »Možná by bylo nejlepší, kdybyste si první otázku nadiktoval sám. Nevím tak úplně přesně, jaké oznámení chcete vlastně udělat.«

Mologna: »Chci oznámit, co je nového s tím zavšiveným ru-bínovým prstenem. Co takhle říct, že jsem pověřenej vyšetřo-váním, a zeptat se, jak jsme daleko?«

Mackenzie: »Jo, fajn. Vrchní inspektor Mologna, který byl pověřen vedením vyšetřování krádeže Byzantského ohně, k níž došlo včera večer. Můžete nám říci, zda jste už dospěli k něja-kým výsledkům?«

Mologna: »No, dospěli i nedospěli, Jacku. Máme už bandu, která má na svědomí tu loupež na Kennedyho mezinárodním letišti, zatím ovšem bohužel nemáme ten prsten.«

Mackenzie: »Někoho jste už ale zatkli?«

Mologna: »Samozřejmě. Nechtěli jsme to oznamovat dřív, protože jsme doufali, že ten případ uzavřeme. Předpokládání pachateléjsoucizinci, evidentně zapojení do současných nepo-kojů na Kypru. Dopadli jsme je všechny čtyři ještě dnes ráno.«

Mackenzie: »To znamená, že krádež Byzantského ohně byla politickým aktem.«

Mologna (s uchechtnutím): »Víte, Jacku, takhle se na to možná dívají oni. Já jsem jen obyčejný newyorský polda a loupež je pro mě prostě loupež.«

Mackenzie: »Takže ti lidé budou postaveni před soud jako obyčejní zločinci?«

Mologna: »To záleží na soudech, Jacku.«

Mackenzie: »Ano, samozřejmě. Pane vrchní inspektore, jest-liže jste si jist, že jste skutečně zadrželi pravé pachatele, jak je možné, že se Byzantský oheň stále pohřešuje?«

Mologna: »No, Jacku, to je právě ten důvod, proč se chci ob-rátit přímo na veřejnost. Jde totiž o to - a to je také důvod, proč jsme dosud neučinili žádné prohlášení - že ten prsten byl ukraden dvakrát.«

Mackenzie: »Dvakrát?«

Mologna: »Přesně tak, Jacku. Původní pachatelé měli v úmyslu propašovat prsten ven ze země a v souvislosti s tímhle plánem ho nechali schovaný v jednom klenotnictví na Roc-kaway Boulevardu v Queensu, nedaleko parku South Ozone.«

Mackenzie: »Teď mimo záznam, máte barevnou fotku toho krámu? Jinak totiž budu muset zavolat našim lidem, aby se tam okamžitě vypravili.«

Mologna: »No tak, Jacku, víš přece, že jsem na tebe vždycky připravený. Tady Turnbull má všechno, co potřebuješ.«

Mackenzie: »Výborně. Tak zase do záznamu. Pane vrchní inspektore, říkáte, že ten prsten byl ponechán v nějakém kle-notnictví?«

Mologna: »Správně, Jacku. Díky troše velice dobré policejní práce - a chci říct, že v téhle fázi případu nám byl velice ná-pomocen i Federální úřad pro vyšetřování - se nám podařilo celý gang dostat pod zámek už dnes ráno před rozedněním. V tom klenotnictví ale zatím bohužel došlo k loupeži, která s původním zločinem absolutně nijak nesouvisela. Někáký zlo-děj, kterého jsme dosud nedopadli, z obchodu spolu s ostatní kořistí odnesl i Byzantský oheň. A to je člověk, kterého teď hledáme.«

Mackenzie: »Chcete říct, pane vrchní inspektore, že momen-tálně je multimilionový Byzantský oheň v držení nějakého druhořadého zlodějčka z tohoto města?«

Mologna: »Přesně tak situace vypadá, Jacku.«

Mackenzie: »Smím se zeptat, pane vrchní inspektore, co teď děláte?«

Mologna: »Děláme všechno, co se dělat dá, Jacku. V oka-mžiku, kdy jsme se o té loupeži dozvěděli, jsem nařídil, aby byli vyslechnuti všichni známí zločinci v celém New Yorku.«

Mackenzie: »To je hodně náročný úkol, pane vrchní inspek-tore.«

Mologna: »Soustředili jsme najeho splnění všechny svoje zdroje, Jacku.« (Mimo záběr kamery přistrčil seržant Leon Windrift po stole před Molognu nějaký papír a Mologna na něj nenápadně pohlédl.) »Ke třetí hodině odpolední bylo dnes ve všech našich pěti městských obvodech předvedeno na policii za účelem výslechu sedmnáct tisíc tři sta čtyřiapadesát osob. Do-savadním výsledkem této bleskové akce je šest set jedenadeva-desát zatčení za zločiny a přestupky nesouvisející se zmizením Byzantského ohně.«

Mackenzie: »Má to znamenat, pane vrchní inspektore, že za-tím bylo dnes vyřešeno už šest set jedenadevadesát dosud ne-objasněných zločinů?«

Mologna: »To už bude záležet na soudech, Jacku. Já mohu říct jen to, že my jsme s dosavadními výsledky spokojeni.«

Mackenzie: »Takže bez ohledu na další vývoj událostí byla dnešní blesková policejní akce z hlediska počestných

občanů New Yorku nesporným přínosem.«

Mologna: »Řekl bych, že ano, Jacku. Teď bychom ovšem ty početné občany chtěli požádat, aby nám přispěli na pomoc.« (otočka přímo tváří na kameru) »Byzantský oheň je velice cenný rubínový prsten, je ale víc než jen to. My všichni jsme jako Američané tento prsten dávali darem spřátelenému národu. A myslím, že jako Newyorčané se všichni cítíme tak trochu zahanbení, že v našem krásném městě došlo k něčemu takovému. Chci vám ukázat fotografii Byzantského ohně. V případě, že jste tento prsten viděli nebo máte jakoukoli informaci, která by mohla být užitečná pro naše vyšetřování, zavolejte prosím na zvláštní policejní číslo, které právě vidíte na obrazovce.« (otočka zpět k Mackenziemu)

Mackenzie: »A mezitím, pane vrchní inspektore, bude policejní akce pokračovat?«

Mologna: »Samozřejmě, Jacku.«

Mackenzie: »Dokud se Byzantský oheň nenajde.«

Mologna: »Jacku, kriminální živly v New Yorku budou ještě litovat, že něco takového jako Byzantský oheň vůbec existuje.«

Mackenzie: »Velice vám děkuji. To byl vrchní inspektor Francis Mologna.«

Tím rozhovor skončil. Mackenzie a Mologna si ještě jednou potřásli rukama a vyměnili si posledních několik slov, zatímco se Mackenzieho štáb balil. Pak se Mologna znovu usadil za stůl, kde hodlal počkat do příchodu ostatních zástupců médií - kteří měli dorazit přibližně za deset minut - zatímco Mackenzie si pospíšil zpět do studia, kde před jiným nebesky modrým závěsem natočil pár doplňkových záběrů, úvodní slovo k tématu a vylepšil formulaci několika svých otázek. V mixáži se pak tyto záběry spojily s částmi natočeného rozhovoru, přidal se pěkně zřetelný barevný snímek průčelí Skoukakisova kle-notnictví plus jiný pěkně zřetelný barevný snímek Byzantského ohně na pozadí černého sametu a ještě podtitulek se zvláštním policejním telefonním číslem (které čekalo, až je vytočí spousta hihňajících se dvanáctiletých spratků) a všechno bylo hotovo a připraveno včas na zprávy o šesté. Moc pěkný malý sólokapr.

Kapitola 14

Smůla byla, že se Dortmund díval na nesprávný kanál. Když tři minuty po šesté hodině Jack Mackenzie na obrazovce několika statisicům více či méně lhostejných diváků popisoval poslední Dortmundovu úspěšnou akci (samozřejmě ano-nymně), ten, kterého by to bylo pravděpodobně zajímalo ze všech nejvíc, byl o pouhých několika cvaknutí kanálového vo-liče dál a sledoval cosi s podtitulkem »archivní záběry«, na nichž lidé v bílých hábitech pobíhali po široké, sluncem zalité ulici lemované stromořadím za doprovodného štěkotu pěchotních zbraní, zatímco hlas komentátora oznamoval, že znovu propukly ozbrojené potyčky mezi vládními vojsky a povstaleckými silami. Dortmund si nebyl zcela jist, kde vlastně tyto ozbrojené potyčky propukly, protože komentáři nevěnoval přílišnou pozornost. Na druhé straně ho to ovšem také nijak zvlášť nezajímalo; pokud si houfy lidí v bílých hábitech chtěly pod palbou pěchotních zbraní zaběhat po nějaké široké, sluncem zalité ulici mezi stromořadím, byl to koneckonců jejich problém. Dortmund spíš přemýšlel o vlastních problémech: pil pivo, zprávám o šesté věnoval minimální pozornost a přemýšlel.

May přišla domů ve chvíli, kdy místo na obrazovce zaujalo obvykle podrobné a rozvěklé sportovní zpravodajství; to bylo téma, které bylo Dortmundovi cizí do té míry, že ani nečekal na reklamu a šel si pro další pivo. Když se i s novým pivem vracel do obývacího pokoje, všiml si, že se ve dveřích objevila May, a vypnul televizor přesně v okamžiku, kdy začínal reklamní blok na konci sportovního zpravodajství. Což byla také smůla, protože hned po téhle reklamě měly následovat nejnovější informace o Byzantském ohni v podání policejního zpravodaje tohoto televizního kanálu (bezmocně se vztekajícího na Mackenzieho i na Molognu), muže zcela nevině trpícího za to, že jeho irské jméno - Costello - vypadalo italsky.

»Ukaž, já něco vezmu,« nabídl se Dortmund a vzal May z levé ruky nákupní tašku s potravinami.

»Díky.« Cigareta v koutku úst jí poskočila.

May byla přesvědčena, že práce pokladní v supermarketu Sa-feway z ní v jistém smyslu dělá členku celé velké rodiny Safe-way, a jak by jí mohla vlastní rodina zazlívát, že si sem tam vezme nějakou maličkost pro sebe? Každý den se proto vracela domů se dvěma plnými nákupními taškami, což bylo pro jejich domácí rozpočet výrazným přínosem.

»Někdo dává při placení falešný potravinový kupóny,« po-znamenala May, když odnášeli dnešní dávku potravin do kuchyně.

»Padělinky?«

»To dělá ta nepeněžní ekonomika, co se o ní píše,« vysvětlila May. »Kreditní karty, šeky, potravinový kupóny. Peněženka už se dneska neplatí.«

»Hmm,« zahučel Dortmund. Nepeněžní ekonomika byla jednou z hlavních překážek jeho většího pracovního uplatnění. Výplaty se nebraly v hotovosti, zboží se neplatilo v hotovosti, nikde žádné hotové peníze.

»A jsou docela dobrý,« pokračovala May. »Tisk je velice slušnej. Problém je jen v tom, že jsou na jiném papíru. Tenčím. Na omak ten rozdíl poznáš.«

»To není moc chytrý,« ušklíbl se Dortmund.

»To tedy ne. Copak se pokladní na všechny ty papíry dívá? Vůbec ne. Na každém papíru, co dostaneš, si ale sáhneš.«

»Potravinový kupóny.« Dortmund se opřel o dřez a uskrá-val pivo, zatímco May uklízela potraviny na místo. »Jeden by neřek, že se to vyplatí.«

»Myslíš? S tím, jaký jsou dneska ceny? Ty o tom nemáš páru, Johnne.«

»Asi ne.«
»Kdybych neměla tuhle práci v Safeway, samotný by mě pár falešnejch kupónů přišlo vhod.«
»Musíš mít tiskárnu, musíš mít prodejce na ulicích.«
»Už jsem o tom uvažovala,« nadhodila May. »Třeba bych se do toho prodeje mohla zapojit. Rovnou u kasy.«
Dortmunder se na ni zamračil. »Já nevím, May. Nechtěl bych, abys zbytečně riskovala.«
»Dělala bych to jen se zákazníky, co znám. No, každopádně si to ještě rozmyslím.«
»Snadno by tě mohli klofnout.«
»Nepustím se do toho, dokud nebudeme mít fakt hluboko do kapsy. Jak jsi pořídil u Arního?«
»Hm,« zahučel Dortmunder.
May právě ukládala do lednice dva tácky s baleným porcova-ným kuřetem. Tázavě se po Dortmunderovi podívala, zavřela dveře lednice, a zatímco skládala prázdné tašky od potravin, poznamenala: »Něco nevyšlo.«
»Arního sebrali. Zrovna, když jsem byl u něj.«
»A tebe tam nechali?«
»Neviděli mě.«
»To je dobře. Proč ho sebrali?«
»Je to velké zátaž. Na Kennedyho letišti došlo včera večer k velké loupeži klenotů.«
»Viděla jsem něco v novinách.«
»Takže poldové teď sbírají každýho, na koho přijdou,« stěžoval si Dortmunder, »a hledaj to.«
»Ubožák.«
»Ten, co to sebral?« Dortmunder zavrtěl hlavou. »Co do-stane, to si zaslouží, protože všem nadělal takovýhle problémy. Mně je spíš líto chudáků, jako je Arní. Arní a já.«
»Nebudou ho za chvíli muset pustit?«
»Nejspíš už je zase venku,« přikývl Dortmunder, »jenže teď nějakou dobu nebude nic kupovat. A doslech jsem se o dalším chlápku, co by to třeba koupil, šel jsem s ním, a poldové ho zrovna taky odváděli. Řek bych, že se zvlášť zaměřili na pře-kupníky, protože jde o šperk.«
»Takže to zboží pořád ještě máš?«
»V ložnici.«
May samozřejmě věděla, že tím myslí tajný úkryt v zadní stěně prádelníku. »Nelam si s tím hlavu,« prohlásila. »Zejtra budeš mít víc štěstí.« Vylovila z kapsy další cigaretu, připálila šiji od dohoří vajícího konečku té předchozí a oharek zahodila do dřezu, kde krátce zasyčel a zhasl.
»Promiň, May,« omlouval se Dortmunder.
»To není tvoje vina,« uklidňovala ho. »A kromě toho nikdy nevíš, co tě v tomhle životě čeká. Proto jsem taky přinesla to kuře. Na tu večeři si zajdeme zejtra.«
»Jasně. Volal Stan Murch,« dodal ještě ve snaze povzbudit nejen ji, ale hlavně sám sebe. »Říkal, že má něco v pácu. Po-třebuje někoho, kdo by to naplánoval.«
»To znamená tebe.«
»Večer s ním promluvíme.«
»O co jde?«
»Ještě nevím,« pokrčil rameny Dortmunder. »Jen doufám, že to zas nebudou šperky.«
»Nepeněžní ekonomika,« usmála se May.
»Třeba to budou potravinový kupóny,« zabručel Dortmunder.

Kapitola 15

Když něco Malcolm Zacharyho našťvalo, našťval se jako agent FBI. Začal zuby, až mu hranatá a jako skála tvrdá čelist vystoupila a vypadal jako Dick Tracy. Ramena narovnal, až byla absolutně přímá, kolmá na paže a vodorovná s podlahou, jako by měl pod kabátem lepenkový karton z obchodu s lihovi-nami. V očích měl pohled tak pronikavý, jako by se Superman díval skrz zeď. A když promluvil, drobné svazky svalů mu pod kůží na tvářích poskakovaly, jako by tančily tango. »Mo-lo-ňa,« drtil pomalu a úporně mezi zuby. »Mo-lo-ňa, Mo-lo-ňa, Mo-lo-ňa.«
»Naprosto s tebou souhlasím, Maku,« přikývl Freedly, který se v případě, že ho něco našťvalo, choval přesně opačně. Fre-edlyho obočí, knír i ramena, to vše ochablo a zakulatilo se, jako by ho přemáhala zemská přitažlivost, a do očí se mu vloudil pohled člověka, který uvažuje o tom, jak si s tím druhým vy-rovnat účty. O čemž také skutečně uvažoval. Zachary a Freedly také v šest hodin v televizi nesledovali zprávy na správném kanálu, popravdě řečeno televizi nesledovali vůbec, protože v tu dobu seděli na poradě se styčným důstojníkem z CIA Harrym Cabotem, elegantním, distingované vyhlížejícím padesátníkem, který působil dojmem, že ví víc, než říká. Cabotovi, který se právě vrátil z mise, jejímž cílem bylo zkorumpovat příliš osvícenou vládu jisté středoamerické republiky, byl za odměnu za dobře vykonanou špinavou práci přidělen tenhle jednoduchý úkol v New Yorku: předávat FBI část informací, jež měla CIA k dispozici o nejruznějších zahra-ničních povstaleckých skupinách, které mohly mít něco spo-lečného se zmizením Byzantského ohně. Právě s poněkud po-baveným a přezíravým výrazem, ne však docela srozumitelně, vysvětloval něco ohledně Arménů, když tady v malé Zacha-ryho a Freedlyho kanceláři na Východní 69. ulici zazvonil telefon a rána dopadla: vrchní inspektor Mologna učinil prohlá-šení pro tisk.
»Na to se budeme muset jít podívat, Harry,« prohlásil Za-chary. Pod nosem mu naskákaly malé bílé skvrny a celkově působil dojmem parašutisty, kterému se zřejmě nechce otevřít padák.

»Půjdu s vámi,« rozhodl se Cabot.

Všichni tři tedy šli po schodech do monitorovacího studia, kde se sledovaly a nahrávaly zpravodajské pořady, a nechali si přehrát záznam Mackenzieho rozhovoru s Molognou; po jeho zhlédnutí Zacharyho čelist viditelně ztuhla a Freedlyho knír viditelně poklesl.

Oběma nejvíc ležela v žaludku ta část, kde Mologna děkoval za pomoc, kterou FBI poskytla policii, aby »dostala pod zá-mek« klenotníka Skoukakise a zatčené Kypřany, a z níž zcela jednoznačně vyplývalo, že to byl newyorský policejní sbor, který měl na řečené úspěšné operaci lví podíl. »Vždyť oni na tom případu vůbec nedělali!« vztekal se Zachary.

»Vůbec do něj nebyli zapojeni! Honili se za nějakými bytáři!«

Zhlédli záznam až do konce, potom si ho pustili ještě jednou a do následujícího ticha Freedly zamyšleně pronesl:

»Neporušil utajení, Maku? Co říkáš, nemáme důvod stěžovat si nahore, přímo u komisaře?«

Zachary se nad jeho otázkou vteřinu či dvě zamyslel, pak ne-ochotně zavrtěl hlavou. »Nic jsme neoznačili za důvěrné,« prohlásil. »Přirozeně jsme předpokládali, že jednáme s džentl-menem, ale to je všechno. Mysleli jsme, že se ve vhodnou dobu dohodneme na společném prohlášení.« (Popravdě řečeno měl Zachary v úmyslu vystoupit s vlastním jednostranným prohlášením někdy těsně před polednem příštího dne -jako federální agent měl pochopitelně v plánu kontaktovat celonárodní média, což vyžadovalo větší časový předstih před vysílací dobou - a jeho vztek pramenil částečně z faktu, že mu Mologna takhle vypálil rybník.) »Pojďte zpátky nahoru,« vyzval ostatní a vy-mrštil se jako našťavaný agent FBI. Krátce, ale chlapsky podě-koval technikům v monitorovacím studiu a odešli.

»Tak co,« zeptal se ve výtahu Freedly, který stále ještě hledal možnost pomsty, »zkomplikoval nám vyšetřování nebo ne?«

»Samozřejmě, že zkomplikoval! Hajzl jeden!«

»No tak.«

Dveře výtahu se otevřely, všichni vystoupili a zamířili dál chodbou. Slova se ujal Harry Cabot. »Kdybych byl na místě vrchního inspektora Mologni« - (vyslovil to správně) - »a byl bych obviněn, že jsem vám zkomplikoval vyšetřování, pou-kázal bych na to, že se soustřeďujete na zahraniční nacionalis-tické skupiny. Když jsem veřejně oznámil, že se vyšetřování orientuje na domácí zloděje, ukolébá jsem tak vaše skutečné podezřelé a vašemu vyšetřování jsem tudíž pomohl.«

»Do prdele,« ulevil si Zachary.

»Taky si myslím,« přidal se Freedly.

Když se vrátili do kanceláře, posadil se Zachary ke stolu, za-tímco Freedly s Cabotem se podělili o pohovku. »Až ten prsten najdeme, Bobe,« ozval se Zachary, »až Mo-lo-ňo-vi vymá-cháme čumák v tom, že to neudělal nikdo z těch jeho poděla-ných malých zlodějíčků, uspořádáme si vlastní tiskovou konfe-renci.«

Freedly neodpověděl. Seděl a jeho tvář byla naplněna obrov-skými pochybami. »Bobe?« obrátil se k němu Zachary.

»Ano, Maku?«

»Ty si nemyslíš, že to byl nějaký obyčejný lupič, že ne?«

»Maku,« vypravil ze sebe zjevně neochotně Freedly, »nejsem si tím jistý.«

»Ale, Bobel« vydechl Zachary tónem někoho, kdo byl totálně zrazen.

»Řekové to nebyli,« uvažoval Freedly. »Tady podle Harryho to čím dál víc vypadá, že to nebyli ani turečtí disidenti. A na Armény mi to vůbec nesedí.«

»Pořád nám ještě zbývají Bulhaři,« utěšoval se Zachary.

»A-ano.«

»A naši přátelé z KGB. A Srbové nebo Chorvati. A Turci to taky mohli být. Co říkáš, Harry?«

Cabot přikývl spíš pobaveně než souhlasně. »Turci zůstávají jako jedna z možností,« připustil. »Je to sice dost nepravděpo-dobné, ale možné to je.«

»Sakra, Bobe,« rozohnil se Zachary, »tam venku jsou přece skupiny, o kterých jsme zatím ani neuvažovali. Co třeba Kur-dové?«

Freedly se zatvářil užasle. »Kurdové? Co mají Kurdové spo-lečného s Byzantským ohněm?«

»Odedávna jsou přece v Turecku v opozici.«

Cabot si odkašlal. »V posledních třiceti letech,« upozornil taktně, »je hlavní proud kurdské revolty namířen proti Íránu.«

»No prosím, a co Írán?« Zachary se kolem sebe rozhlížel jako vyhladovělý sup. »Írán,« opakoval. »Ti strkají nos prakticky do všeho, co se tam kolem Černého moře děje. Zvlášt' od té doby, co vyhnali šáha a co to tam převzali ti náboženští cvoci.«

»Maku,« zarazil ho Freedly, »z Íránu nemáme sebemenší ná-znaky ničeho, co by tomu nasvědčovalo. Kdybychom je měli, Harry by o nich věděl.«

»To je pravda,« připustil Cabot.

»Tak íránští povstalci.«

»To je samozřejmě další možnost,« řekl smířlivě Cabot, »i když dost málo pravděpodobná.« Když viděl, že se Zachary chystá poslat do ringu další národ nebo disidentskou bandu, zarazil ho gestem ruky a pokračoval. »Myslím ale, že jsi do-statečně osvětlil, v čem je problém. Ani zdaleka jsme nevyčer-pali škálu potenciálních zahraničních podezřelých. Když ale dorazila ta nešťastná novina týkající se inspektora Mologni, končil jsem zrovna analýzu všech nejpravděpodobnějších zmí-něných skupin a měl jsem v úmyslu přejít na jiné a možná stejně důležité téma.«

Zachary se jen s maximálními potížemi ovládl. Překypoval dosud nezminěnými Kazachy, Čerkesy, Uzbeky, Albánci, Libanonci a kyperskými maronitskými křesťany, jejichž kolek-tivní existence byla příčinou toho, že se za svým stolem němě ošíval a poposedával, zdvihal tužky a těžítka a zase je pokládal zpět.

Když se Cabotovi s nacvičenou zdvořilostí podařilo před-chozí konverzaci nemilosrdně přiskrtnit, přešel k dalšímu. »Ať už se ukáže, že to je kterýkoli - pokud vůbec nějaký - z našich spojenců ze svobodného světa, kdo má tu krádež na svědomí, faktem zůstává, že prakticky všechny skupiny, o kterých jsme mluvili, a některé další, o nichž jsme se dosud ani nezmiňovali, začaly vyvíjet velkou aktivitu po krádeži. Naše dosavadní in-formace potvrzují, že v posledních čtyřnadvaceti hodinách překročil hranice do této země atentátnický tým turecké tajné policie, jednotka protipovstaleckého partyzánského boje řecké armády, členové dvou různých kypersko-řeckých nacionalis-tických hnutí (kteří pravděpodobně většinu svého zdejšího pobytu stráví tím, že se budou snažit postřílet se navzájem, takže z našeho hlediska by neměli do hry nijak významně zasáhnout), dva důstojníci bulharské cizinecké policie, jeden agent KGB s rozsáhlými kontakty v kypersko-řeckém naciona-listickém hnutí a jeden libanonsko-křesťanský nájemný vrah. Kolují rovněž nepotvrzené zprávy, že přes Montreal přicestovali dva členové takzvaného smyrenského schismatu - nábo-ženských fanatiků, kteří se koncem osmnáctého století odstěpili od ruské ortodoxní církve a žijí v katakombách pod Smyrnou. Tvrdí se, že jejich oblíbenou metodou popravy kacířů je stětí. Navíc si několik velvyslanectví ve Washingtonu - turecké, řecké, ruské, jugoslávské, libanonské a některá další - o té záležitosti vyžádalo oficiální diplomatickou informaci. V OSN požádali Britové...«

»Britové!« Překvapení rozpečetilo Zacharyho rty. »Co s tím mají společného Britové?«

»Britové si počínají, jako by měli vlastnický zájem na celé planetě,« vysvětlil mu Cabot. »Chovají se, jako bychom od nich měli svá území jen propachtovaná, a požádali na půdě Spojených národů o ustavení vyšetřovacího týmu, který by nám ostatním pomohl při zjišťování faktů. Nabídli se také, že tento tým sami povedou.«

»Jak velkomyslné,« usklíbl se Zachary.

»Momentálně největším problémem,« pokračoval Cabot, »samozřejmě kromě samotné ztráty prstenu, jsou ale všichni ti cizí pistolníci, co pobíhají po New Yorku a pídí se po prstenu i po sobě navzájem. Ta krádež je dost vážným mezinárodním incidentem i sama o sobě; Washington by byl velice nerad, kdyby se měl z New Yorku stát další Bejrút a střílelo se na ulicích.«

»New Yorku by se to taky nelíbilo,« podotkl Freedly.

»Nepochybně,« přikývl Cabot.

»Mo-lo-ňa by mohl uspořádat další tiskovou konferenci,« po-znamenal kysele Zachary.

Cabot se nečekaně uchechtl. Druzí dva, kteří nikde na dohled kolem sebe neviděli nic směšného, na něj pohlédli s výrazem popuzeného překvapení. »Promiňte,« omlouval se Cabot, »ale zrovna mě napadlo, co kdyby měl inspektor Mologna pravdu? Co když nějaký náhodný lupič, který se vůbec nezajímá o Kypř ani o Turecko, o NATO, o ruskou ortodoxní církev a o nic podobného, prostě Byzantský oheň sebral při úplně normální loupeži? A teď se celý svět plní příslušníky policejních jedno-tek, zpravodajských agentur, partyzánských bojůvek, atentát-nických týmů a fanatických náboženských sekt a všichni jdou tomu ubožákovi po krku. Nechtěl bych být v jeho kůži,« dodal a ještě jednou se uchechtl.

»Chtěl bych, aby byl v jeho kůži Mo-lo-ňa,« zavrčel Zachary.

Kapitola 16

Dortmunder v metru úmyslně sedl do vlaku, který jel ze sta-nice Times Square nesprávným směrem, aby se zbavil páru uniformovaných policistů, kteří ho pozorovali s neustále vzrůstajícím zájmem, takže měl patnáctiminutové zpoždění, když ve čtvrt na jedenáct vcházel do grilbaru O. J. na Amster-dam Avenue, kde se tři štamgasti právě bavili o Kypřu - nej-spíš protože se o něm mluvilo ve zprávách v souvislosti s By-zantským ohněm. »Úplně stačí kouknout se na mapu,« prohlá-šoval jeden ze štamgastů. »Kypř je hned vedle Turecka. Řecko je od něj bůhvíjak daleko.«

»Vážně?« protáhl druhý štamgast. »Poslyš, nejsi ty náhodou Turek?«

»Náhodou,« odpověděl první štamgast a v očích mu nebez-pečně zablýskalo, »jsem napůl Polák a napůl Nor. Máš snad nějaký námitky?«

»No a já,« naježil se první štamgast, »jsem zase čistou náho-dou stoprocentní Řek a s klidem ti tady na místě povím, že o tom víš úplný prd. A platí to pro tu polskou i pro tu norskou půlku. Obě půlky o tom prd věděj.«

»Brdíte trochu, hoši,« krotil je třetí štamgast. »Nevyvolá-vejte tady žádný národnostní třenic.«

»Já žádný třenic nevyvolávám,« bránil se druhý štamgast. »Tenhle norsk-polskej ubožák chce mně vykládat, kde je Řecko.«

»A co má bejt?« rozčiloval se první štamgast. »Musíš snad bejt Řek, abys věděl, kde je Řecko?«

»Na tom, co říká, něco je,« připustil třetí štamgast, který se očividně považoval za hlas zdravého rozumu ve světě plném extremismu.

»Na tom, co říká, je pěkný hovno,« odsekl druhý štamgast.

Dortmunder v bezpečné vzdálenosti od rozvášněných nacio-nalistů přistoupil k baru, za nímž stál Rollo, vysoký a zavalitý hostinský s řídnoucími vlasy a neoholenou bradou ve špinavé bílé košili a stejně špinavé bílé zástěře, a díval se na televizor, na jehož obrazovce právě stálo několik velice čistých lidí s předstíraně ustaraným výrazem ve velice čistém nemocničním pokoji. »Nazdárek,« pozdravil Dortmunder.

Rollo odtrhl oči od televize. »Teď začali reprízovat všechny ty hovadiny natočený pro televizi a vydávaj je za normální filmy,« prohlásil. »To je zákon tamtoho, no honem, jak se jmenuje?«

»Cože je to?«

»No, však víte,« namáhal se Rollo. »Tamten zákon. Jak ty nejhorší sračky vždycky vytlačej ty dobrý.«

»Dobrý sračky?« Dortmundera napadlo, že Rollo začíná mluvit jako jeden z jeho hostů. Možná už tu práci dělá moc

dlouho.

»Počkejte minutku,« požádal Rollo a zamířil ke stolu, u něhož začínalo hrozit nebezpečí, že nacionalisté navzájem naruší své územní hranice. »Hele, hoši, jestli se chcete prát,« napomenul je, »tak běžte domů a poperte se s manželkami. Až si zase budete chtít dát pivo, přijďte sem.«

»Přesně tak,« přitakal proturecky orientovaný norský Polák. »Přesně kvůli tomu jsem sem přišel. Jsem nezainteresovaný. Dokonce ani nejsem Turek.«

»Poslyšte,« zeptal se Rollo, »ten zákon, co říká, že nejhorší sračky vždycky vytlačej ty dobrý, jak se jmenuje?«

»Nepsanej zákon,« mnil Řek.

Předchozí mírový vyjednávač na něj pohlédl. »Přeskočilo ti nebo co? Nepsanej zákon je o tom, když načapeš svou ženu v posteli s cizím chlapem.«

»V nějakém zákoně se říká, že moje žena vlez do postele s cizím chlapem?«

»Ne, ne. Mluvím o nepsaném zákonu.«

»No,« zakabonil se Řek, »to teda doufám, že taky zůstane nepsanej.«

»Ten jsem nemyslel,« skočil jim do řeči Rollo. »Počkejte moment.« Zavolal na Dortmundera. »Pořád ještě dvojítej bour-bon s ledem?«

»Jasně,« přikývl Dortmunder.

Rollo se natáhl pro sklenici a zároveň mluvil k nacionalistům. »Já mluvím o tom zákoně, co podle něj to špatný vždycky vyžene to dobrý. Myslím, že je to nějak od gé.«

»Zákon gravitace?« zkusil to očividně váhavě neturecký šta-mgast.

»Ne, ne, ne,« zavrtěl hlavou Rollo a nasypal do sklenice kostky ledu.

»Obecně zákon,« prohlásil mírový vyjednávač s absolutní jistotou v hlase. »To je to slovo, co hledáš.«

»Další kašpar,« postěžoval si Řek. »Obecně zákon je o tom, když nejseš ženatý se svou manželkou, ale ve skutečnosti jseš.«

»To je nemožný,« namítl mírový vyjednávač. »Buď jseš že-natý, nebo nejseš.«

»Jedno jak druhý je nemožný,« přisadil si neturecký štam-gast.

Rollo sáhl po láhvi s etiketou »Obchod s lihovinami na Am-sterdam Avenue - vlastní značkový bourbon.« »To není to pravý,« mružel. »Myslím něco jinýho.«

»Murphyho zákon,« navrhl Řek.

Rollo, který se právě chystal nalít bourbon do sklenice, zavá-hal. »Víte to jistě?« zeptal se podmračeně.

»Myslím si to,« odpověděl Řek.

Mírový vyjednávač ani neturecký štamgast k tomu neměli co dodat. Rollo v přetrvávajících pochybách kroutil hlavou, podal Dortmunderovi sklenici a ukázal na televizní obrazovku. »Murphyho zákon,« prohlásil.

»Jasně,« přitakal Dortmunder. »Ostatní už jsou vzadu?«

»Je tam vodka s červeným vínem,« informoval Rollo, »a ně-jakej chlápek, kterýho ještě neznám, žitná s vodou.«

To byl evidentně Ralph Winslow. »Pivo se solí tu ještě není?« zeptal se Dortmunder.

»Zatím ne.«

»Má zpoždění. Nejspíš vybral špatnou trasu.«

»Asi jo,« odušil Rollo.

Dortmunder zdvihl svou sklenici a zamířil do zadní části lo-kálu kolem štamgastů, kteří už se tou dobou zabývali Salico-vým zákonem průměrných čísel. Za koncem barového pultu pokračoval dál a minul dvoje dveře označené psími siluetami (STAVĚČI a SETŘI), prošel kolem telefonní budky a vešel do otlučených zelených dveří v protější stěně, které vedly do malé místnosti s betonovou podlahou. Všechny čtyři její stěny byly skryté za kartony piva a tvrdého alkoholu, narovnanými až po strop, takže uprostřed zbýval stěží dostatek místa pro několik židlí a kulatý dřevěný stůl se zeleným plstěným potahem. Z černého kabelu nad stolem visela holá žárovka s kulatým plechovým odrazovým štítkem. U stolu momentálně seděli dva lidé, na jedné židli žoviálně se tvářící podsaditý chlapík se širokými ústy a velkým baňatým nosem, který tvarem připomí-nal vzduchový měch ručního klaksonu, na druhé obrovitě zlo-věstně vyhlížející monstrum, které jako by bylo sestaveno z rozebraného motoru starého nákladáku. Žoviální chlapík držel v ruce vysokou sklenici s jantarově žlutou tekutinou, cinkal kostkami ledu, které v ní plavaly, a s pochybami v očích sledo-val monstrum, které zamyšleně zíralo na poloprázdnou sklenici s čímsi, co vypadalo jako zvětralá třešňová limonáda. Když Dortmunder vešel, oba zdvihli hlavu, žoviální chlapík jako by hledal spojení, monstrum jako by chtělo zjistit, zda je nový příchozí k jídlu.

»Dortmunder!« vyhrkl žoviální chlapík radostněji, než bylo za daných okolností nutné, a nadšeně zachrastil kostkami ledu. »Už jsem tě neviděl, ani nepamatuju!« Měl znělý, ale skřípavý hlas a v očích permanentní pohled člověka, který se právě někoho chystá bodře poplácat po zádech.

»Nazdárek, Ralphe,« pozdravil Dortmunder. Pak kývl na monstrum slovy: »Tak jak to vidíš, Drobku?«

»Vidím to tak, že má náš hostitel zpoždění,« odpověděl Dro-bek. Hlas měl hluboký a nijak hlučný: připomínal zvuky li-noucí se z jeskyně, v níž leží údajně spící drak.

»Však on Stan přijde,« ujistil ho Dortmunder. Posadil se bo-kem ke dveřím a sklenici si postavil na plstěný potah stolu.

»Neviděli sme se tehdy vod toho vyměněnýho vobrazu,« vzpomínal Drobek, a byť se to zdálo neuvěřitelné, zasmál se. Nesmál se nijak pěkně a nepůsobilo to ani zvlášť přirozeně, snahu mu však nebylo možné upřít. »Slyšel sem, žeš pak měl eště nějaký problémy,« dodal.

»Tak trochu.«

»Já si ale tehdy na svý přišel,« konstatoval Drobek a s po-malým uspokojením pokýval obrovskou hlavou. »Dycky si

přidu na svý.«

»To je dobře,« přikývl Dortmunder.

»Jinač by to ani nešlo.« Drobek mávl rukou jako medvěd tlapou. »Zrovna sem tady Ralphovi vyprávěl, jak dopad Pete Orbin.«

Ralph Winslow trdnomyslně zacinkal ledem. Ani trochu přitom nevypadal, že by chtěl Drobka bodře poplácat po zádech.

»Petu Orbinovi se něco stalo?« zajímal se Dortmunder.

»Byla to jen taková maličkost,« vysvětloval Drobek. »Chtěl mě voblafnout při dělení kořisti. Vymlouval se, že prej to byl vomyl, že to špatně spočítal na prstech.«

Dortmunderovo čelo zbrázdily hluboké vrásky. »A co bylo pak?« zeptal se váhavě.

»Tak sem ho vo pár těch prstů připravil. Příště už na nich nic počítat nebude.« Omotal vlastní, jako klobásky tlusté prsty ko-lem sklenice a vypil celý její červený obsah, zatímco si Dort-munder s Ralphem Winslowem vyměnili nevyzpytatelný po-hled.

Dveře se znovu otevřely a všichni vzhledli, nebyl to však Stan Murch, který je sem dnes večer všechny svolal, byl to Rollo od baru. »Venku je nějaký světlý pivo,« oznámil, »ptá se po Ralphu Winslowovi.«

»To jsem já,« ozval se Winslow a vstal.

Drobek ukázal na svou prázdnou sklenici. »Eště jednou,« po-ručil si.

»Vodka a červený víno,« přikývl Rollo. »Není to Murphyho zákon,« otočil se k Dortmunderovi. »Je to Greshamův zákon.«

»A jo,« přisvědčil Dortmunder.

»Zjistili jsme to tak, že jsme zavolali na okrsek.«

Rollo s Winslowem odešli a zavřeli za sebou dveře. Dort-munder trochu upil ze své sklenice.

»Tohle se mi nelíbí,« zabručel Drobek. »Nemám rád takový-hle vysedávání - čekání na někoho.« Jeho hromotlucké rysy se stáhly v rozmrzelý výraz, takže vypadal jako podrážděný požární hydrant.

»Stan obvykle chodí včas,« zastal se přítele Dortmunder. Snažil se přitom nemyslet na to, o které části těla asi Drobek připravuje lidi, kteří ho naštvali tím, že přišli pozdě.

»Musím eště dneska večír rozbít jednomu chlapovi kebuli,« vysvětloval Drobek.

»Jo?«

»Dopoledne mě sbalili chlupatý, drželi mě na vokrsku asi dvě hodiny a vobtěžovali mě pitomejma votázkama vohledně toho velkého seknutého rubínu.«

»Jdou na to vážně zotra,« souhlasil Dortmunder.

»Jeden z nich na to šel až moc zvostra,« postěžoval si Drobek. »Takovej zakrslej zrzoun. Jak se říká, dej volovi ouřad. Trochu to přepísk.«

»Mluvíš o poldovi.«

»No tak je to polda. Stejně sou určitý meze.«

»To máš asi pravdu,« přikývl Dortmunder.

»Jeden můj kámoš se na něj dneska večír nalepí, až pude domu,« pokračoval Drobek, »a sežene mi jeho adresu. Má šichtu vod čtyř do dvanácti. Někdy kolem jedny si natáhnou lyžařskou kuklu, zajdu za tím maníkem domu a narvu mu pa-lici do pouzdra vod bouchačky.«

»Lyžařskou kuklu,« opakoval Dortmunder. Uvažoval, nako-lik může lyžařská kukla posloužit, aby zakryla totožnost ně-koho tak obludného. Pomyslel si, že kdyby se chtěl Drobek opravdu účinně maskovat, musel by si natáhnout přinejmenším třípokojoiný byt.

Dveře se ještě jednou otevřely; vrátil se Ralph Winslow s čerstvým pitím pro Drobka v doprovodu dalšího muže s úzkým a ostře řezaným obličejem, kostnatými rameny, nepokojně těkajícíma očima a s onou nedefinovatelnou, avšak nezaměnitelnou aurou člověka, kterého právě propustili z vězení. »John Dortmunder,« ujal se Winslow představování, »Drobek Bul-cher a tohle je Jim O'Hara.«

»Nazdar.«

»Čau.«

Winslow a O'Hara se posadili. »Irčan, co?« zeptal se Drobek.

»Jasná věc,« přikývl O'Hara.

»Jako ten prťavej zrzavěj polda. Ten, co mu dneska večír upravím fasádu.«

O'Hara se na Drobka zadíval pozorněji. »Polda? Ty se chys-táš zmlátit policajta?«

»Byl nezdvořilej,« vysvětlil Drobek. Dortmunder sledoval, jak se O'Hara snaží strávit existenci Drobka Bulchera. Pak se opět otevřely dveře, všichni znovu vzhledli a tentokrát tam místo Stana Murche stála Murchova maminka, temperamentní drobná žena, která jezdila s taxikem a momentálně na sobě měla pracovní oblečení: pepita kalhoty, koženou bundu a kost-kovanou čepici. Tvářila se uspěchaně a netrpělivě a mluvila jako o závod. »Nazdárek vespolek. Ahoj, Johnne. Stan mě pro-sil, abych se tu zastavila a vyřídila vám, že schůzka se ne-koná.«

»Další nezdvořilost,« zahučel Drobek. »Co se děje?« zajímal se Dortmunder. »Sebrali ho,« odpověděla Murchova maminka. »Sebrali mého Stana, a to úplně bezdůvodně.«

»Policie,« brblal rozněvaně Drobek, »už mě teda začíná pěkně štvát.«

»Stan vzkazuje,« pokračovala Murchova maminka, »že zase všechny obvolá a dohodne se na další schůzce. Musím běžet, nechala jsem auto stát v druhé řadě a venku je všude plno poldů.«

»O tom nám povídejte,« ulevil si Ralph Winslow. Murchova maminka se však dalšího vyprávění vzdala a rychle se vzdálila.

»Tomu tedy říkám pěkný uvítání,« postěžoval si Jim O'Hara. »Vrátím se po třech letech v bání a na každý dlažební kostec stojí jeden polda.«
»To ten rubín,« odfrkl Drobek.
»Byzantskej oheň,« přidal se Winslow. »Ten, kdo ho štípnul, může pověsit řemeslo na hřebík.«
»To měl udělat předtím,« utrousil Drobek.
»Jakýpak na hřebík?« namítl O'Hara. »Jak ho asi zpeněží? Nikdo se ho ani nedotkne.«
Winslow přikývl. »Jo, to je pravda,« připustil. »Na to jsem nepomyslel.«
»A mezitím,« rozčiloval se Drobek, »nadělal všem voko spoustu problémů a donutil mě vynakládat drahocenněj čas na to, abych nějakýho poldu učil správný manýry. Víte, co bych udělal, kdybych tady toho haj zla měl po ruce?«
Dortmunder dopil zbytek ze sklenice a vstal. »Tak zatím,« loučil se.
»Protáhnul bych ho skrzevá ten prsten,« rozohňoval se Drobek. »Vy dva tady počkejte,« nakázal Winslowovi a O'Harovi. »Nerad piju sám.«
Winslow s O'Harou závistivě sledovali, jak Dortmunder od-chází.

Kapitola 17

Pro vrchního inspektora F. X. Molognu to byl velice dlouhý den - bylo už skoro jedenáct hodin večer, když konečně mohl sjet do garáže pod budovou policejního ředitelství a posadit se za volant světlehnědého sedanu Mercedes-Benz, stojícího na parkovacím místě, na jehož asfaltovém povrchu bylo žlutými písmeny přes šablonu nastříkáno V INSP MOLOGNA. Byl to dlouhý, nikoli však nepříjemný den. Mologna poskytl jedno exkluzivní interview a ještě uspořádal otevřenou (a hojně navštěvovanou) tiskovou konferenci. Měl možnost blýsknout se svou pravomocí před spoustou federálních i státních funkcionářů. A vydal příkazy, jejichž výsledkem mělo být obtěžování a pronásledování tisíců lidí, mezi nimiž mohli s trochou štěstí objevit jednoho nebo dva, kteří s tou záležitostí opravdu měli něco společného. Celkem vzato to byl úspěšný den.

Mologna vycouval ze svého parkovacího místa, vyjel po rampě nahoru k vratům a po Brooklynském mostu opustil Manhattan. Expresní spojka Brooklyn-Queens ho dovedla severovýchodním směrem na longislandskou dálnici, která teď byla poměrně zaplněná středostavovskými hýřily vracejícími se z města, kam si vyrazili na večeri a za zábavou. Mologna se nechal proudem aut unášet na východ přes Queens a jako obvykle poslouchal policejní rádio, které ho dnes večer informovalo o výsledcích nařízeného zátahu. Jedním z výsledků byl zvýšený počet tělesně napadených policistů, protože několik popudlivějších zatýkaných se ve snaze vyjádřit své rozhořčení nad tím, že mají být odvezeni na okrsek z důvodů, jež jim nepřipadaly ani trochu přijatelné, uchýlilo k násilí. I to ovšem mělo svou slunnější stránku: policista mohl při incidentu tohoto typu přijít k monoklu pod okem, pachatel však skončil s oře-sem mozku a vyfasoval dvacet měsíců v Attice. To z policej-ního hlediska vůbec nebyl špatný obchod.

Krátce poté, co přešel hranici okresu Nassau, se policejní frekvence ztratila z příjmu a Mologna přepnul na normální rádio, permanentně naladěné na stanici »pohodového posle-chu« - milion houslí tam právě vyhrával »Smoke Gets in Your Eyes«. Mantovani žije.

Mologna věděl, že jakmile se jednou obrátí na veřejnost, bude muset média průběžně informovat nebo jim alespoň dávat něco, co by je zabavilo, dokud nebude Byzantský oheň znovu nalezen. Byl jako cvičitel, lidé ze sdělovacích prostředků byli jeho delfini a různé drobné události - zatčení, tiskové konfe-rence, ukázky nalezených tajných skladíšť zbraní - byly jako ryby, jimiž své delfiny krmil, aby dělali, co chtěl. Pokud jeho blesková policejní akce do zítřka rubín neodhalí, bude muset zpravodajům předhodit pár dalších ryb. Dopoledne bude ještě stačit prostá aktualizace údajů o počtu nesouvisejících vyřeše-ných zločinů a zatčených pachatelů, odpoledne však už bude potřebovat něco lepšího. Nejjednodušším řešením - a Mo-logna na jednoduchých řešeních nikdy neviděl nic špatného - bylo zveřejnění seznamu osmi či devíti známých místních zločinců, které se policii dosud nepodařilo dopadnout, spolu s prohlášením, že právě těmto osobám by policisté velice rádi položili pár otázek. Taková formulace by naznačovala, že vy-šetřování se podařilo zúžit - tomu se říká pokrok -na těchto několik jedinců, i když ve skutečnosti by v tiskovém prohlášení nic takového výslovně nestálo. Snadné. Prostá řešení pro pros-táčky.

Po krátké chvíli Mologna odbočil na jižní dálnici, kde nejez-dily žádné nákladáky a obě strany vozovky byly lemované trávníky a stromy. Jak projížděl okresem Nassau, provoz po-stupně slábl, aut ubývalo na každém výjezdu z dálnice, až u hranic Suffolku - necelých deset mil od domova - měl jen tu a tam pár zářících koncových světel před sebou a tu a tam pár reflektorů ve zpětném zrcátku. Nebyla ještě ani půlnoc. Mo-logna počítal, že před jednou bude v posteli, v devět vstane a o půl jedenáctě bude zase u svého stolu na ředitelství.

Bay Shore. Mologna před odbočkou zpomalil, zabočil a auto, které se k němu poslední asi tak jednu míli zezadu rychle blížilo, také prudce odbočilo doprava a na výjezdu z dálnice se zleva natlačilo přímo na něj.

Evidentně to byl nějaký opilec, bohužel to však nebylo v Molognově jurisdikci. Přibrzdl, aby toho šaška nechal projet. Šašek ovšem přibrzdl také. A objevilo se další auto, které také sjelo z dálnice a zaplnilo celé Mologново zpětné zrcátko. Pěkně pitomá doba na dopravní zácpu, pomyslel si, ještě trochu přibrzdl a čekal, až šašek v tom druhém autě - v naprosto běžně vyhlížející zelené chevroletce -srovná řízení a pojedje dál.

To se však nestalo. Chevroletka pomalu klouzala do Molog-nova jízdního pruhu, vytlačovala ho na travnatou krajnici a nutila ho, aby brzdil stále víc a víc - až nakonec úplně zasta-vil.

Zastavili všichni. Auto vpředu, Mologna i auto za ním. A v tom okamžiku Molognovi došlo, co se s ním vlastně děje. V ústech měl sucho a srdce mu tlouklo jako o závod - někdo mu šel po krku. Sáhl pod palubní desku pro dvaatřicetku, kterou tam dole vozil, když ji však vytahoval, ze zadního okénka auta stojícího před ním ho náhle zalilo oslnivé bílé

světlo. Oslepené zamrkal, zdvihl ruku, v níž nedržel revolver, aby si zastínil oči, odvrátil hlavu doprava a zaregistroval nějaký pohyb. Tam venku stáli dva muži, kteří se k němu nepozorovaně přiblížili od auta vzadu, oba měli na obličejích lyžařské kukly, jeden držel v ruce samopal značky Galii a druhý gestem Molognovi naznačoval, aby otevřel okénko u sedadla spolujezdce.

Jednoho z nich bych stačil odprásknout, napadlo Molognu. Všechny je ale odprásknout nemohl. Na druhé straně mu zcela zřetelně - světlem a ten chlap i svým samopalem - dali na-jevo, že přestože oni jeho už klidně odprásknout mohli, nemají to v úmyslu. Alespoň ne hned a ne v případě, že nezačne střílet první. Takže místo aby někoho odpráskl, odložil Mologna revolver na sedadlo a zmáčkl u dveří tlačítko, kterým se spouštělo okénko na druhé straně.

Muž, který stál v opatrné vzdálenosti od jeho auta, trochu sklonil hlavu, aby viděl Molognovi do obličeje. »Tu bouchačku vyhodte ven,« vyzval ho tiše, ale důrazně. Mluvil s jakýmsi přízvukem, který Mologna nedokázal zařadit. Vrchní inspektor vyhodil bouchačku ven. V ústech se mu znovu objevily sliny a srdce trochu zpomalilo. Počáteční zděšení vystřídala celá plejáda jiných pocitů: vztek, zvědavost a zlost na sebe sama, že se nechal tak vystrašit. Muž přistoupil k autu a vlezl si dovnitř; když si sedal, oslnivé světlo zářící z automobilu vpředu zhaslo, takže noční tma byla ještě černější než předtím. Mologna se snažil nastalou tmou proniknout pohledem a prohlížel si oblečení muže vedle sebe: černé manšestrové kalhoty, tmavě kostkovanou bundu na zip a černou lyžařskou kuklu se světlemodrými soby. Přes kuklu měl vetřelec nasazené brýle s černými obroučkami, v nichž vypadal sice trochu komicky, ale o nic méně hrozivě. Měl velké, prů-zračně tmavé oči a ruce jako lopaty s krátkými tupými prsty, okousanými nehty a neobvykle masivními sukovitými kotníky. Dělnické ruce, úřednická hlava, cizí přízvuk a černé manšestrové kalhoty. V Americe černé manšestrové kalhoty nikdo nenosí.

»Vy jste vrchní inspektor Francis Mologna,« prohlásil muž. Jméno vyslovil správně.

»To souhlasí,« připustil Mologna. »A kdopak jste vy?«

»Viděl jsem vás v televizi,« konstatoval muž. »Jste ten člo-věk, který vede vyšetřování v případě zmizení Byzantského ohně.«

»Hm,« zabručel Mologna.

Muž rozmáchlým gestem ruky ukázal na auta, na svého při-tele se samopalem i na sebe. »Jak vidíte,« pokračoval, »jsme dobře organizovaní a schopní uskutečnit rychlou a rozhodnou akci.«

»Jsem bez sebe obdivem,« opáčil Mologna.

»Děkuji,« kývl muž hlavou v lyžařské kukle na znamení skromného uspokojení.

Teď, když bylo oslepující světlo zhasnuté, viděl Mologna na poznávací značku automobilu před sebou, nemělo ovšem smysl snažit se číslo si zapamatovat. Určitě to bylo auto z půjčovny, které bude půl míle odtud ponecháno svému osudu.

»Byzantský oheň,« mluvil dál muž, přičemž skromnost už ponechal stranou a vrátil se k věčnému, strohému tónu, »nepa-tří turecké vládě. Získáte ho zpět, turecké vládě ho ale nepře-dáte. Předáte ho nám.«

»A vy jste kdo?« Teď už to Molognu doopravdy zajímalo.

»Zastupujeme,« sdělil muž, aniž by doopravdy zodpověděl jeho otázku, »právoplatné vlastníky Byzantského ohně. Až bude znovu nalezen, předáte nám ho.«

»A kde?«

»Spojíme se s vámi.« Muž na něj pohlédl tak přísně, jak to jen dokáže někdo, kdo má na lyžařské kukle nasazené brýle.

»Jak už jsem říkal,« vysvětloval Molognovi, »jsme schopní rozhodné akce, pokud je to ovšem možné, raději se násilí vy-hýbáme, zejména pak na území spřáteleného státu.«

»To zní rozumně,« uznal Mologna.

»Máte moc pěkné auto,« poznamenal muž.

Mologna sice neznal termín non sequitur, když však na něco takového narazil v praxi, poznal to. Jedno z ponaučení, která si za svého života vzal k srdci, ovšem znělo: Když chlap s pistolí řekne hop, udělej hop. »Jo, to mám,« přítakal.

»Máte taky moc pěkný dům,« pokračoval muž. »Zajel jsem se na něj dnes večer podívat. Hned u vody.«

»Vy jste se jel podívat na můj dům?« To se Molognovi právě nezamlouvalo.

»Velice drahý dům, řekl bych,« přikývl muž. »Musím při-znat, že vám ho závidím.«

»To chce pravidelný spojení,« poradil mu Mologna.

»Velice drahý dům,« nedal se vyrušit muž a dál sledoval svou vlastní, poněkud nejasnou myšlenkovou nit. »Velice drahou rodinu. Děti na vysoké škole. Manželku, co jezdí vlastním kombikem. A bernardýna.«

»Nezapomeňte na člun,« připomněl mu Mologna.

Muž vypadal nejprve překvapeně a pak potěšeně. Jako by měl radost za Molognu. »Tak vy máte člun? Ten jsem nevi-děl.«

»V tuhle roční dobu je zakotvenej v loďárně.«

»V loďárně,« opakoval muž, jako by si to slovo vychutnával. »Tak to byla loďárna. Ach, být Američan, to je něco. Máte člun a máte i loďárnu. Musím říct, že máte velkou, velkou spoustu věcí.«

»Tak nějak se to člověku hromadí,« připustil Mologna.

»Policie vás musí opravdu velice dobře platit,« poznamenal muž.

A pozor! Mologna ostře pohlédl sklem těch brýlí, zahleděl se do očí, které se za nimi skrývaly, a zdálo se mu, že se v nich nyní objevil pobavený výraz člověka, který ví své. Takže možná se hovor vůbec nestočil na jiné téma. »Nestěžuju si,« řekl opatrně Mologna.

»Byť je to překvapivé,« opáčil muž, »jsou ve Spojených stá-tech informace o platech státních zaměstnanců veřejně při-stupné. Vim, jaký je váš oficiální příjem.«

»Víte o mně spoustu věcí,« postěžoval si Mologna, »zatímco já o vás nevím skoro nic.«

»Z mnoha důvodů,« pokračoval muž, »jsme dospěli k názoru, že jste tou nejlepší osobou, s níž bychom si měli v souvislosti s Byzantským ohněm pohovořit. Chceme ho totiž získat. Bude-li to nezbytné, uchýlíme se k násilí, vypátráme a zajmeme toho zloděje sami a v případě nutnosti ho podrobíme mučení elek-trickými sondami, mnohem raději bychom však postupovali civilizovaně.«

»To schvaluju,« souhlasil Mologna.

»Takže...« Muž sáhl do kapsy své bundy. Mologna ztuhl a odtáhl se od něj, muž ale z kapsy vytáhl jen bílou obálku.

»Tady,« prohlásil a potěžkal obálku v dlani, »je dvacet tisíc dolarů.«

»Vážně?«

Muž otevřel přihrádku pod Molognovou přístrojovou deskou, zastrčil obálku dovnitř a přihrádku zase zavřel. »Až nám pře-dáte Byzantský oheň,« dodal pak, »dostanete od nás ještě jednu obálku, která bude obsahovat šedesát tisíc dolarů.«

»Tomu říkám štědrost,« uznal Mologna.

»Chceme Byzantský oheň,« vysvětloval muž. »Vy zase chcete osmdesát tisíc dolarů a nepřejete si ve svém domovském městě žádné násilí. Proč bychom tedy nemohli dospět k myš-lenkovému souznění?«

»Nezní to špatně,« připustil Mologna. »Až ale ten rubín do-staneme zpátky, jak si představujete, že se mi podaří nená-padně se ho zmocnit? Myslíte, že ho nechaj jen tak ležet někde v šupletí?«

»Myslíme si, pane vrchní inspektore, že jste velice vynalé-zavý, velice inteligentní a zastáváte poměrně důležitou funkci. Myslíme si, že osmdesát tisíc dolarů by vám přišlo vhod. Spo-léháme se na váš důmysl.«

»Vážně? Tomu tedy říkám kompliment.«

»Postupovali jsme velice obezřetně, když jsme vybírali tu pravou osobu, kterou bychom měli oslovit,« vysvětloval muž. Lyžařská kukla se zkrabatila a vyboulila, což naznačovalo, že se usmívá. »Nedomnívám se,« dodal ještě, »že byste nás zkla-mal.«

»To by ovšem bylo krutý.«

»Spojme se s vámi,« slíbil muž. Otevřel dveře automobilu, vystoupil ven, dveře za sebou zase zavřel, aniž by s nimi hla-sitě bouchl, a i se svým ozbrojeným přítelem zamířil k vlast-nímu autu. O chvíličku později se obě auta rozjela a rychle zmizela. Mologna zůstal sám.

»Vida, vida,« zabručel. »Vida, vida, vida, vida, vida, vida, vida. Dvacet tisíc dolarů. Šedesát tisíc dolarů. Osmdesát tisíc dolarů. To je pořádná porce nebeský many.« Vytáhl ze zapalo-vání kroužek s klíčky, zamkl přihrádku pod přístrojovou des-kou, potom vylezl z mercedesu ven, obešel ho na druhou stranu, našel v trávě svůj revolver a vrátil se s ním do auta. Poté odjel domů, kde mu Brandy samým štěstím poslintal celé kalhoty, a našel Maureen, která v obývacím pokoji spala před televizorem, na jehož obrazovce se nesmyslně pochechtával jakýsi opálený herec, který v dnešním dílu zastupoval náhrad-níka Johnnyho Carsona. Nechal Maureen, kde byla, roztržitě poplácal Brandyho a zamířil domem do své pracovny; Bran-dymu zavřel dveře před nosem a zavolal newyorské kanceláři FBI. »Dejte mi k telefonu Zacharyho,« požádal.

»Ten už šel domů.«

»Tak mě přepojte k němu domů.«

Nechtělo se jim do toho, Mologna však dokázal mluvit s roz-hodnou, zlověstnou a smrtelně vážnou autoritou, které žádný nižší úředník nedokázal dlouho vzdorovat, takže zanedlouho už byl na lince osobně Zachary a podrážděně se ptal: »Ano, Mo-logno? Co se v tuhle hodinu děje? Našli jste ten prsten?«

»Nejakej zatracený cizinec v lyžařské kukle mi dneska v noci nabídl úplatek,« informoval ho Mologna, »za to, že mu ten prsten předám, až ho budu mít.«

»Úplatek?« zeptal se Zachary ani ne tak užasle, jako spíš zmateně. Vypadalo to, jako by samotné slovo »úplatek« pro něj bylo čímsi zcela novým.

»Obálku a v ní dvacet tisíc v hotovosti. Osobně mi ji strčil do přihrádky v autě, vlastníma holejma rukama. Mám ji tam za-mčenou - a zejtra ráno ji předám do laboratoře na sejmutí otisků.«

»Dvacet tisíc dolarů?«

»A dalších šedesát tisíc, až jim ten prsten předám.«

»A vy jste je nevzal?«

Mologna neřekl ani slovo. Zůstal prostě sedět a nechal Za-charyho, aby se zaposlouchal do své vlastní obłudné otázky, až si konečně Zachary odkašlal, něco zamumlal, ještě jednou si odkašlal a promluvil: »Nemyslel jsem to tak, jak to vyznělo.«

»Jasně že ne,« přitakal Mologna. »Omlouvám se, že vás tak-hle pozdě ruším, ale chtěl jsem to bezodkladně ohlásit. Kdyby snad náš Pán ve svý nekonečný moudrosti a milosrdenství dospěl k závěru, že by mě chtěl ještě dneska večer předvolat před svůj trůn, nechtěl bych, aby potom někdo na tu obálku narazil a myslel si, že jsem si snad chtěl ty špinavý prachy nechat.«

»Ne, to samozřejmě ne,« ujistil ho Zachary. »Samozřejmě ne.« Stále ještě to znělo spíš zmateně než užasle.

»Tak a teď vám přeju dobrou noc,« loučil se Mologna. »Hezky se vyspěte.«

»Ano. Ano.«

Mologna zavěsil a ještě chvíli zůstal sedět v pohodlně zaři-zené pracovně, na jejíchž stěnách byly rozvěšené starožitné pistole, zatímco mu znovu v hlavě zavířila otázka, kterou Za-chary tak bezmyšlenkovitě vyhrkl: »A vy jste je nevzal?« Ne, nevzal je. Ne, neměl ani v úmyslu je vzít. Za koho ho ten chlap má? Do nejvyšší policejní funkce v tomhle velkém městě New York se nedostanete braním úplatků od někoho cizího.

Kapitola 18

Když Dortmund dorazil domů, tvářila se May ustaraně, če-hož si v prvním okamžiku nevšiml, protože měl mizernou náladu. »Dvakrát mě zastavili poldové,« stěžoval si popuzeně, když se svlékal z kabátu. »Ukažte nám doklady, kam jdete, kde jste byl? A Stan vůbec nepřišel, sebrali ho. Všechno je to úplně na draka.« Pak si mezi spirálovitě stoupajícími stužkami ciga-retového dýmu všiml jejího výrazu. »Co se děje?« zeptal se.

»Díval ses na zprávy?« Otázka se zdála být těhotná nevyslo-veným významem.

»Na jaký zprávy?«

»V televizi.«

»Kdy asi?« Pořád ještě byl podrážděný. »Všechn čas jsem trávil s poldama a v metru.«

»Jak že se jmenovalo to klenotnictví, kde jsi byl včera v noci?«

»Ty hodinky reklamovat nemůžeš,« upozornil ji.

»Tak jak se jmenovalo, Johne?«

Dortmunder se pracně rozpomínal. »Mělo nějaký řecký jméno. Nějak jako khaki.«

»Posaď se, Johne,« vyzvala ho. »Naleju ti něco k pití.«

Dortmunder se ale neposadil. Konečně si navzdory své ne-rudnosti uvědomil, že se chová nějak podivně, prošel za ní tedy bytem až do kuchyně. »Tak co se teda děje?« zeptal se zamra-čeně.

»Nejdřív se napij.«

Dortmunder stál v kuchyňských dveřích a sledoval, jak mu nalévá pořádného panáka bourbonu s ledem. »Snad mí to mů-žeš říct, než to naleješ,« zabručel.

»Jak myslíš. Ten krám se jmenoval Skoukakis Credit Jewe-lers.«

»To máš pravdu,« přisvědčil překvapeně. »Přesně tak se jme-noval.«

»A vzpomínáš si na ty lidi, co přišli, něco tam prováděli a pak zase šli?«

»Naprostě jasně.«

»Tak to byla ta parta,« oznámila May, přešla k němu a podala mu sklenici, »co právě ukradla Byzantskej oheň.«

»Cože ukradla?« zamračil se na ni Dortmund.

»Copak nečteš noviny nebo co?« Podrážděně potáhla z ciga-rety, takže se zahalila dvojnásobně hustou kouřovou clonou. »Ten slavnej rubín, co ho šlohl na letišti,« vysvětlovala, »ten, co je kolem něj takový haló.«

»Jo tak, ten rubín.« Dortmundovi to pořád nedocházelo. Trochu se napil. »Co s ním má být?«

»Máš ho ty.«

Dortmunder znehybněl se sklenicí u úst a zíral přes ni na May. »Co to povídáš?« hlesl.

»Ti chlapi ukradli Byzantskej oheň,« opakovala May. »Ulo-žili ho do sejfu v tom klenotnictví. A tys ho sebral.«

»Já že sebral.. Já mám Byzantskej oheň?«

»Ano,« přikývla May.

»Ne,« odporoval Dortmund. »Já ho nechci.«

»Ale máš ho.«

Dortmunder si naplnil ústa bourbonem - jak se ukázalo, bylo ho ve sklenici tolik, že ho nedokázal spolknout. May mu chvíli bušila do zad, až mu bourbon stíkal z nosu, z očí i z uší; pak jí podal sklenici, chraptivě zaskučel, »Ještě,« a odvrátil se do ložnice.

Když mu May z kuchyně nesla čerstvě nalitou sklenici, vy-cházel právě ze dveří ložnice a nesl si plastický sáček se svou kořistí. Tiše a vážně přešli do obývacího pokoje a posadili se vedle sebe na pohovku. May mu podala sklenici a Dortmund do sebe hodil normální lok. Pak vysypal obsah plastického sáčku na konferenční stůl a zahleděl se na neuspořádanou směsici náramků a hodinek. »Vždyť ani nevím, jak vypadá,« zahučel.

»Já jo. Ukazovali ho v...« Vytáhla z hromádky klenotů prs-ten. »To je on.«

Dortmunder ho od ní vzal, držel ho mezi palcem a ukazováč-kem a otáčel s ním sem a tam. »Na ten si vzpomínám,« připus-til. »Málem jsem ho tam nechal.«

»Tos měl.«

»Nejdřív mě napadlo, že je moc velké, aby byl právěj. Pak jsem si ale říkal, proč by někdo dával do sejfu sklo? Tak jsem ho nakonec přece jen vzal.« Dortmund si prsten prohlížel ze všech stran, mhouřil oči a sledoval, jak se světlo láme a třípytí v hlubinách kamene. »Byzantskej oheň,« vydechl.

»Už je to tak.«

Dortmunder se k ní otočil a oči měl naplněné úžasem. »Nej-větší úlovek celý mů kariéry,« mudroval, »a já o tom vůbec nevěděl.«

»Gratuluju.« Hlas měla prosycený ironií.

Dortmunder si toho nevšiml, byl příliš pohlcen svým neuvěřitelným úspěchem. Znovu se dal do prohlížení prstenu.

»Zají-malo by mě, kolik bych za něj tak moh dostat,« přemýšlel.

»Dvacet let,« nadhodila May. »Taky by tě mohli zabít. Uštvat jako psa.«

»Hm,« zabručel Dortmund. »Na to jsem nějak pozapo-mněl.«

»Policie vyhlásila mimořádnou akci,« připomněla mu May. »A podle toho, co říkali v televizi, jde po tom prstenu taky celá armáda něj akej ch cizích revolucionářů a teroristů.« Ukázala na něj prstem.

»A lidi z ulice,« doplnil ji zamyšleně Dortmund, »co jsou všichni momentálně pěkně nažhavený na toho pitomce, co ten šutr má.«

»Na tebe.«

»To je neuvěřitelný.« Dortmund si prsten navlékl na pro-středník levé ruky, dal ruku před sebe na délku natažené

paže a zahleděl se na něj. »Kristepane, je jak od kolotoče«,« pozname-nal.
»Co s ním budeš dělat?«
»Co s ním budu dělat?« Tahle otázka ho ještě nenapadla. Za-táhl za něj a chtěl si ho svléknout z prstu. »Nevím,« přiznal.
»Střelit ho nemůžeš.«
»Teď se nedá střelit vůbec nic, všichni jsou celý pryč z toho, jak poldové vyváděj.« Neustále tahal za prsten.
»Nechat si ho nemůžeš, Johne.«
»Já si ho nechci nechat.« Zuřivě otáčel prstenem tam a zase zpátky.
»Co se děje?«
»Nechce...«
»Nemůžeš ho sundat?«
»To ten kloub, nechce...«
»Dojdu pro mejdlo.« Když vstala, zazvonil zvonek. »To bude možná Andy Kelp,« poznamenala.
»Co by tu dělal Andy Kelp?«
»Volal, chtěl, abys mu zavolal zpátky, a říkal, že se možná zastaví.«
»Chtěl, abych mu zavolal zpátky, jo?« Dortmund si pro sebe něco nesrozumitelně huhlal a zvonek znovu zazvonil. May vyšla do předsíně otevřít a Dortmund zatím pro všechny případy shrnul zbytek svého lupu zpět do plastického sáčku. »Dobrý den, pánové,« ozvala se z předsíně hlasitě May. »Čím mohu policii posloužit?« Dortmund zataáááhhhhhhhl za prsten. Nic.
»May Bellamyová?«
»Možná,« odsekla May.
Dortmund vyskočil, otevřel okno a vyhodil plastický sá-ček do anonymní temnoty.
»Hledáme pana Johna Dortmundera.«
»Ach tak. No, totiž...«
Dortmund prsten otočil, takže se rubín ocitl na vnitřní straně, kde ho kryla dlaň. Když měl ruku hřbetem vzhůru, byl vidět jen zlatý kroužek.
Do pokoje vešla May se dvěma rozložitými policisty. »Johne,« začala a tvářila se velice ustaraně, »tihle pánové...«
»John Dortmund?«
»Ano,« přikývl Dortmund.
»Půjdeš s námi, Johne.«
Dortmund sevřel levou ruku ve volně zaťatou pěst. Byzant-ský oheň ho zastudil na prstech. »Tak zatím ahoj,« rozloučil se s May, políbil ji na tvář, u které jí nevisel koneček cigarety, vzal si kabát a odešel s policisty.

Kapitola 19

Když se dveře vedoucí do zadní místnosti grilbaru O. J. na Amsterdam Avenue asi hodinu poté, co z ní Dormunder odešel, znovu otevřely, Drobek Bulcher právě končil s vyprávěním jakési historky: »... a tak sem tu sekeru vomyl a vrátil sem ji zpátky do tábora těch skautek.« Ralph Winslow i Jim O'Hara pohlédli ke dveřím s rozechvělou nadějí v očích, byl to však jen Rollo, který se podíval na Drobka a oznámil: »Venku čeká nějaká sladkejš vermut bez ledu. Myslím, že hledá tebe.«

»Takovej malejš skrček? Vypadá jako utopená krysa?«

»To bude on.«

»Nakopni ho do zadku a pošli ho sem,« přikázal Drobek. Rollo přikývl a zavřel za sebou dveře. »To je můj parták,« vysvětloval Drobek, »nese mi adresu toho chlupatýho.« Udeřil se pravou pěstí do levé dlaně. »Konečně si užijeme trochu randy,« zaradoval se. Winslow a O'Hara nespouštěli oči z jeho rukou.

Dveře se nepatrně pootevřely a štěrbinou dovnitř nejistě na-koukl čísi úzký obličej s šedavou kůží a špičatým nosem. Drobna korálkovitá očka nervózně pomrkávala a z bezkrev-ných úst se svěšenými koutky se ozval plačtivě skřehotavý hlas: »Budeš naštvanej, Drobku?«

»Jo,« potvrdil Drobek.

»Nebyla to moje chyba, Drobku.« Očka krátce pohlédla na Winslowa a O'Haru, zjistila, že od nich se pomoci nedočká, a znovu zamrkala na Drobka. »Vážně ne.«

Drobek nerudně zíral na tvářičku ve dveřích. »Benjy,« ozval se konečně, »pamatuješ eště na toho maníka, co mi tvrdil, že si nikdo nemůže políbit vlastní loket, a já mu pak ukázal, že to de?«

Winslow a O'Hara se po sobě podívali.

»Jo, Drobku,« zavzdychala tvářička. Pod špičatou bradou se v pravidelných intervalech objevoval a zase mizel krabaty ohryzek jako pumpa na ropném poli.

»Esli budu muset vstát vod tohohle stolu, Benjy,« pokračoval Drobek, »a dojít si pro tebe, tak si taky políbíš loket.«

»Ale kdepak, Drobku, nemusíš vstávat,« ujistil ho Benjy, ná-hle se jakoby skokem přenesl do místnosti a zavřel za sebou dveře. Ukázalo se, že je to vyzábělý malý mužík podobný dře-věné loutce, oblečený celý v šedém, s několika prameny bez-barvých vlasů přilepených na úzkou šedivou lebku. V třesoucí se ruce svíral sklenici, v níž se hladina kaštanově hnědého vermutu čerila kmitavými vlnkami. Posadil se přímo proti Drobkovi na židli, na které předtím seděl Dormunder.

»Pocem, Benjy,« rozkázal Drobek a udeřil dlaní do sedadla židle vedle sebe.

»Jo, jasně, Drobku.« Benjy se neochotně plížil kolem stolu a vrhal na Winslowa a O'Haru krátké zoufalé úsměvy, jako když trosečník vysílá SOS z opuštěného ostrova. Vklouzl na židli vedle Drobka, a když stavěl sklenici na stůl, vermt vyšplouchl na plstěný potah - nebyla to první skvrna, již byl potřísněn.

Drobek Benjyho objal paži kolem krku gestem, které na pohled vypadalo téměř přátelsky. »Tohle je Benjy Klopzik,« oznámil ostatním. »Až doteďka to bejval můj kámoš.«

»Pořád jsem tvůj kámoš, Drobku.«

Drobek jemně zatřásl Benjyho krkem, až mužikovi poskočila hlava ze strany na stranu jako hadrové panence. »Drž hubu, dyž tě představuju, Benjy,« zavrčel a ukázal na dva muže, kteří teď mrkali skoro stejně vyplašeně jako Benjy.

»Tohle je Ralph Winslow a ten druhý je Jim O'Hara. O'Haru zrovna pustili z bání.«

»Nazdárek,« pozdravil Benjy s úsměvem, který by spíš slušel strašidlu.

O'Hara odpověděl kývnutím, které si osvojil na vězeňském execíraku: strohým, přesným a téměř neviditelným. Winslow v morbidní parodii své někdejší žoviálnosti zdvihl sklenici, v níž se cinkající kostky ledu už dávno rozpustily, a prohlásil: »Ve-lice mě těší. Na chvíličku jsme se tu posadili, abychom si po-povídali. Drobek vyprávěl moc zajímavý historky.«

»Vážně, jo?« Benjy si olízl šedé rty šedým jazykem. »Taky bych si nějakou rád poslechl, Drobku.«

»Já bych si zase rád poslechl tvou historku, Benjy.« Drobek s ním ještě jednou lehce zatřásl. »Tys tu adresu nesehnal, co?«

»Sebrali mě!«

Drobek si prohlížel mužika, který jeho pohled opětoval a mrkal na něj se zoufalou upřímností. »Povídej mi vo tom,« vyzval ho Drobek mírným hlasem, připomínajícím vzdálené dunění hromu.

»Poflakoval jsem se tam kolem okrsku, přesně jak jsi mi nařídil,« začal Benjy, »a celej večer tam přicházel jeden polda za druhým a každěj někoho přived. Dveře se tam celou dobu ne-trhly. A pak najednou jeden z chlupatejch přišel ke mně a po-vídá: »Koukám, že by ses k nám rád přidal. Tak pojď se mnou.« A tak mě zabásli, prořacovali mě a vyptávali se na spoustu pitomostí kolem toho velkého šmuku. Zatraceně,« obrátil se rozhořčeně na Winslowa a O'Haru, »vypadám snad jako někdo, kdo by měl v kapse něj akej velkej šmuk?«

Winslow i O'Hara nesouhlasně zakroutili hlavou. Drobek za-kroutil Benjyho hlavou. »Benjy, Benjy, Benjy,« domlouval mu spíš lítostivě než rozzlobeně, »svěřil sem ti takovej jednodu-chej úkol.«

»Hele,« vyhrkl Benjy, »toho chlapa jsem ale viděl. Toho zr-zavýho policajta, cos mi o něm říkal. Zejtra ho dostanu, spo-lehni se. A rozhodně ses v něm teda nezmejlil, Drobku,« dodal ještě s pokusem o kamarádský úsměv. »Kopnul mě do kolena.«

»Vážně?« zatvářil se zaujatě Drobek.

»Pak řek těm zbytejm poldům, že už má padla, a výpad. Než mě pustili, byl pryč.«

Winslow znovu zmobilizoval svou žoviálnost. »To se mohlo stát každému. Měl jsi prostě smůlu, Benjy.«

»Dostanu ho zejtra, Drobku,« sliboval Benjy.

»Za to může ten rubín,« prskal O'Hara. »Nikdo nemůže hnout ani prstem. Konečně vypadnu z lapáku a venku se nemůže nikdo ani uprdnout.«

Drobek téměř neochotně uvolnil Benjyho krk - Benjy na znamení díků asi minutu mrkal jako o závod - a položil si obě předloktí, tlustá jako silná dubiska, na stůl. »Je to tak,« přitakal zlověstně a znělo to, jako by se hrom už blížil. »Všude je hrozně velké rozruch. A mě už to začíná pěkně sejtřit.«

»Člověk by mýsl,« poznamenal Winslow, »že poldové už ten zatracenej kámen najdou.«

»Poldové,« ušklíbl se znechuceně Drobek. »Copak se můžeš spolehnout na poldy?«

»Měli bychom to udělat sami,« pípl Benjy a okamžitě se za-tvářil rozpačitě, jako by ho vyděsilo, že promluvil. Napil se vermtu.

Všichni na něj pohlédli. »Jak to myslíš,« zeptal se Drobek, »že bysme to měli udělat sami?«

»No...« Když Benjy viděl, že cesta zpět je nemožná, náhle se horlivě rozhovořil. »Udělal to někdo z místních, ne? A mě napadlo, že znám tebe a taky pár dalších chlapů, ty znáš tyhle chlapy...« - mávl rukou směrem k Winslowovi a O'Harovi - »... a oni zase znaj další chlapy. Vsadím se, že od toho by se dalo začít, jako od toho, koho dalšího každěj zná, a pokračovat dál, a tenhle chlap zná zase tamtoho chlapa, až by nakonec znal každěj každého.«

»Benjy,« zavrčel Drobek a naklonil se těsně k němu, »esli hodně rychle nezačneš mluvit vo něčem, čemu bych rozuměl, tak ti jednu vrazim.«

»Myslím jako na naší straně zákona,« vřískl zoufale Benjy. »Všichni známe jeden druhýho a všichni máme, jak se říká, společný známý. Takže když se poptáme a porozhlédneme, najdeme ten rubín my!«

»A taky toho chlapa, co ho seknul,« podotkl O'Hara.

»No a pak ten šutr zabavíme,« pokračoval Benjy s poněkud nepřesvědčivým sebevědomím. »Odevzdáme ho poldům a poldové nám daj pokoj.«

»A co se teče toho chlapa, co ho seknul,« dodal Drobek, »toho dáte mně.«

»Když budeš chtít,« přikývl Benjy. »Hlavní ale je, že přesta-nou tlačit na pilu.«

»Něco na tom je,« uznal Winslow. »Možná je to setsakra dobrý nápad. Řek bych, že se mi zamlouvá.«

»Já ti nějak nevím, Ralphe,« zapochyboval O'Hara. »Abys věděl, je mi to tak trochu proti srsti. Že máme jako někoho nabonzovat poldům.«

»Chlapa, co nám všem nadělal takovýhle problémy?« Drobek si protáhl prsty. »Já ho nejdřív vobráším naruby a pak ho vod-nesu poldům.«

»Kromě toho,« přidal se Winslow, »jen si to přiznejme, Jime, každěj den přece někdo někoho nabonzuje. Na tom je založenej celej princip vyjednávání o snížení trestu, ne?«

Já jim dám tebe, ty jim dáš někoho jinýho a tak to jde pořád dál.«
»A navíc,« doplnil ho Benjy, »nezapomínej na regulérní práskače. Všichni přece známe někoho, kdo si sem tam přivy-dělává hubou, ne? Když má u tebe někdo něj akej vroubek, zajdeš za tímhle chlapem nebo za tamtím, prozradíš jim malý tajemství, a než se naděješ, vědí o tom poldové a ten chlápek, co tě naštvál, putuje za mříže. A v jinech věcech si před tím chlapem dáváš bacha na jazyk.«
»Před kterým chlapem?« zeptal se Drobek. Podle tónu otázky se zdálo, že je na nejlepší cestě se naštvat.
»Před práskačem,« vysvětloval s mrkáním Benjy. »Před chlapem, o kterým víš, že práská.«
»Jako ty,« opáčil Drobek.
»Ale no tak, Drobku, nech toho,« zakňučel Benjy.
»Takovej práskač by moh zjistit, jaký maj poldové stopy,« napadlo Winslowa.
»Ty myslíš, že bysme to fakt měli udělat,« zamračil se na něj Drobek.
»Já vím, že to vypadá ujetě, Drobku,« přesvědčoval ho Winslow, »ale myslím, že by to šlo. Máme na to lidi, máme přístup a máme zájem.«
»Potřebovali bysme nějaký středisko,« namítl Drobek. »Něco jako hlavní štáb. A někoho, kdo by to řídil.«
»Tahle cimra má telefon,« uvažoval Winslow, »támhle na těch kartonech s kořalkou. Rollovi by to nevadilo. Mohli by-chom to začít obvolávat odtud a dát to číslo každému, kdo by chtěl zavolat s něčím novým. U telefonu by se zavedly služby na střídačku.«
»Možný to je,« připustil Drobek.
Winslow se zdvihl. »Promluvíme o tom s Rollem,« prohlásil a odešel.
»Já bych tady klidně něj akej časek vydržel,« přihlásil se O'Hara. »Připomíná mi to moji celu, akorát že tu není okno. A je to lepší než ten pokoj, kde teď bydlím.«
Benjy byl šťastný jako štěně, kterému házejí klacík na apor-tování. Vrtěl zadkem a opakoval: »Že to byl ale dobrej nápad, že jo? Že jo?«
»Benjy,« otočil se k němu Drobek, »ty se koukej jít zeptat poldů, jaký maj stopy.«
Benjy se zatvářil nesmírně ublíženě. »No tak, Drobku, nech toho.«
»No dobře,« slevil Drobek, »tak běž za nějakým chlapem a popros ho, ať se de zeptat poldů, jaký maj stopy.«
»Jasně, Drobku,« přikývl Benjy. Zase už zářil štěstím, hodil do sebe zbytek vermutu a vyskočil na nohy.
»A ať ti to netrvá celou noc.«
»Jasně, Drobku.«
Benjy vyběhl z místnosti, Drobek zaměřil zakaboněný pohled na O'Haru a zeptal se: »Za cos vlastně seděl?«
»Za ozbrojenou loupež,« odpověděl O'Hara. »Part'ák se po-hádal se svou ženskou a ta nás práskla.«
»Jedna ženská si vo mně taky kdysi před někým pustila hubu na špacír,« vzpomínal Drobek. »Pověsil jsem ji z římasy za kalhotky.« Potřásl hlavou. »Neměla si kupovat takový laciný prádlo,« prohlásil.

Kapitola 20

»Ještě ten prsten,« nařídil seržant na příjmu.
Dortmunder pohlédl na svoji levou ruku. »To nemůžu,« oznámil. »Je tam na fest, nikdy ho nesundávám.« Beznadějně se zadíval na seržanta z příjmu přes skrovnou hromádku svých osobních věcí, která ležela na pultě - náprsní taška, klíče, opasek. »Je to snubní prsten,« dodal.
»Ta ženská, co u ní bydlíš, snubní prsten nenosí,« pozname-nal levý z dvojice policistů, kteří ho předvedli.
»Taky to není moje žena,« hájil se Dortmunder.
»To je ale čipera,« utrousil policista po jeho pravé ruce. Oba policisté se nahlas zasmáli.
»A je to,« konstatoval spokojeně seržant na příjmu a podal mu přes pult formulář a pero. »Tady je seznam vašich věcí. Přečtete si to, podepište to, a až vás budou propouštět, dosta-nete všechno zpátky.«
Dortmunder si musel formulář přidržet levou rukou, aby se neklepal. Rubín, který měl zastrčený mezi prsty, mu připadal velký jako brambor. Ruku byl nucen držet neustále částečně zaťatou v pěst; měl z toho nepřírozený pocit a nepochybně to také nepřírozeně vypadalo. John A. Dortmunder, podepsal se lehce roztřesenou rukou a strčil formulář zpět přes pult. Levou ruku se zaťatými prsty nenápadně spustil k boku.
»Tak pojd', Johne,« vyzval ho policista po jeho levé ruce. Přešel v jejich doprovodu velkou místností a prošel dveřmi s výplní z matového skla do dlouhé béžově vymalované chodby s řadou světlezelených plastických lavic u levé zdi. Na lavi-cích sedělo přinejmenším třicet mužů, z nichž ani jeden nebyl příliš dobře oblečen; tvářili se zasmušile, znuděně, naštvane, vystrašeně, odevzdaně nebo zmateně - ani jeden se však ne-tvářil spokojeně. Úplně na protějším konci chodby stáli opření o zeď dva policisté, kteří se tvářili neutrálně. Jeden z nich měl modré šle. »Tady se posad', Johne,« přikázal jeden z policistů, kteří ho předvedli, a Dortmunder si dřepł na plastickou lavici. Policisté, kteří ho předvedli, bez rozloučení odešli.
Dortmunder se tím pádem ocitl ve frontě. Na vzdáleném konci chodby, kde stáli opření ti dva policisté, se čas od času otevřely dveře a ten, kdo byl právě na řadě, vstal z lavice a vešel dovnitř. Za celou dobu z nich ale nikdo nevyšel ven, což znamenalo, že buď má kancelář ještě jeden východ, neboje uvnitř Minotaurus, který každého sežere.
Dortmunder seděl s rukama složenýma v klíně a s prsty zaťatými v pěst; rubín mu jako laserový paprsek pomalu a neú-prosně propaloval do ruky díru. Pokaždé, když muž na opač-ném konci fronty vstal a odešel dovnitř za Minotaurem, všichni ostatní zavrtěli na plastických lavicích zadky a posunuli se doleva. Čas od času byl přiveden nějaký nový úlovek, který se posadil po Dortmunderově pravici. Kdykoli někdo promluvil na svého souseda, policisté

na opačném konci ho zarazili slovy: »Ticho tam.« Ticho bylo tíživé, dusné a vzdorné.

A jaký vlastně mělo smysl ještě to všechno protahovat? Dortmunderovi bylo jasné, že by stačilo, aby prostě vstal a ukázal svou levou ruku dlaní vzhůru, a celé to napětí by povolovalo a definitivně skončilo. Všichni tihle polonevinní nešťastníci by se mohli vrátit domů a Dortmunder sám by si mohl přestat lámat hlavu s tím, kdy sekýra konečně dopadne. Všem by se ulevilo - dokonce i jemu.

A přece se k tomu nedokázal přinutit. Neměl sebemenší na-ději, a přesto doufal.

Tedy, vlastně ani ne. Ne že by doopravdy doufal, spíše jen odmítal pomáhat osudu v jeho perverzních hrátkách. Všechny síly zákona na celém severovýchodě pátraly po Byzantském ohni a Dortmunder dřepěl na svém místně příslušném okrsku a měl ho na ruce. Katastrofa nastane, až nastane; John A. Dort-munder tu nebyl od toho, aby ji uspěchával.

Vteřinu po mechem obrostlé vteřině uplynuly celkem tři ho-diny, během nichž se Dortmunder důvěrně seznámil se zdí, do níž civěl: sbratřil se s každou prasklinou a s každou šmouhou. Ten konkrétní odstín béžové barvy měl navždy zafixovaný v paměti jako vzor na dlaždicové mozaice. Jako staří známí na něj působila také kolena obou jeho sousedů, byl by je pravdě-podobně schopen identifikovat v přehlídce stovek různých kolen. Tisíců.

Ve frontě vlevo i vpravo od něj bylo několik tváří, které mu byly z profilu povědomé, protože však nikomu nebylo povolo-veno mluvit (a protože bůhvíjaké trable by člověk mohl přivolat na svou hlavu, kdyby dal takhle před policajty najevo, že se s tím či oním přítomným zná), Dortmunder si společenskou konverzaci odpustil. Prostě nehybně seděl, v nepravidelných intervalech posouval zadek po plastické lavici doleva a čas pomalu, velice pomalu ubíhal. Policisty na konci chodby vy-střídali identický pár policistů - ani lepších, ani horších - a další kapky času neochotně klouzaly okem jehly v současnosti do velbloudího žaludku v minulosti, až konečně po Dortmun-derově levici vůbec nikdo nezbýval, což znamenalo, že příští na řadě je on. Znamenalo to také, že jeho levá ruka byla až příliš na očích oběma policistům. Kteří se na ni ovšem nedívali. Popravdě řečeno se ti dva ne-dívali vůbec na nic. Veškerá jejich činnost spočívala v tom, že nehybně stáli, čas od času si vyměnili nějakou šeptanou po-známku ohledně piva a párků v rohlíku, čas od času na někoho houkli, aby zavřel zobák, a čas od času poslali do dveří další oběť - za celou dobu se však na nic nepodívali, o nic neproje-vili sebemenší zájem, v obličeji nedali průchod jakémukoli výrazu a celkově neprojevovali ani náznak čehokoli, co by bylo možné nazvat skutečnými známkami života. Působili spíš jako přízraky policistů než jako skuteční policisté.

»Další.«

Dortmunder si povzdechl. Vstal s levou rukou spuštěnou k boku a s prsty zaťatými v pěst a prošel dveřmi do světlezelené kanceláře osvětlené stropními žárovkami, kde na něj hleděli tři žlučovitě vyhlížející muži s výrazem naprosté a cynické nedů-věry. »Nazdárek, Johne,« řekl ten, který seděl za stolem, »pojď dovnitř a posaď se.«

Kromě stolu a muže, který za ním seděl, což byl podsaditý detektiv v civilu s neoholeným strništěm na tvářích a s několika chomáči kudrnatých černých vlasů po stranách hlavy pod ly-sým temenem, tu byl ještě na dřevěné židli vlevo od stolu hu-bený mladší detektiv v civilu, oblečený jako na piknik v džín-sech, teniskách, tričku s nápisem Budweiser a modré džínové bundě, a na kancelářské židli vpravo ponuře se tvářící zapi-sovatel s kulatými rameny v černém obleku s malým černým těsnopisným strojem značky Stenotype na malém kovovém stolku s kolečky. Konečně pak v kanceláři byla černá dřevěná židle bez opěrek, umístěná proti stolu. Dortmunder k židli došel těžkým krokem jako farmářský kuň vcházející na konci dlouhého dne do maštale a posadil se.

Starší detektiv vypadal nesmírně unaveně, působil však ne-přátelsky a agresivně, jako by byl přesvědčen, že za jeho únavu může právě Dortmunder. Chvilí se přehraboval v papírech na stole a pak vzhlédl. »John Archibald Dortmunder,« procedil. »Požádali jsme tě, aby ses dostavil na policii a poskytl jí veške-rou pomoc, kterou jí může poskytnout v záležitosti krádeže Byzantského ohně. Dobrovolně sis s námi přišel promluvit.«

Dortmunder se zamračil. »Přišel jsem dobrovolně?«

Detektiv se na něj podíval, jako by ho otázka překvapila. »Nebyl jsi zatčen, Johne,« vysvětloval. »Kdybychom tě zatkli, byli bychom tě seznámili s tvými právy. Kdybychom tě zatkli, byl by ti povolen jeden telefonát, na který máš podle zákona nárok. Kdybychom tě zatkli, byl bys obviněn a měl bys teď právo na to, aby byl tomuhle rozhovoru přítomen tvůj právní zástupce. Jenže my tě nezatkli. Požádali jsme tě o spolupráci a tys souhlasil.«

»Chcete říct,« otázal se Dortmunder, »že ty tři hodiny, co jsem tvrdnul venku na chodbě, jsem tam byl dobrovolně? A všichni ti ostatní jsou tam taky dobrovolně?«

»Přesně tak, Johne.«

Dortmunder se nad tím zamyslel. »A co kdybych si to roz-myslel?« zajímal se. »Myslím tam venku. Co kdybych si nako-nec usmyslel, že sem dobrovolně nepůjdu, vstal a prostě šel pryč?«

»V tom případě bychom tě zatkli, Johne.«

»Za co?«

Detektiv mu věnoval velice odměřený úsměv. »Něco už by se našlo,« ujistil ho.

»No jasně,« přikývl Dortmunder.

Detektiv pohlédl do papírů na stole. »Dvakrát odsouzen za loupež,« komentoval je. »Dvakrát poslán do vězení. Celá hro-mada dalších zatčení. Nedávno ti skončila podmínka a tvůj kurátor ti vystavil pozitivní hodnocení, který já osobně pova-žuju za vycucaný z prstu.« Zdvihl oči se slovy: »Nemáš ten prsten u sebe, Johne?«

Scházelo jen málo, aby Dortmunder odpověděl kladně, na poslední chvíli mu však došlo, že to má být policejní humor a že by na to neměl říkat vůbec nic. Poldové nemají rádi, když se civilové smějí jejich vtipkům, říkají je jen proto, aby se jim směli jiní poldové, což také ten v tričku s Budweiserem udělal; vyrazil ze sebe něco mezi zachechtáním a kýchnutím a prohlá-sil: »Tak snadný to s ním nebude, že ne, Johne?«

»Ne,« potvrdil Dortmunder.

»Jestlipak víš, proč jsme tě sebrali, Johnne?« zeptal se starší detektiv.

»Ne,« opakoval Dortmund.

»Protože skřípeme všechny známý zločince,« vysvětlil starší detektiv. Pak se podíval přes stůl na Dortmundera, jako by čekal na nějakou reakci.

»Já nejsem žádný zločinec,« zaprotestoval Dortmund.

»My tě známe.«

Schrávat s poldy tyhle kabaretní scénky je strašlivá věc, všichni se v nich však bohužel náramně vyžívají. Dortmund s povzdechem pokračoval. »Po tom, co mě podruhy čapli, jsem se dal na poctivější život. To vězení mě rehabilitovalo.«

»Rehabilitovalo,« opakoval detektiv asi takovým tónem, jakým by kněz mluvil o astrologii.

»Jo,« trval na svém Dortmund. »Ta kurátorova zpráva je přesná.«

»Johnne, Johnne, zrovna vloni tě sbalili a obvinili z vyloupení skladu s televizorami.«

»To bylo nedorozumění,« bránil se Dortmund. »Taky mě soud osvobodil.«

»Podle toho, co se tady píše,« hrabal se detektiv v papírech, »tě z toho vysekal nějaký náramně dobrý právník. Jak sis mohl někoho takovýho dovolit, Johnne?«

»Nic mi za to neúčtoval,« uváděl to na pravou míru Dortmund. »Bylo to v rámci jeho dobročinné činnosti.«

»Vážně? A jakpak to přijde, že si známý a žádaný advokát jako dobročinný případ vybral zrovna tebe?«

»Ten případ ho zaujal,« vysvětloval Dortmund, »z justičního hlediska.«

Oba detektivové se po sobě podívali. Zapisovatel lehkými a jemnými údery ťukal do stroje a čas od času na Dortmundera pohlédl s uhrančivě nedůvěřivým a znechuceným výrazem. Dortmund klidně seděl s rukama složenými v klíně a pravým palcem se dotýkal Byzantského ohně. »No tak dobře, Johnne,« přikývl starší detektiv. »Je z tebe teď počestnější občan a se zákonem míváš opletačky jen omylem. Nedorozuměním.«

»To ta moje minulost,« stěžoval si Dortmund. »Je hrozně těžké zbavit se špatné minulosti. Jako zrovna teď tady s váma.«

»Smůla,« posteskl si detektiv. »Je mi tě strašně líto.«

»To mně taky,« vzdechl Dortmund.

»Kdepak pracuješ, Johnne?« zajímal se mladší detektiv.

»Momentálně žádnou práci nemám.«

»Momentálně. A z čeho žiješ?«

»Z úspor.«

Detektivové se po sobě opět podívali a jako jeden muž si po-vzdechli. Starší stočil cynické oči zpět k Dortmunderovi.

»Kdes byl včera v noci, Johnne?«

»Doma,« odpověděl Dortmund.

»Vážně?« Detektivové se po sobě ještě jednou podívali a starší pokračoval. »Většina hochů, se kterými jsem zatím mluvil, byla včera v noci u někoho na návštěvě a hrála tam poker. Každý dosvědčuje alibi všem ostatním. Všichni jsou spolu jedna ruka.« Propletl si pro názorost prsty obou rukou.

»Já byl doma,« opakoval Dortmund.

»Samozřejmě se spoustou přátel a příbuznej?«

»Jen s tou ženskou, co s ní žiju.«

»Není to tvoje manželka?« zajímal se mladší detektiv.

»Nejsem ženatý.«

»Není tohle snubní prsten?«

Dortmunder sklopil oči ke zlatému kroužku na prostředníku své levé ruky. Odolal pokušení svalit se na podlahu a vypouštět pěnu z úst. »Jo,« přitakal, »je to snubní prsten. Bejval jsem ženatý.«

»Podle těchhle papírů,« ozval se starší detektiv a poklepal na složku před sebou, »už ale hodně dávno.«

Dortmunder se o tom prstenu nechtěl vybavovat, naprosto upřímně a vážně nechtěl. Nechtěl, aby se lidé na ten prsten dívali, nechtěl, aby o něm přemýšleli, nechtěl, aby na něj vzpomínali. »Nemůžu ho z toho prstu sundat,« vysvětloval. Se srdcem až v krku se odvážil nepatrně za něj zatáhnout a doufal, že nikdo nezahledne záblesk rubínové červeně mezi jeho prsty. »Proto jsem ho taky s ostatními cennostmi neodevzdal na příjmu,« pokračoval. »Nejde dolů. Musím ho pořád nosit.«

»Už zase ty hříchy mládí, co?« uchechtl se mladší detektiv. »Minulost ti prostě nedá pokoj, vid', Johnne?«

»Ne,« zahučel Dortmund. Schoval si levou ruku mezi nohy.

»A včera v noci jsi určitě nevykrádal žádný klenotnictví, že ne, Johnne?« otázal se starší detektiv.

»Ne, nevykrádal,« ujistil ho Dortmund.

Detektiv si protřel oči, zažíval, protáhl se a potřásl hlavou. »Asi už začínám bejt unavený,« poznamenal. »Mám se mi chce ti věřit, co ty na to, Johnne?«

Některé kabaretní narážky by se měly ignorovat, některé řeč-nické otázky je lepší ponechat nezodpovězené.

Dortmunder neřekl ani slovo. Byl odhodlán neřict ani slovo, i kdyby v té kanceláři všichni čtyři měli sedět až do skonání světa, dokud peklo nezamrzne, dokud všechny řeky nevyschnou a dokud naše láska nevyvane. Byl odhodlán tam sedět a neřict ani slovo.

Detektiv si povzdechl. »Tak mě překvap, Johnne,« vyzval ho. »Pomoz nám nějak. Prozrad' nám něco o Byzantským ohni.«

»Je hrozně cenný,« zkusil to Dortmund.

»Děkuju ti, Johnne. Vážíme si toho.«

»Rádo se stalo,« zamumlal Dortmund.

»Běž domů, Johne.«

Dortmunder na něj vyvalil oči s výrazem naprostého ohrožení. »Domů?«

Detektiv ukázal na dveře v boční stěně. »Běž, Johne,« pobídl ho. »Jdi a nehřeš více.«

Dortmunder se postavil na roztřesené nohy, sevřel Byzantský oheň v dlani a šel domů.

Kapitola 21

Bylo půl čtvrté ráno, a když barman Rollo z grillbaru O. J. položil telefon, štamgasti se právě bavili o Dolly Partonové.

»A já tvrdím, že neexistuje,« prohlásil jeden z nich.

»Jak to sakra myslíš, že neexistuje?« podivil se jiný štamgast. »Všichni ji znaj.«

»Najednou ji všichni znaj,« odfrkl si první štamgast. »Já ti ale něco povím, zajdi si do knihovny, podívej se do...«

»Kamže?«

»No jasně,« povzdechl si první štamgast. »Jen si posluž, dělej si z toho srandu, ale pamatuj na má slova. Stačí se kouknout do novin, do časopisů, a ještě před pár letama nic takovýho jako Dolly Partonová neexistovalo. A pak se po nás najednou z ničeho nic chce, abysme věřili, že Dolly Partonová nejen existuje, ale že navíc Dolly Partonová existovala odjakživa.«

»A jak si to vysvětluješ, Maku?« ozval se třetí štamgast, který měl sice kalné oči, ale rozhovor ho zaujal.

»Víš, čím to je,« opáčil první štamgast a zamával oběma rukama ve vzduchu. »Když jako všichni veřejně něčemu, co vůbec není. Jak se tomu říká? Masová hysterie?«

»Ne, ne,« odporoval druhý štamgast. »Masová hysterie, to je, když mají všichni strach z morové rány. Ty myslíš folie a deux.«

»Že by?«

»To taky ne,« odporoval třetí štamgast. »Folie a deux je, když vidíš dvojité.«

Čtvrtý štamgast, který až do té chvíle spal, zdvihl hlavu z barového pultu. »Delirium tremens,« zahuhlal a hlava mu klesla zpět.

Zbývající štamgasti se ještě dohadovali o tom, zda jeho zahuhlání bylo či nebylo příspěvkem k jejich debatě, když do lokálu vešel hřmotný, mrzutě vyhlížející muž a objednal si točené pivo. Rollo natočil sklenici, podal mu ji, dostal zaplacení a ani trochu ho nepřekvapilo, když mrzutě prohlásil: »Hledám chlápka, co se mu říká Drobek.«

V posledních několika hodinách se objevilo celé procesí více či méně mrzutě vyhlížejících mužů, kteří se ptali po Drobkovi nebo po někom z ostatních, co už byli v zadní místnosti, kde teď muselo být pěkně narváno. »Zrovna jsem tam chtěl taky zaskočit,« prohlásil Rollo. »Pojďte se mnou.« Pak se otočil ke štamgastům. »Myslíte davovou sugesci. Ohlídejte za mě chvíli lokál.«

»Já myslel, že davová sugesce je, když vidíš v kostele Pa-nenku Marii,« podivil se druhý štamgast.

»A kde bys ji asi chtěl vidět, troubo,« ušklíbl se první štamgast, »na diskotéce?«

Rollo zamířil ke konci baru, zdvihl sklápěcí prkno, vylezl ven a spolu s mrzutě vyhlížejícím mužem prošel kolem nápisů STAVĚČI, SETŘÍ a TELEFON. Otevřel dveře a oznámil: »Někdo se ptá po Drobkovi.«

»Jak dou kšefty, Franku?«

»Nic moc,« odpověděl Frank.

Rollo nevěděl, co přesně se tam vzadu vlastně děje, a ani to raději vědět nechtěl, nikdy však neměl nic proti tomu, aby si tam hoši pořádali svoje porady. A telefonovat odtamtud mohli, jak se jim zachtělo, i když samozřejmě povoloval jen místní hovory. Momentálně už se jich tam tísnilo něco kolem tuctu, mnozí z nich kouřili a všichni něco pili. Vzduch uvnitř byl poněkud aromatictější, na stole se povalovala spousta poházených papírů a jeden z hochů právě telefonoval. Vlastně přesněji řečeno držel sluchátko u ucha a zdvořile čekal, až Rollo vy-padne.

»Poslyšte, lidičky,« promluvil k nim Rollo. »Zrovna jsem měl telefon, o kterém bych vás nejspíš měl informovat pro případ, že by to někoho zajímalo. Jde o ten rubín, co mu říkají Byzantské oheň.«

V místnosti to zašumělo. Drobek zavrčel.

»Můj domácí se zná s nějakýma cizincema,« pokračoval Rollo. »To byl on, co mi zrovna volal. Ty lidi, co o nich mluví, jsou z nějaký náboženský sekty nebo z čeho a myslej si, že jim ten rubín patří, takže za něj nabízejí odměnu. Pětadvacet táců za rubín a dalších pětadvacet táců, když dostanou i toho chlápka, co ho ukrad. Všechno pěkně potichoučku, jasný? Podpultovka, žádný rozruch.«

»K čemu jim ten chlápek asi bude?« zajímal se jeden z »lidiček«.

»Maj k tomu nějaký náboženský důvody,« vysvětloval Rollo. »Že jako ten rubín znesvětil nebo co. Chtěj se mu pomstít.«

»Esli toho maníka najdu já,« poznamenal Drobek, »tak jim ho klidně střelím, ale bude nejspíš kapku pošramocenej. Budou ho muset vzít v takový stavu, v jakým bude.«

»Pokud tomu správně rozumím, tak to by nemělo vadit,« mínil Rollo, »hlavně když v něm zbude dost života, aby na něm stačili provést ty svoje náboženský rituály.«

»To je teda jedna bohoslužba, kam bych si rád zašel,« rozjasnil se Drobek.

»Kdyby se někdo něco doslech,« nabídl se Rollo, »můžu vám dát kontakt na lidi, co tu odměnu nabízejí.«

»Díky, Rollo,« ocenil to Drobek.

Což byl jasný pokyn, aby zmizel. Rollo se vrátil k baru, kde zatím štamgasti debatovali o tom, jestli má jogging negativní důsledky pro sexuální život toho, kdo ho praktikuje. Na opačném konci baru postával jakýsi postarší muž a trpělivě čekal. Rollo zašel za barový pult, přešel k postaršímu muži a promluvil na něj. »Už jsem vás nějaký pátek neviděl.«

Postarší muž se zatvářil překvapeně a potěšené zároveň. »Vy si mě pamatujete?«
»Whisky se zázvorovou limonádou.«
Postarší muž žalostně zavrtěl hlavou. »Už ne,« postěžoval si. »Podle doktorů už nesmím vůbec nic. Takže teď je to sodovka s ledem.«
»To je směla.«
»To tedy ano.«
Rollo pooděšel, nalil do sklenice sodovku s ledem a přinesl ji. Postarší muž na ni vrhl nenávislný pohled. »Co jsem dlužen, Rollo?«
»Až začnete pít,« zavrtěl hlavou Rollo, »začnu vám to účto-vat.«
»V tom případě tady nikdy nezchudnu.« Postarší muž zdvihl sklenici. »Na šťastnější časy, Rollo.«
»Anien,« přikývl Rollo.
Postarší muž usrl trochu sodovky a ušklíbl se. »Abych řekl pravdu, hledám tady jistého džentlmena, jmenuje se Ralph.«
Rollo se mu právě chystal udělit potřebné pokyny, vtom mu však pohled padl předními okny na chodník a na ulici venku. »Ne, nehledáte,« opravil ho.
Postarší muž se zatvářil zmateně. »Nehledám?«
»Sed'te a nehejbejte se,« poradil mu Rollo, když do lokálu vpadlo čtrnáct uniformovaných policistů, kteří bez rozmyšlení zamířili k zadní místnosti.
»Ach bože,« ulevil si postarší muž. »Před policisty mě můj doktor taky varoval.«
Čtrnáct uniformovaných policistů doprovázeli i dva detekti-vové v civilu; jeden z nich přistoupil k Rollovi a oslovil ho.
»Nalejvátě tady spoustě dost pochybných existencí.«
»Vážně?« pohlédl na něj lehce udiveně Rollo.
»Kriminálním žvlům,« objasňoval detektiv v civilu. »Na to byste si měl dávat pozor.«
»Možná vás to překvapí,« odpověděl Rollo, zatímco čtrnáct policistů vyvádělo hochy ze zadní místnosti, »ale jen málokte-rej z těch lidí, co sem choděj, mi vykládá o svezích kriminálních spádech.«
»Berte to jen jako přátelský varování,« řekl detektiv v civilu a netvářil se ani trochu přátelsky.
»Už ste mě dneska jednou zhaftli!« hulákal Drobek, kterého právě vedli kolem. »Začínám bejt pěkně naštvanej!«
»Něco vám poradím,« obrátil se Rollo na detektiva v civilu. »Mohli byste mi třeba poslat seznam lidí, co nechcete, abych je obsluhoval.«
»Chytrýmu napověz,« ucedil policista.
»Bude lepší, když mi ho pošlete ve dvou kopiích,« radil mu Rollo. »Jednou ho totiž budu muset předat Americký lize pro občanský práva.«
»Když mě poslechnete, dobře, když ne, taky dobře,« odsekl detektiv v civilu, »mně je to jedno.« Policisté venku měli oči-vidně trochu problémů s tím, jak přesvědčit Drobka, aby se připojil ke svým přátelům v antonu. Oba detektivové v civilu vyšli na chodník a vytahovali přitom ze zadních kapes obušky potažené černou kůží; za okamžik už anton odjížděl i s policej-ním autobusem a neoznačeným autem.
»Asi bych neměl být takhle pozdě venku,« poznamenal po-starší muž. Odsunul od sebe po barovém pultu skoro plnou sklenici sodovky.
»Zavíráme,« zavolal Rollo na štamgasty, kteří se zatvářili, jako když do nich udeří; znamenalo to, že si budou muset najít nějaký jiný útulek.
»A to všechno kvůli tomu rubínu,« odušil postarší muž.
»Přesně tak,« souhlasil Rollo.
»Ať ho vzal, kdo ho vzal,« usoudil postarší muž, »řekl bych, že toho bude litovat.«
»Přesně tak,« souhlasil Rollo.

Kapitola 22

Dortmunder nalil pivo do misky s ovesnými vločkami a dal se do jídla; to všechno pravou rukou, protože levou měl pono-řenou v hrnci se saponátem značky Palmolive Liquid.
»Víš absolutně jistě,« zeptala se May, »že nespím a že se mi to nezdá?« Seděla u kuchyňského stolu proti němu a jen se dívala a dívala.
»Možná se nám to zdá oběma,« procedil Dortmunder plnou pusou ovesných vloček a piva. Podíval se na svou levou ruku. Červený rubín v zeleném saponátu vypadal jako papoušek utopený v bažině.
»Pojď' to zkusit ještě jednou,« navrhla May.
Dortmunder vytáhl z hrnce ruku, z níž mu odkapávala zelená vazká tekutina, a zatímco žvýkal ovesné vločky nasáklé pivem, May kroutila prstenem a zápasila s ním. Obyčejné mýdlo ne-pomohlo, horká mydlíková voda také nepomohla - třeba pomůže Palmolive Liquid. »Jestli ten prsten nedostanu dolů,« mudroval Dortmunder, »už nikdy nebudu moct vyjít z domu. Budu tady jako vězeň.«
»Nemluv mi o vězení,« okřikla ho May a nevěřicně zavrtěla hlavou. »Nech ji ještě trochu namočit,« poradila.
Dortmunder si papouška v jeho bažině prohlížel s nenávistí v očích. »Můj největší triumf,« ušklíbl se znechuceně.
»No, v jistém smyslu to tak doopravdy je,« podotkla May. »Jen se nad tím chvíličku zamysli. Musí to být pomalu ta nej-větší rána, jaká se kdy komu podařila. Zvlášť někomu, kdo pracoval jen na vlastní pěst.«

»Už se vidím, jak se tím vychloubám,« zahučel Dortmund. »Před všema těma chlapama, co je poldové buzerujou.«
»Jednou se tím budeš moct chlubit,« ujistila ho. »Však ono se to taky přežene.«
Dortmunder chápal, že se May snaží říct něco, čím by mu zlepšila náladu. Byla to ovšem May, která nechápala, že Dortmund žádnou lepší náladu mít nechce. Kdyby za daných okolností v jeho myšlenkách dominoval jakýkoli jiný pocit než pocit marnosti, bezmocného vzteku a čirého zoufalství, bylo by to nepřístojné a svědčilo by to o jeho slabomyslnosti. Dortmund byl možná odsouzen k záhubě, idiot ale nebyl.
»Přijde čas,« pokračovala May, »kdy si na tohle všechno vzpomeneš...«
»... a opiju se,« dokončil za ní Dortmund. Vytáhl tu pro-kletou ruku z hrnce se saponátem a požádal: »Zkus to ještě jednou.«

Zkusila to ještě jednou. Zkosená hrana prstenu se zarazila o kloub. »Promiň,« omlouvala se. »Možná že až...«

»Tak dost,« rozhodl se Dortmund, strčil ruku do úst a stiskl čelisti.

May na něj vyděšeně zírala. »Dortmundere!«

Palmolive Liquid připomíná chutí ojetou pneumatiku. Dortmund hryzal a táhl, hryzal a táhl, prst se mu rozdíral do žívého masa, rudá krev se mísila se zeleným saponátem a May proti němu šokované seděla a vykulené oči měla jako víka od kanálu. Ten zatracený prsten vzdoroval ze všech sil, Dortmund však dál zarputile bojoval, až nakonec zvítězilo čiré odhodlání. Vytáhl z úst ruku, na niž nevězel žádný prsten, a vyplivl Byzantský oheň do hrnce se saponátem. Chystal se vstát, May však popadla jeho ruku do obou dlaní a hlasitě, roztřeseným šepavým chrapotem mu začala počítat prsty. »Jeden, dva, tři, čtyři, pět. Díky bohu!«

Dortmund na ni vyvalil oči. »Cos myslela?«

»Myslela jsem, že... No to nic, je přece jedno, co jsem si myslela.«

»Odes ten krám někam, kde ho nebudu mít na očích,« rozkázal Dortmund s posledním pohledem na prsten a šel si ke dřezu vypláchnout ústa. Nos měl plný bublin.

Kapitola 23

»Nádherné otisky,« pochvaloval si Zachary, »myslím na té obálce, co v ní byly ty... hmm...«

Mologna na agenta FBI pohlédl přes stůl a v očích mu za-jiskřil chladný triumf. »Co v ní byl ten úplatek,« upřesnil. Ne-hodlal nechat Zacharyho zapomenout na včerejší noční telefo-nát a na jeho neuvěřitelné faux pas - hodně, hodně dlouho ho nehodlal nechat zapomenout. A byl to báječný způsob, jak začít nové ráno: eticky a morálně absolutně nenapadnutelný, vyrovnaný s okolním světem, v pohodlí své sluncem zalité kanceláře si pohrával s párkem kreténů od FBI. »Ten zamýšle-nej úplatek,« otáčel ještě nožem v ráně.

Zachary přikývl svým osobitým mužným, oficiálním a ne zcela reálným způsobem. »Rozhodně si nevybrali toho pra-vého, co?« (Freedly na souhlas také přikývl.)

»To tedy nevybrali,« ujistil ho Mologna. »Na úplatek. Co byli zač?«

»Bohužel nemáme ponětí,« přiznal Zachary.

Mologna se na něj zamračil. »A co ty nádherné otisky? Na obálce obsahující zamýšlenéj úplatek?«

»Nádherné otisky,« potvrdil znovu Zachary. »Naneštěstí se neshodují s žádnými otisky v archivech FBI.«

»Tak to třeba bylo nějaký děcko,« nadhodil Mologna. »Ně-jaký přerostlý desetiletý děcko, kterému ještě v životě nebrali otisky.«

»Vycházíme z předpokladu, že to byl nějaký cizí agent,« opáčil poněkud koženě Zachary. »Předali jsme ty otisky Inter-polu a národním policejním útvarům Turecka, Řecka, Bulhar-ska a Libanonu.«

Mologna přikývl. »Je to ztráta času, ale v oficiálních zázna-mech to bude vypadat dobře.« Do kanceláře vešel svižným krokem Leon, spiklenecky mrkl na Freedlyho a položil na Molognův stůl nějaký papír.

»Ztráta času, vrchní inspektore?« Zachary svou otázku do-provodil drobným podrážděným uchechtnutím. »Skutečně se domníváte, že tihle lidé jsou taky místní občané, jako ten váš čistě náhodný lupič?«

»Ne, to se nedomnívám,« odsekl Mologna a vyměnil si po-hled s odcházejícím Leonem. »V Americe nenajdete nikoho, kdo nosí černý manšestrový kalhoty. Byli to nějaký Arabášové, to je fakt. Říkám, že to, co děláte, je ztráta času, protože podle mě ty chlapi nejspíš byli zaměstnanci národních policejních útvarů Turecka, Řecka, Bulharska nebo Libanonu.«

»Hmm,« zabručel Zachary.

»Nepochybně máte pravdu, vrchní inspektore,« vložil se do hovoru překvapivě Freedly, »ztráta času to ale není.« Mologna přenesl svou pozornost na Freedlyho. Poté, co se přesvědčil, že je Zachary kretén, přirozeně jeho asistenta auto-maticky považoval za dalšího kretěna - bylo snad možné, že se ve svém úsudku unáhlil? Ano, bylo to možné.

Mologna, který pochopil, kam Freedly míří, na něj uznale kývl. »Máte pravdu.«

»Cože?« otázal se Zachary.

»Váš partner tím chce říct,« vysvětloval Mologna Zacharymu, »že ti, co mi ten úplatek dali, se alespoň dozvědí, že se neujal. Že jsem si ho nevzal.«

»Ach tak,« kývl Zachary.

Mologna sklopil oči k papíru, který mu nechal na stole Leon. »Zbavte se jich,« stálo na něm. Znovu pohlédl na Freedlyho. »Ne abyste mě nechali stínovat,« zahučel.

»Cože?« otázal se Zachary.

»Chcete, abych vám to tu oficiálně slíbil?« ušklíbl se Freedly na Molognu.

»Tak mějte radši připravený prachy na kauce,« varoval ho Mologna.

Freedly se zasmál.

Zachary dostával v obličeji sytě rudou barvu. »Co má tohle všechno znamenat?« vyjel. »Řekli byste to laskavě jasně a jednoduchou terminologií?«

»Molognovi došlo, že ho chceme nastrčit jako vábničku,« vysvětloval Freedly.

»To chceme? Došlo?«

»A vyhrožuje,« pokračoval Freedly, »že jestli někoho nasa-díme, aby ho sledoval, nechá naše lidi zatknout.«

»Zatknout!« To Zacháryho šokovalo. »Příslušníky FBI? A za co?«

»Za potulku,« navrhl Mologna. »Za nemravný chování na veřejnosti. Za neodklizení psích hovínek. Za přechovávání nepovolených látek za účelem prodeje. Za zahazování dopravních pokut do koše. Za odhazování odpadků na veřejný dálnici.«

»Zatraceně!« ulevil si Zachary. »Tomu já tedy neříkám me-ziagenturní spolupráce!«

»On si to celý důkladně nepromýšlel,« pokračoval Mologna a díval se zase na Freedlyho, »ale vy jo, jenže jste si o tom měl nejdřív promluvit se mnou. Mám děcka. Mám bernardýna. Mám manželku.«

»Cože?« otázal se Zachary.

»Právě proto bychom vás rádi měli pod dohledem,« pozna-menal Freedly.

»Momentálně jsem na tom tak,« vysvětloval Mologna, »že si nemůžu dovolit, aby mě sledovali a hlídali hoši od FBI. Mys-líte, že to dokážete utajit před novinářem? Ten taliánskej špindíra Costello z televize mi už léta jde po krku. Vrchní inspektor Mologna pod dohledem FBI.«

»Ale jen pro vaši vlastní ochranu,« ubezpečil ho Zachary, který už zase věděl, o čem je řeč.

»To je horší než podezření ze zneužití funkce veřejného činitele,« ujistil ho Mologna. »Největší policejní šajba v celém New Yorku a musej ho hlídat lidi od FBI.«

»Promiňte, vrchní inspektore,« omlouval se Freedly. »Máte samozřejmě pravdu.«

»Budú si hlídat záda sám,« slíbil Mologna. »A teď mě omluvte a běžte si promluvit s těma svejma Turkama, Řekama a Libanoncema.«

»A taky s Armény,« dodal Freedly a vstal.

Mologna Freedlymu neochotně kývl na pozdrav a usmál se na něj. Freedly byl sice taky kretén, nebyl to ale tak velký kretén jako Zachary, který teď rovněž vstával se slovy: »Chci vás ujistit, pane vrchní inspektore, že FBI by nikdy vědomě...«

»O tom jsem přesvědčen,« ubezpečil ho Mologna. »Opusťte prosím mou kancelář, mám práci.«

Zachary by se byl ještě zdržel a pokusil se vybojovat si dů-stojný odchod, Freedly však otevřel dveře a rozloučil se: »Přeji pěkný den, vrchní inspektore.«

»Pěkný den!« zavelel Mologna.

»Ještě si promluvíme,« prohlásil výhružně Zachary, a pak konečně ti kretěni od FBI odešli a do kanceláře vplul Leon se slovy: »Ti chlapi vážně nevědí, kdy odejít.«

Mologna na něj zamyšleně zíral. »Kdo nosí černý manšes-trový kalhoty?«

»Já nikoho takového neznám. Je tu kapitán Cappelletti.«

»To je ta věc, co nemohla počkat?« zamračil se Mologna. »Tony Cappelletti?«

»Tentokrát se vám to bude zamlouvat,« slíbil Leon a zmizel; za půl minuty se vrátil v doprovodu kapitána Anthonyho Cap-pellettiho, náčelníka oddělení vloupaček, ramenatého nerud-ného kolohnáta s rukama jako lopaty, huňatým obočím, velkou bradou s náznakem modrého strniště a hustými chomáči čer-ných tvrdých chlupů po celém těle.

»Dobré ráno, Francisi,« pozdravil Cappelletti a s hlasitým dupáním zamířil k židli, na které ještě před okamžikem seděl Zachary, zatímco Leon přes kapitánovo rameno mrkl na Molognu a opět odešel; dveře za sebou zavřel tak tiše, že ho ani neslyšeli.

Když stál Anthony Cappelletti na počátku své policejní kari-éry, někoho z lidí v odpovědných funkcích napadlo, že by mohl najít výtečné uplatnění v oddělení organizovaného zločinu. Nejen že byl italského původu, on dokonce uměl italsky, vy-růstal totiž v centru města v takzvané Malé Itálii, chodil tam do školy se syny a synovci capos i obyčejnými zabijáky (kteří měli jednoho dne dorůst v příští generaci capos a obyčejných zabijáků); nejdůležitější ovšem bylo, že Anthony Cappelletti mafii nenáviděl. Doopravdy ji nenáviděl. Jen při pomýšlení, že existuje něco jako mafie, se mu zdvihal žaludek. Skutečnost, že ze všech národností, které spolu bublají v tom tavicím kotli, jímž je báječné město New York, právě jen Italové mají svůj velký a organizovaný zločinecký syndikát, který má dokonce vlastní jméno, si bral jako osobní urážku. Byl snad Dutch Schultz Ital? Nebyl. Byl snad Bugsy Siegel Ital? Nebyl. Byl snad Dion O'Bannion Ital? Nebyl, zatraceně! Jsou ale Němci, Židi, Irové nuceni celý svůj život trávit pod závojem podezření, jako by všichni Němci, všichni Židi, všichni Irové byli gangs-teři? Jasně že ne! Jen Italové jsou nuceni žít ve světě, v němž se má všeobecně za to, že všichni Italové (jedině snad s výjim-kou matky Cabriniové) jsou členy mafie. Anthony Cappelletti to považoval za stejně nesnesitelné, jako kdyby byl doživotně odsouzen k opravdu špatnému manželství - on sám a všichni jeho etničtí příbuzní. Byl to právě tento odpor vůči mafii, který byl hlavním motivem toho, že se přihlásil k policii, a byla to jasná a očividná upřímnost tohoto odporu, která policii vedla k tomu, že ho začlenila do oddělení organizovaného zločinu.

Kde vydržel čtyři měsíce. »Dávám jim takový kapky, kterejm rozuměj,« řekl Cappelletti svým nadřízeným při jedné z čet-ných příležitostí, kdy byl během oněch čtyř měsíců předvolán na kobereček, a také jim je vskutku dával. Dával jim kapky, kterým rozuměli, v takových dávkách, že za pouhé čtyři měsíce vyvolal v právním a zákonném systému města New York ab-solutní krizi. Protože to, co jim Cappelletti dával a co doo-pravdy chápali víc než jasně, byly následující metody: nastr-čené důkazy, falešná svědectví, zastrasování svědků, jedno-značně uměle vykonstruovaná obvinění, nátlak na podplacené porotce, nezákonné odposlechy, výsledky s použitím tělesného násilí a tu a tam i rány z brokovnice do oken restaurací. Zcela evidentně si předsevzal, že mafii vlastnoručně a bez cizí po-moci totálně vyhladí z

povrchu zemského - což pro něj zna-menalo z New Yorku - a že s tím bude hotov nejpozději do Vánoc. Za ony čtyři měsíce sice Cappelletti nikoho tak docela nezabil, zpřerázel však tolik kostí, zdemoloval tolik automobilů a pohřebních ústavů a dostal svými metodami za mříže tolik mafiánů, že se bossové syndikátu sešli na velice speciální tajné soukromé poradě na Bahamách a rozhodli tam o jednom z nejdrastičtějších protiútoků v celé historii mafie. Pohrozili, že odejdou z New Yorku.

Zpráva o jejich rozhodnutí se roznesla, sice jen šeptem, ale naprosto zřetelně. New York si možná myslí, že už v minulosti tu či onu ztrátu utrpěl-fotbalové mužstvo New York Giants se odstěhovalo do jerseyjských bažin, American Airlines přesídlily do Dallasu, ředitelství několika tuctů velkých firem zamířila do Connecticutu, a jednu chvíli dokonce i burza cenných papírů vyhrožovala, že odejde jinam - jestli ale chcete opravdový malér, představte si, jak by New York vypadal, kdyby se se-brala a odešla pryč mafie. Představte si všechny ty syndikátem prošpikované firmy-kdyby odešli gangsteři, kdo by je provozoval? Stejní kašpaři, kteří je už jednou přivedli na buben a kteří se vyhrabali z bahna jen díky půjčkám špinavých peněz, čímž zároveň do svých firem otevřeli přístup syndikátu, ti a nikdo jiný. Představte si všechny ty restaurace, prádelny a čistírny, finanční instituce, značkové prodejny automobilů, soukromé popelářské firmy, supermarkety, speditéry a domovní údržbářské služby bez disciplíny, odborných znalostí a finančních možností zajišťovaných syndikátem. Představte si, jak by New York vypadal, kdyby jeho podnikové organizace řídili jejich nominální majitelé.

A co je ještě horší, jen pomyslete, kolik policistů, politiků, novinářů, odborářských funkcionářů, městských inspektorů, právníků, účetních a odborníků na styk s veřejností je přímo na výplatní listině syndikátu. Chtěl by snad New York ztratit tak velkého zaměstnavatele, chtěl by v armádě svých pracovních sil vyvolat takový chaos?

Zpočátku zmíněné hrozbě nikdo nevěřil, stejně jako nikdo nevěřil burze, když přišla s toutéž výhrůžkou. Kampak by asi syndikát šel, ptali se všichni ti chytráci. Odpověď zněla, že může jít, kamkoli bude chtít. Nabídky se začaly sypat, neoficiální, ale nesmírně lákavé. Boston by se s potěšením vzdal své současné nespolehlivé kombinace irských a černošských gangů. Miami by bylo radostí bez sebe, kdyby mohlo z města vykopnout své Kubánce. Filadelfie, které už stovky let nikdo pořádně nevládl, po mafii dychtila tak zoufale, že nabídla, že uhradí veškeré výlohy se stěhováním, zatímco v Baltimore byli ochotni dát bez ptaní a bez podmínek k dispozici přes čtyři souvislé míle pobřežních parcel. Ale teprve když Wilmington v Delaware (tedy ve »státě, kde se kdokoli může prohlásit za korporaci«) zahájil jednání o přemístění Metropolitní opery, uvědomili si newyorští městští zastupitelé vážnost situace.

»Anthony,« řekli Cappelletti, »odvádíte v oddělení organizovaného zločinu tak skvělou práci, že bychom chtěli, abyste se ujal doopravdy tvrdého oříšku. Oddělení vloupaček.« Jinak řečeno, neorgani-zovaného zločinu. Cappelletti samozřejmě věděl, jak se věci doopravdy mají, co s tím ale mohl dělat? Napadlo ho, že by mohl z New Yorku odejít, několik předběžných dotazů mu však ukázalo, že v celé Americe jsou ochotni o jeho přijetí uvažovat pouze u policej-ního sboru v San Francisku, a to výhradně do funkce náčelníka svého oddělení létajících talířů. Žádná jiná policejní složka, žádný hasičský sbor či vůbec jakákoli uniformovaná organi-zace v celé zemi nebyla ochotna se ho dotknout ani rybářským prutem. A kdyby chtěl shánět práci kdekoli v syndikátem pro-lezlém soukromém sektoru, bylo by to zjevně zcela bezna-dějně. Cappelletti se proto neochotně smířil se svým přelože-ním (a zároveň povýšením, které mu mělo zaplácnout ústa) a svou rozmrzelost si vybíjel na každém druhořadém, neorgani-zovaném a bezvýznamném lupiči, kasarfi a bytaři, který se mu připlétl do cesty, a to s takovou vervou, že za pár let se stal náčelníkem celého oddělení, takže mohl v klidu čekat na penzi a užít se nespravedlností světa.

Zcela zřejmě nebyl typem policisty, který by měl vrchní in-spektor Francis Xavier Mologna v oblibě, neudržovali spolu proto žádné rozsáhlé styky. Molognova vnější zovíalnost byla tudíž poněkud nucená a falešná, když sledoval, jak Cappelletti s hlasitým dupáním přechází jeho kancelář a sedá si s roztrpče-ným výrazem člověka, kterého právě falešně obvinili z toho, že to byl on, kdo se upšoukl. »Tak jak se daří, Tony?« zeptal se Mologna.

»Mohlo by to být lepší,« ujistil ho Cappelletti. »Užil bych ve vloupačkách víc lidí.«

»A kvůli tomu jsi za mnou přišel?« zatvářil se zklamaně Mologna.

»Ne,« zavrtěl hlavou Cappelletti. »Tentokrát ne. Tentokrát jsem tu kvůli té záležitosti s Byzantským ohněm.«

»Našels ho,« hádal Mologna.

»Jak bych ho asi moh najít?« Cappelletti bral všechno abso-lutně doslovně.

»To byl jen takovej vtip,« usklíbl se Mologna. »Tak co pro mě máš, Tony?«

»Práskače,« oznámil Cappelletti. »Patří jednomu z mejch chlapů, jmenuje se Ábel.«

»Ten práskač, nebo ten tvůj chlap?«

»Můj chlap se jmenuje Ábel,« upřesnil Cappelletti. »Práskač se jmenuje Klopzik. Benjamin Arthur Klopzik.«

»Jasný.«

Cappelletti kývl těžkou hlavou. Z uší i z nosních dírek mu trčely černé chlupy a tváře měl zbrzděné nespokojenými vrás-kami. »Klopzik nám tvrdí,« rozpovídal se, »že ta naše mimo-řádná akce se kriminálníkům nezamlouvá.«

Molognova tvář se roztáhla v dravčím úsměvu. »To je dobře,« liboval si.

»Nezamlouvá se jim do té míry,« pokračoval Cappelletti, »že se začali organizovat.«

Molognov úsměv teď vypadal tázavě. »Revoluce? Utláčo-vaná chudina se bouří?«

»To ne,« opravil ho Cappelletti. »Pomáhaj nám hledat.«

Molognovi to prvních několik vteřin nedocházelo, a když mu to konečně došlo, nezamlouvalo se mu to. »Grázlové?« vyjel nakvašeně. »Pobudové, vagabundi, tenhle pól že nám bude pomáhat? Nám pomáhat?«

»Jde jim o to, abychom je přestali dusit,« vysvětloval Cap-pelletti. »Viděj to tak, že až dostaneme zpátky ten rubín, ube-reme plyn.«

»To maj pravdu.«

»Já vím. A oni to taky věděj. Takže se dávaj dohromady, or-ganizujou pátrání mezi vlastními lidma a chtěj ten rubín

najít. Podle toho, co jsem slyšel, je celá ta věc tak žere, že nám chtějí dát nejen ten rubín, ale taky toho, kdo ho sebral.« Mologna na něj nevěřicně zíral. »Tony,« prohlásil, »ať mi Panenka Marie pomáhá, povím ti teď čistou pravdu. Kdyby sem za mnou do kanceláře přišel kdokoli jiný a pověděl mi, cos mi právě pověděl ty, řek bych, že je to lhář a nejspíš feťák. Tebe ale znám, Tony, a vím, že tvým největším nedostatkem je a vždycky bude ta tvoje nezpochybnitelná spolehlivost, takže ti věřím. Je to znamení respektu a obdivu, co k tobě odjakživa chovám, Tony. A teď čekám stovky a stovky podrobností.«

»Klopzik přišel za Ábelem včera večer,« začal vyprávět Cap-pelletti, »a vyptával se, jaký máme v krádeži Byzantského ohně stopy. Ábel se ho taky na pár věcí přeptal, takže se za chvíli domluvili a Klopzik mu prozradil, že štáb tý jejich sku-piny...«

»Štáb! To teda počítám, že mají taky vlastní leteckej prů-zkum.«

»Ani by mě to nepřekvapilo,« nehnul brvou Cappelletti. »Ten štáb byl v zadní místnosti jednoho baru na Amsterdam Avenue. Tak jsme tam vltli a přivezli jsme si odtamtud jedenáct ma-níků, každý z nich má rejstřík dlouhý jako obě tvoje ruce, a když naši vyšetřovatelé naznačili, že nevylučují možnost spolupráce, ať se propadnu, jestli se všech jedenáct nevytasilo se stejnou historkou jako Klopzik. Takže jsme jim dali naše ni-hil obstat a taky naše imprimatur a zase jsme je pustili.«

Jedno se Molognovi na policistech líbilo - bez ohledu na rozdílnost svého etnického původu se vždycky dokázali do-mluvit katolickou latinou. »Hlavně že jste jim nevystavili gene-rální odpustky,« poznamenal a uchechtl se. Cappellettiho smysl pro humor nepatřil k nejdělikátnějším. Nechal náboženských paralel a pokračoval: »Máme na ně na-pojení a víme, kde jsou.«

»Takže teď probíraj celý podsvětí, je to tak?«

»Přesně to dělaj,« přikývl Cappelletti.

Mologna se znovu uchechtl. Když překonal první pobouření, které se ho při té představě zmocnilo, zjišť-oval, že se mu čím dál víc zamlouvá. Leon měl přece jen pravdu - tentokrát se při návštěvě Tonyho Cappellettiho docela dobře bavil.

»Doká-žeš si představit,« zeptal se ho, »jak náš pachatel zkouší svoje falešný alibi na tyhle hošany?«

Tomu se usmál dokonce i Cappelletti. »Hodně si od toho sli-buju, Francisi,« prohlásil.

»Je to paráda,« souhlasil Mologna. »Ale poslyš, Tony, tohle musí zůstat jen mezi našima lidma. Ať se ani slovo nedonese kámošům od FBI, od státní policie a všem těm ostatním bura-nům.«

»Samozřejmě.« Vzhledem k tomu, že se Cappelletti tvářil dotčeně neustále, jen těžko na sobě dokázal dát najevo, když se ho něco skutečně dotklo.

»A přiveď mi toho Klopzika,« nařídil Mologna. »Nenápadně, tajně a rychle. Měli bychom se se svejma novejma partnerama seznámit.«

Kapitola 24

Dortmunder se probudil za doprovodu vzdáleného zvonění telefonu a zjistil, že má levou ruku nacpanou v puse.

»Pfuh!« zachrčel, vytáhl ji, pak se posadil, ušklíbl se, když v ústech pocítil ohavnou pachut', a naslouchal mumlání Mayina hlasu v obývacím pokoji. Po chvíli se ve dveřích objevila May osobně a oznámila: »Máš na telefonu Andyho Kelpa.«

»Jako bych neměl dost malérů,« zabručel Dortmunder. Vy-lezl však z postele, ve spodním prádle neochotně přešel do obýváku a zdvihl sluchátko. »Jo?«

»Poslouchej mě, John,« ozval se Kelp. »Mám dobrý zprávy.«

»Tak honem.«

»Už jsem přestal používat ten záznamník.«

»Vážně? Jakpakto?«

»Totiž...« Do Kelpova hlasu se vloudila netypická váhavost. »Abych přiznal pravdu, někdo mě vyloupil.«

»Tebe vyloupili?«

»Vzpomínáš na ten vzkaz na záznamníku, kde se říkalo, že nejsem doma? Takže já to vidím tak, že mi někdo volal, slyšel mě říkat, že nejsem doma, a rovnou sem vyrazil a sebral, co se dalo.«

Dortmunder se snažil potlačit spokojený úsměv. »To je teda směla,« politoval Kelpa.

»Včetně toho záznamníku,« dodal Kelp.

Dortmunder zavřel oči. Přiložil si ruku k ústům a velice pevně přitlačil, takže z nich neunikl ani jeden jediný zvuk smí-chu.

»Moh bych si sehnat jinej,« pokračoval Kelp, »však víš, z toho skladu, co do něj mám přístup a odkud jsem měl ten první, ale počítám...«

»Tvůj táta je teplouš! Tvůj táta je teplouš!« zaječel náhle do telefonu jiný hlas, vysoký a velice hlasitý.

Dortmunder odtrhl vyřvávající sluchátko od ucha a dokonale ho přešla sebemenší chuť se smát. Když si opět sluchátko ve-lice opatrně přiložil blíž k uchu, zaslechl cosi, co znělo jako směsice tří nebo čtyř pisklavých mladistvých hlásků, které se vzájemně překřížovaly nějakou dětskou říkankou či něčím podobným. Jednotlivé veršičky zněly asi takto: »Sněd zkaženou rybu, to udělal chybu, teďka už je v limbu...« Tím vším se nesl Kelpův hlas, který vztekle hulálal: »Koukejte položit ten tele-fon, haranti! Vypadněte, nebo tam nahoru zajdu a srovnám vás!«

Říkanka skončila pobaveným chichotáním a pištěním, které náhle ustalo hlasitým cvaknutím. Dortmunder, kterého teď už nemohlo nic překvapit, promluvil do tichého telefonu. »Už tam nejsi, co?«

»Ne, ne, Johne!« Znělo to, jako by Kelp popadal dech. »Ne-zavěšuj, pořád jsem tady.«

»Vlastně ani nechci vědět, co to bylo,« prohlásil Dortmunder, »ale ty mi to nepochybně stejně povíš.«

»To byl můj střešní telefon,« vyhověl mu Kelp.

»Tvůj střešní telefon? Bydlíš přece v činžáku!«

»Jo, to je pravda, ale rád si sem tam vyjdu nahoru na stře-chu,« vysvětloval Kelp, »nachytat trochu bronzu, když svítí sluníčko. A protože nechci...«

»Zmeškat žádnéj hovor,« uhádl Dortmunder.

»Přesně tak. Takže jsem si nahoru natáhl linku, instaloval jsem tam zdířku a mám aparát, kterej můžu vzít nahoru s sebou a připojit ho tam. Jenže počítám, že jsem ho včera večer zapo-mněl vzít zpátky dolů.«

»Asi bys...«

Cvak. »Máš smradlavý prád-lo, neumytej za-dek, jíš ne-chutný žrád-lo...«

»Tak dost,« vyštěkl Dortmunder, zavěsil a odešel do kou-pelny, aby si vyčistil zuby a zbavil se pachuti své ruky v ús-tech. O půl hodiny později právě dojídal snídani, když u dveří bytu zazvonil zvonek, May došla otevřít a do kuchyně vešel Andy Kelp osobně - štíhlý a šlachovitý chlapík s bystrýma očima a špičatým nosem, který nesl v ruce telefon. Zdál se být stejně dobře naladěný jako vždycky. »Nazdárek, Johnne.«

»Dej si trochu kafe,« vyzval ho Dortmunder. »Nebo si dej pivo.«

Kelp mu ukázal telefon. »Tvůj nověj kuchyňskej telefon,« oznámil.

»Ne,« odsekl Dortmunder.

»Ušetří ti běhání, ušetří ti čas, ušetří ti energii.« Kelp se roz-hlédl po místnosti. »Dáme ho támhle vedle ledničky,« rozhodl.

»Já ho nechci, Andy.«

»Vůbec nebudeš vědět, jak ses bez něj dokázal obejít,« ujiš-ťoval ho Kelp. »Za čtvrt hodinky ho budu mít instalovanej. Nech si ho tu na zkoušku, na tejden nebo na dva, a když ti ani pak nebude vyhovovat, klidně ti ho zase...«

Kelp stále ještě mluvil, Dortmunder však už mezitím vstal, obešel kuchyňský stůl a vzal mu telefon z ruky. Pak Kelp pře-stal mluvit a s pootevřenými ústy sledoval, jak Dortmunder odnáší telefon ke kuchyňskému oknu a hází ho do větrací šachty.

»Hej!« zaprotestoval.

»Říkal jsem přece...« (tlumený třesk) »... že ho nechci. Dej si kafe.«

»No tak, Johnne,« postěžoval si Kelp, přešel k oknu a podíval se ven, »to od tebe nebylo hezký.«

»Máš přece přístup k dalším, ne? Do celýho skladiště. Takže já jsem jen názorně dokumentoval svůj postoj. Nebo chceš radši pivo?«

»Na to je moc brzo,« odmítl Kelp a definitivně se s myšlen-kou na nový telefon rozloučil. Odvrátil se od okna a znovu se zatvářil optimisticky. »Dám si kafe,« oznámil.

»Fajn.«

Dortmunder právě stavěl vodu na sporák, když se Kelp ze-ptal: »Už jsi slyšel poslední zprávy o tom rubínu?«

Dortmunder měl okamžitě pocit, jako by mu zalili žaludek betonem. Sledoval, kdy se začne voda v konvici vařit, a hlasitě si odkašlal. »O rubínu?«

»Vždyť víš, o Byzantským ohni.«

»Jasně,« přítakal Dortmunder. Strčil lžičku do sklenice s in-stantní kávou, ta ale neustále narážela do jejích stěn - klink-klink-klink-klink - a než se mu ji podařilo znovu vytáhnout, všechna káva se z ní vysypala. »Už ho našli?« zkusil to s rá-doby lživou otázkou.

»Zatím ne,« odpověděl Kelp, »ale brzy ho najdou. Už to ne-bude dlouho trvat.«

»No nepovídej.« Dortmunder vysypal celou sklenici instantní kávy do šálku a pak všechno až na jednu porci shrnul lžičkou zpět; byla to jediná možnost, jak celou operaci zvládnout. »Jakpakto?«

»Protože jim pomáháme,« dodal Kelp.

Dortmunder nalil vařící vodu na linku, na podlahu a trochu i do šálku. »Pomáháme jim? My jim pomáháme? A kdopak je to my?«

»No my,« vysvětloval Kelp. »My všichni. Všichni chlapi, co se známe.«

Mléko a cukr už se jednoznačně vymykaly Dortmunderovým schopnostem, a dokonce i Kelpovi by mohlo dojít, že je něco v nepořádku, kdyby Dortmunder vylil na podlahu čtvrtlitr mléka. »Dej si podle chuti,« vyzval Kelpa a posadil se za kuchyňský stůl k vlastnímu šálku kávy, který se ovšem samou nervozitou neodvažoval zdvihnout. »Co za chlapy myslíš?« zajímal se.

Kelp se přehraboval v lednici a hledal mléko. »Drobek Bul-cher se toho tak nějak ujal,« oznámil. »On a pár dalších zasedaj v Rollově zadním kumbálu v O. J.«

»V O. J.« Dortmundera se zmočil iracionální, ale přesto in-tenzivní pocit osobní zrady. Zadní místnost v O. J. jako cent-rála štvance pořádané na něj.

»Poldové nás prostě dusej tak, že se to nedá vydržet,« pokra-čoval Kelp a přešel i se svou kávou ke stolu. Posadil se po Dortmunderově levici. »Mě osobně už sebrali dvakrát. Jednou dokonce dopraváci!«

»Hmm,« zabručel Dortmunder.

»Ty mě přece znáš, Johnne,« mluvil dál Kelp, »za normálních okolností mě jen tak něco nerozhází, když mě ale dvakrát za jedinej den jen tak bez důvodu zhaftnou a odvezou na okrsek, když tam musím stát jak dřevo a chovat se zdvořile k dopravá-kům, tak už i já musím říct, že co je moc, to je moc.«

»Hmm hmm,« zabručel Dortmunder.

»Poldům jsme dali echo,« informoval ho Kelp. »Trochu ube-rou plyn, aspoň na chvíli.«

»Poldům?«

»Zkontaktovali jsme je,« upřesnil Kelp a ilustroval svá slova tím, že k sobě nad šálkem s kávou přiložil špičky prstů obou rukou. »Dospěli jsme s nima k takový džentlmenský dohodě. Je to pro dobro nás všech. Poldové se budou trochu mírnit v té své razii, my se všichni přeptáme okolo, najdem toho maníka, předáme ho i s tím šutrem spravedlnosti a všichni budou spo-kojený.«

Dortmunder si přitiskl oba lokty k tělu. »Toho maníka? Pre-dáte jim toho maníka?«

»Tak jsme se dohodli,« potvrdil Kelp. »Akromě toho, když zvažíš, jaký nám všem nadělal trable, je to to nejmenší, co si zaslouží. Drobek Bulcher jim ho chce předávat po kouskách, vždycky jeden kousek tejdne.«

»Mně to připadá vůči tomu maníkovi trochu tvrdý,« prohodil strojeně nedbalým tónem Dortmunder. »Chci říct, že je to pro-stě chlap jako ty nebo j-j-já, a celý to nejspíš bylo stejně jen nedorozumění nebo něco takovýho.«

»Ty jsi moc velkej dobrák, Johnne,« domlouval mu Kelp. »Svým způsobem jsi něco jako světec.«

Dortmunder se zatvářil skromně.

»Vždyť přece,« rozváděl to dál Kelp, »tebe taky sebrali, ne-mám pravdu?«

»Pár hodin jsem trčel na okrsku,« připustil tolerantně Dortmunder.

»Všichni jsme se tam vystřídali,« rozčilil se Kelp. »Ten ma-ník, ať je to, kdo chce, nadělal všem fůru zbytečnejch pro-blémů. Měl tam ten šutr nechat.«

»No jo, jenže...« Dortmunder se zarazil a snažil se vymyslet nejvhodnější formulaci pro to, co chtěl říct.

»Koneckonců,« vedl dál svou Kelp, »ať je jak chce pitomej - a tenhle maník je pitomej, Johnne, je pitomej jako kýbl kytu - ať je jak chce pitomej, musel přece vědět, že něco jako Byzantskej oheň neprodá.«

»Jasně, ale... Třeba si neuvědomil, že je to on. Prostě ho se-bral, no, znáš to, se vším ostatním. A když přišel na to, co to je, už bylo pozdě.«

Kelp se zamračil. »Johnne,« zeptal se pak, »viděls v novinách, jak tenhle Byzantskej oheň vypadá?«

»Ne.«

»Tak já ti to povím. Je asi tak...«

»Já vím, jak vypadá.«

»No vidíš. Tak jak pitomej bys...« Kelp se zarazil a pohlédl na Dortmundera. »Víš, jak vypadá? Říkals přece, žeš ho nevi-děl.«

»Ale viděl,« přiznal Dortmunder. »Teď si vzpomínám, že jsem ho viděl. Byl, no, v televizi.«

»Jo tak. Takže víš, že nevypadá jako něco, co bys koupil pa-ničce na Den matek. Každěj, kdo ten šutr uvidí, musí vědět, co je zač.«

»Možná,« nedal si pokoj Dortmunder, »možná si myslel, že je falešnej.«

»Tak ho teda vůbec neměl brát. Kdepak, tenhle maník, ať už je to, kdo chce, moc dobře věděl, do čeho jde, a teď dostane, co si zaslouží.«

»Hrrmm,« zachrchlal Dortmunder.

Kelp vstal. »Tak pojď,« vybídl Dortmundera.

Dortmunderova levá ruka se zaklesla do sedačky židle. »Pojď? Kam mám jít?«

»No přece do O. J. Všichni se hlásíme jako dobrovolníci.«

»Dobrovolníci? Dobrovolníci? Na co se hlásíte?«

»Prostě se poflakujeme kolem a vyptáváme se,« vysvětloval Kelp a mával kolem sebe rukama gesty připomínajícími pla-večka tempa, »snažíme se zjistit, kde kdo byl ve středu v noci. Abys věděl, dokážeme si každý alibi prověřit líp než poldové.«

»Jo, to jasně,« hlesl Dortmunder.

»Ve středu v noci,« opakoval zamyšleně Kelp, zatímco Dortmunder ho vyděšeně pozoroval. Pak se Kelp ušklíbl. »No jasně,« zaradoval se, »ty přece alibi máš. To je ta noc, cos byl na té své malý fušce, ne?«

»Ukh,« škytl Dortmunder. »Kde to přesně bylo?« zajímal se Kelp. »Andy,« poprosil Dortmunder, »posad' se, Andy.«

»Tys ještě nedopil kafe? Měli bychom jít, Johnne.«

»Posad' se na chvilku. Musím... musím ti něco říct.« Kelp se posadil a kriticky se na Dortmundera zadíval. »Co je s tebou, Johnne? Vypadáš nějak nezdravě.«

»Asi na mě něco leze,« zasípěl Dortmunder a otřel si nos. »Cos mi chtěl povědět?«

»Totiž...« Dortmunder si olízl rty, pohlédl na svého starého přítele a položil svůj život před sebe na stůl. »Především,« prohlásil, »se omlouvám, že jsem vyhodil tvůj telefon z okna.«

Kapitola 25

Pětice mužů, kteří seděli kolem kuchyňského stolu, pila ret-sinu, kouřila cigarety značky Epoika a rozmlouvala hrdelními hlasy. Na opěradlech židlí byly rozvěšené samopaly-, okna byla zakryta tmavými žaluziemi a malé bakelitové rádio vyhrá-valo salsu, aby zmátlo veškeré případné odposlouchávací zaří-zení, které sem snad mohli instalovat jejich nepřátelé, jichž bylo na tomto nepokoji zmítaném starém světě velice mnoho - včetně oněch šesti mužů, kteří náhle vrazili dovnitř dveřmi vedoucími na schodiště pro služebnictvo, mávali vlastními samopaly a ve čtyřech různých jazycích mužům u stolu příka-zovali, aby se nehýbali, nemluvili a nijak jinak na jejich neče-kaný vpád nereagovali, nechtějí-li zemřít jako psi, kterými ve skutečnosti jsou. Muži u stolu, kteří ztuhlí překvapením s vy-valenýma očima křečovitě svírali svoje sklenice a cigarety, ve třech jazycích zahuhlali něco v tom smyslu, že psi jsou nově přichozí, jiných odpovědi se však zdrželi.

Když uplynulo prvních několik vteřin a začalo být zřejmé, že střelbu ze samopalů nemá nikdo z přítomných na programu

jednání jako první položku, ve všech tělech a obličejích se pomalu objevilo jakési opatrné uvolnění a všichni se začali věnovat tomu, co mělo přijít na přetřes jako další. Zatímco dva z vetřelců se úporně, avšak neuměle snažili zavřít za sebou dveře, které právě totálně zdemolovali, jejich vůdce (známý pod jménem Gregor) se obrátil na vůdce skupiny u stolu (krycí jméno Marko) a oznámil: »Přišli jsme s vámi vyjednávat, vy psi.«

Marko se bolestně ušklíbl, protočil oči v sloup a vycenil horní zuby. »Co je to za nečistý jazyk?«

»Mluvím s vámi vaší vlastní ubohou řečí.«

»Tak toho nech. Bolí mě z toho uši.«

»Ne víc, než mě ústa.«

Marko přešel na jazyk, který považoval za rodnou řeč ve-třelců. »Vím, odkud jste.«

Ted' se zase s vyceněnými zuby ušklíbl Gregor. »A co bylo tohle - zní to, jako když se z okna sypou žaluzie?«

Další z mužů u stolu promluvil arabsky. »Možná jsou to psi z jiného vrhu.«

»Takhle nemluv,« napomenul ho Marko. »Tomu nerozumíme ani my.«

Jeden z vetřelců opravujících dveře se ohlédl přes rameno a promluvil lámanou němčinou. »Musí přece být nějaký jazyk, kterému rozumíme všichni.«

To znělo jako rozumná připomínka, alespoň to tak připadalo těm několika málo přítomným, kteří ji rozuměli, a když byla postupně přeložena do několika dalších jazyků, připadala rozumná i ostatním. Vyjednávání tedy začalo vzrušenou hádkou o to, v jakém jazyce se bude vyjednávat; emoce kulminovaly v okamžiku, kdy Gregor konečně anglicky prohlásil: »Tak dobrá. Budeme mluvit anglicky.«

Téměř všechny zástupce obou stran tento návrh okamžitě přivedl do varu. »Cože?« vykřikl Marko, »máme se domlouvat jazykem imperialistů? Nikdy!« Vykřikl to však anglicky.

»Všichni angličtině rozumíme,« podotkl Gregor. »Bez ohledu na to, jak nenáviděný je to jazyk, je angličtina lingua franca tohoto světa.«

Po chvíli dalšího vzrušeného dohadování, jehož hlavním účelem bylo, aby přítomní neztratili tvář, bylo konečně odsouhlaseno, že se bude mluvit anglicky. Všechny strany se přitom slavnostně ubezpečily, že se volba angličtiny nebude považovat za výraz proklamace jakéhokoli politického, etnického, ideolo-gického ani kulturního názoru. »A ted',« uzavřel diskusi Gre-gor, »budeme vyjednávat.«

»Má snad to vaše vyjednávání,« zeptal se Marko, »vycházet z hlavní vašich zbraní?«

Gregor se smutně pousmál. »A to, co visí na tvé židli,« opáčil, »to je vycházková hůl?«

»Jen pes potřebuje zbraň jako berlu.«

»Dobře,« přikývl Gregor a vypnul rádio. »Vaše zbraně a naše zbraně se navzájem ruší. Můžeme mluvit.«

»Nech to rádio zapnuté,« napomenul ho Marko. »Je to naše prevence proti odposlouchávání.«

»Nefunguje,« ujistil ho Gregor. »Odposlouchávali jsme vás z vedlejšího pokoje, mikrofon máme v tom topinkovači. A navíc nemám rád salsu.«

»No prosím, jak myslíš,« podvolil se viditelně neochotně Marko. (S nápadem na rádio jako prevenci odposlouchávání přišel on.) Obrátil se na svého krajana na protější straně stolu. »Vstaň, Niklosi, a pusť toho psa sednout.«

»Mám přenechat svou židli psovi?«

»Když vyjednááš se psem,« přesvědčoval ho Marko, »do-volíš mu, aby se posadil.«

»Opatrně, Gregore,« ozval se jeden z vetřelců. »Pozor na to, kam si sedáš, ať od toho psa nechytíš blechy.«

Oba vetřelciť opraváři konečně zaklínili dveře tak, že zůstaly zavřené, a přešli ke stolu. »Všimli jste si,« poznamenal jeden z nich, »že to vůbec nepůsobí tak efektně, když někomu nadáváte do psů anglicky?«

»Severní národy jsou chladné,« dodal k tomu jeden z mužů u stolu. »Nevkládají do svých jazyků žádný oheň.«

Gregor se posadil na Niklosovo místo u stolu - Niklos se s rukama založenýma na prsou trucovitě opřel o lednici upro-střed svých nepřátel - a zahájil jednání. »V minulosti jsme byli nepřátelé.«

»Přirození nepřátelé,« potvrdil jeho protějšek.

»Souhlasím. A v budoucnosti budeme opět nepřátelé.«

»Když Bůh dá.«

»Momentálně se však naše zájmy protínají.«

»V čem?«

»Chceme všichni totéž.«

»Byzantský oheň!«

»Ne,« opravil ho Gregor. »Chceme všichni najít Byzantský oheň.«

»To je totéž.«

»Ne, není to totéž. Až se dozvíme, kde je, můžeme se pustit do řádného soupeření o to, kdo ho získá. Až ten čas přijde, budou naše zájmy opět v opozici, takže se z nás zase stanou nepřátelé.«

»Kéž by se ta slova od tvých rtů donesla přímo k božimu uchu.«

»Dokud je ale Byzantský oheň ztracen, ocitáme se, byť velice neradi, na stejné straně.«

Při vyslovení tohoto názoru se všichni naježili a reptali, do-kud Marko nezdvihl ruce ve velitelském gestu, jako by z bal-konu utišoval zástupy. »To, co říkáš, dává smysl,« připustil.

»Samozřejmě.«

»Jsme všichni cizinci v této bezbožné zemi, ať máme mezi emigranty kontaktů, kolik chceme.«

»Emigranti!« vyštěkl Gregor. »Ubozí kupčící, co si na splátky pořizují zahradní bazény!«

»Přesně tak. Takového člověka můžeš přinutit, aby ti poslu-hoval, pomáhal a plnil příkazy, pohrožíš-li mu smrtí jeho ba-bičky ve staré vlasti, nepřinutíš ho ale, aby myslel, aby dobro-volně spolupracoval a ukázal ti vnitřní fungování zdejší po-kleslé a požitkářské společnosti.«

»Máme naprosto stejné zkušenosti.«

»Cizinci v cizí zemi by udělali dobře, kdyby spojili svoje síly,« meditoval Marko.

»A to je přesně to, co jsem vám sem přišel doporučit. Jak známo, navázali jsme počáteční zkušební kontakt s policií.« (Gregor měl na sobě černé manšestrové kalhoty.) »A vy jste zase navázali počáteční zkušební kontakt s newyorským pod-světím.«

Marko (byl to jeho strýc, který se znal s domácím z grilbaru O. J.) se při těchto slovech zatvářil překvapeně a ani trochu potěšeně. »Jak můžete něco takového vědět?«

»Řekl nám to váš topinkovač. Jde ale o to, že můžeme zkom-binovat svoje poměrně omezené zpravodajské úsilí a můžeme být připraveni k rozhodné akci, až bude Byzantský oheň nalezen a...«

»A taky ten zloděj,« připomněl Marko.

»O toho zloděje se nezajímáme.«

»My ano. Z náboženských důvodů.«

Gregor pokrčil rameny. »V tom případě vám ho předáme. Především jde ale o to, že spojíme-li svoje síly, budeme mít mnohem větší šanci, že Byzantský oheň najdeme. A až bude nalezen, můžeme si samozřejmě pohovořit o tom, co dál. Souhlasíte?«

Marko se zamračeně rozhlédl po svých mužích. Vypadali na-pjatě, odhodlaně a svaly ve tvářích jim nervózně hrály, nezdálo se však, že by byli připraveni reagovat na předložený návrh násilně. Přikývl. »Souhlasíme,« prohlásil a napřáhl ruku.

»Kéž duše mých předků porozumí mé situaci a odpustí mi tento nezbytný kompromis,« zaprosil Gregor a stiskl ruku svého nepřítele.

Zazvonil telefon. Všichni přítomní se na sebe podezřívavě zahleděli. Vůdci od sebe odtrhli sevřené ruce. »Kdo ví, že jste tady?« sykl Gregor.

»Nikdo. A co vy?«

»Nikdo.«

»Já to vyřídím,« prohlásil Marko a vstal. Přešel k nástěnnému telefonu, zdvihl sluchátko z vidlice a ohlásil se: »Haló?« Ostatní ho pozorovali, viděli, jak výraz jeho tváře potměl jako obloha při blížící se letní bouři, pak viděli, jak zrudl (po-slední vážné varování pro námořníky), a nakonec viděli, jak se zatvářil jen nesmírně zmateně. »Okamžik,« řekl do telefonu a otočil se k ostatním. »To jsou Bulhaři,« oznámil. »Odposlou-chávají nás ze sklepa, všechno slyšeli a říkají, že to zní napro-sto logicky. Chtějí jít nahoru a přidat se k nám.«

Kapitola 26

»No nazdar,« vyděsil se Kelp a zíral na Byzantský oheň.

»Nedávej si ho na prst,« varoval ho Dortmund. »Užil jsem si pravý peklo, než jsem ho sundal.«

»Ježíšikriste,« vydechl Kelp. Seděl nehnutě na Dortmunde-rově pohovce v obývacím pokoji a upřeně se díval na rubín, na safíry a na zlato, vesele se třpytící v jeho dlani. »Šmárjá-panno,« dodal.

»Nechtěl bys pivo, Andy?« zeptala se May, která u něj postá-vala jako starostlivá kvočna.

»Ještě je na něj brzo,« řekl jí Dortmund.

»To si piš, že není,« ujistil ho Kelp.

»V tom případě přines rovnou dvě,« požádal Dortmund.

»Tři,« opravila ho May, odešla pro pivo a zanechala po sobě závoj cigaretového dýmu.

Dortmunder přešel ke svému oblíbenému křeslu a posadil se čelem k pohovce. Díval se, jak si Kelp prohlíží Byzantský oheň, dokud se May nevrátila a Kelpovu soustředěnou pozor-nost konečně nerozptýlila plechovka piva. »Tak to je on,« poznamenal pak.

Kelp na něj pohlédl přes svou plechovku. »Sakra, Johnne,« ulevil si, »jak se to mohlo stát?«

Dortmunder mu tedy vyličil, jak se to stalo: pověděl mu o vloupání do klenotnictví, o chlapech, kteří se tam objevili a zase odešli, o tom, jak našel kámen. »Jak jsem měl vědět, co je to zač?« skončil.

»Jak jsi to měl vědět?« opakoval po něm nevěřícně Kelp. »Byzantskej oheň!? Každý přece ví, co je zač!«

»Teď to ví každý,« upřesnil Dortmund. »Ve středu v noci byl zrovna čerstvě ukradenej, nebyly toho ještě plný noviny, takže nikdo žádný Byzantskej oheň neznal.«

»Jasně že znal. Bylo to přece taky v novinách, americký lid se rozhodl věnovat ho Turecku a právě proto ho sem přivezli z Chicaga.«

Dortmunder na Kelpa vrhl nejpevnější pohled, jakého byl schopen. »Andy,« řekl trpělivě, »to je jen další věc, kterou víš teď, protože souvisí s touloupeží. Pověz mi popravdě: věděls všechny ty hovadiny o tom daru amerického lidu už předtím?«

»No, měl jsem o tom takový všeobecný povědomí,« zatvářil se Kelp poněkud nejistě.

»Klidně se to mohlo stát tobě,« přesvědčoval ho Dortmund. »Jen si nic nenamlouvej. Taky sis klidně moh všimnout té cedule o dovolený, vloupat se tam, otevřít sejf, najít v něm ten velký červený šutr a říct si zatraceně, proč ho nevzít, třeba se za něj dá něco utřít. Klidně se to mohlo stát tobě.«

»Ale nestalo, Johnne,« bránil se Kelp. »To je všechno, co k tomu můžu říct, a jsem šťastnej, že to můžu říct. Nestalo se to mně.«

»Stalo se to mně,« zahučel Dortmund a zachmuřeně si uvě-domoval, že všichni tři v místnosti - včetně jeho samého, bůh mu pomáhej - přemýšlejí o příslovečné dortmunderovské smůle.

Kelp zavrtěl hlavou. »Páni,« protáhl. »Co s tím teď uděláš, John?«
»To nevím. Až do včerejšího večera jsem si vůbec neuvědo-mil, že tu zatracenou potvoru mám. Neměl jsem moc času o tom přemýšlet.«
»Strašně nerad tohle říkám komukoli,« ošil se Kelp, »ale řek bych, že bys ho měl vrátit.«
Dortmunder přikývl. »To už mě napadlo taky. Je v tom ale jeden problém.«
»Jakej?«
»Jak? Jak ho mám vrátit? Mám ho poslat poštou?«
»Nebud' blázen, víš přece, že poště se nedá věřit.«
»A taky se mi nijak nezamlouvá myšlenka,« pokračoval Dortmunder, »že bych ho někde prostě jen tak nechal ležet, jako když nechá rodička v kostele opuštěný dítě, protože by se tam moh objevit nějaký malej kluk nebo nějaký vychytralej frajer a popadnout ho, poldově by po nás jeli dál a já bych byl pořád v maléru.«
»Víš co, John?« Kelp se na pohovce napřímil. »Něco mě zrovna napadlo.«
»Jo? A copak?«
»Asi bys do O. J. přece jen neměl chodit. Mám takovej pocit, že na bezpečný popovídání s Drobkem Bulcherem nemáš. Nemáš totiž alibi, jen si to přiznej.«
Dortmunder neodpověděl, jen se na Kelpa vytrvale díval. Byla to May, sedící kousek stranou ve vlastním křesle, která se tiše ozvala. »To John přece ví, Andy.«
»Vážně? No jo, je mi jasné, jak to myslíš.« Kelp se ušklíbl a zavrtěl sám nad sebou hlavou. »Pro mě je to pořád ještě no-vinka, chápeš? Teprv mi to všechno dochází.«
»Hlavní problém je teď v tom,« prohlásil Dortmunder, »jak mám ten zatracenej rubín vrátit.«
»Myslím, že bys jim měl zavolat,« navrhl Kelp.
»A komu, Turkům? Nebo Američanům?«
»Policii. Zavolej tomu poldovi, co byl v televizi, Maloney se jmenuje.« (Vzhledem k tomu, že Kelp Molognovo jméno jen slyšel a nikdy je neviděl napsané, domníval se, že se píše tak-hle.)
»Zavolat poldům,« přemýšlel nahlas Dortmunder. »A pak jim řeknu: haló, mám ten šutr. Chcete ho zpátky?«
»Přesně tak,« potvrdil Kelp. Začínal se rozpalovat. »A pak bys s nima třeba moh i trochu smlouvat, John. Třeba by z toho mohlo dokonce něco kápnout!«
»Já nechci, aby z toho něco kápl,« zarazil ho Dortmunder. »Jen se chci zpod toho kamene dostat.«
»No, nezavrhuj to tak úplně,« radil Kelp. »Uvidíš, jak se ten hovor bude vyvíjet.«
»Já ti povím, jak se ten hovor bude vyvíjet,« utrl se na něj Dortmunder. »Tak úplně to nezavrhnu, budeme se dohadovat sem a tam, oni mezitím zjistěj, odkud volám, a najednou kolem mě bude moře modrejch uniform.«
»Třeba ne,« namítl Kelp a zatvářil se hluboce zamyšleně.
»Andy?« zeptala se May. »Napadá tě něco?«
»Možná,« odpověděl Kelp. »JMoooožnáááá mě fakt něco napadá.«

Kapitola 27

Když se drobný mužík v doprovodu Tonyho Cappellettiho váhavě všoural do kanceláře, Mologna se na něj přes stůl přísně zadíval a zeptal se: »Benjamin Arthur Klopzik?«
»Páni!« užasl mužík a tvář mu náhle rozzářil široký úsměv. »To mám bejt jako já?«
Mologna se zamračil a zkusil to znovu. »Jsi Benjamin Arthur Klopzik?«
»Jo?«
»Posad' se,« přikázal mužíkovi Tony Cappelletti a postrčil ho k židli před Molognovým stolem. »Samozřejmě že je to Klo-pzik. Chceš na nás snad něco zkoušet, Benjy, nebo co?«
»Ale ne, pane, kdepak, pane kapitáne,« ujistil ho Benjamin Arthur Klopzik a adresoval Molognovi drobný podlézavý úsměv. »Přeju dobrý ráno, pane vrchní inspektore.«
»Jdi se bodnout,« poradil mu Mologna.
»Ano, pane.« Klopzik si zastrčil ruce se špinavými nehty mezi kostnatá kolena a seděl ve střehu jako pes, který je při-praven předvést na přání nějaký zábavný kousek.
»Takže,« nadechl se Mologna, »ta vaše banda společenskéjch vyvrhelů, pokoutních zlodějíčků, lacinejch podvodníků a ubohejch, beznadějně ztracenejch existencí přišla s nápadem, že pomůžete policejnímu sboru města New York najít Byzant-skej oheň, je to tak?«
»Přesně tak, pane vrchní inspektore.«
»A to nemluvím o FBI.«
Klopzik se zatvářil zmateně. »Pane vrchní inspektore?«
»Ne že bych snad chtěl mluvit o FBI,« pokračoval Mologna, pohlédl Klopzikovi přes rameno a vrhl mrazivý úsměv na ne-hybně stojícího Tonyho Cappellettiho, který na něj však ani v nejmenším nezareagoval; bylo to jako vyprávět anekdoty koní. Mologna zalitoval, že Leon tráví tolik času ve vstupní kanceláři a baví se háčkováním. Má snad záminku na Leona zazvonit? Mologna se na Klopzika přísně zamračil a vyštěkl: »Takže s tebou teď sepíšeme prohlášení, co? A ty ho podepíšeš?«
Klopzik se však zatvářil vyděšeně. »Prohlášení? Podepsat?« Zavrtěl se na židli a v němě prosbě pohlédl na Cappellettiho jako pes na cvičitele.
Cappelletti potřásl velkou vlasatou hlavou. »Neměli bychom Benjyho v podsvětí shodit, Francisi.«

Takže to bude bez prohlášení, a tudíž bez Leona. »No dobře,« přikývl Mologna. »Klopziku, aby bylo jasno, nechystám se vám za to vůbec nic slibovat. Jestli se budiž-kničemové, para-ziti a ubohý vyvrhelové, jako jste vy všichni, rozhodnou po-mocť úřadům ve vyšetřování tohoto odporného zločinu, je to z jejich strany motivovaný čistě smyslem pro občanskou povinnost, jasný?«

»No to se ví, pane vrchní inspektore,« ujistil ho Klopzik už zase se spokojeným úsměvem. »A vy zatím odvoláte tu razii, že jo?«

Tentokrát se Molognův mrazivý úsměv plnou ledovou silou zaměřil na Klopzika, který pod jeho nápořem zamrkal, jako by mu na nose okamžitě naskočily omrzliny. »Tomuhle ty říkáš razie, Klopziku?« uchechtl se Mologna.

»Myslíš, že ta malá rozcvička, kterou jsme vám zatím předvedli, si zaslouží, aby se jí říkalo razie?«

Tady se Mologna zarazil a čekal na odpověď, klidně si ovšem mohl tuhle dramatickou pauzu odpustit. Benjamin Arthur Klopzik nebyl duševně ani zdaleka dostatečně vybaven na to, aby si dokázal zkalkulovat, zda má správná odpověď znít ano nebo ne. Mologna čekal, Klopzik seděl a pomrkal na něj, jako by čekal na povel, že se má převálit na záda nebo doběhnout pro hrozený klacík, až si nakonec Mologna na svou otázku odpověď děl sám. »Nezaslouží,« prohlásil. »Zejtra, jestli budeme ten zatracený rubín pořád ještě hledat, budete mít ty i všechna ta mizerná chátra, ze který se rekrutují tvoji kumpáni, skvělou příležitost přesvědčit se, jak vypadá opravdová razie. To bys chtěl, Klopziku?« Na tohle Klopzik odpověď znal. »To ne, pane vrchní inspektore!«

»Tak běž zpátky a vyříd' ty bandě ničemů, co jsem říkal.«

»Ano, pane vrchní inspektore.«

»A můžeš taky těm gaunerům a grázlům vyřídít, že podle mého názoru neprokazují mně ani policejnímu sboru města New York žádnou laskavost.«

»Jistě že ne, pane vrchní inspektore.«

»Není to nic jiného než jejich občanská povinnost a přísám-bůh, že něco podobného měli udělat už dávno.«

»Ano, pane vrchní inspektore.«

»Jestli se jim to podaří, nemůžou čekat žádný díky, a jestli se jim to nepodaří, ať počítají s tím, že na ně dopadne tvrdá pěst mé odvety.«

»Ano, pane vrchní inspektore. Děkuju, pane vrchní inspektore.«

»Akdýž říkám...«

Otevřely se dveře a v nich se objevil Leon jako Venuše vystupující z vody na mořský břeh. »Tomuhle nebudete věřit,« prohlásil, zatímco Tony Cappelletti si ho prohlížel se smutně frustrovaným výrazem bernardýna, který s nasazeným košíkem sleduje kočku.

»Moment, Leone,« zarazil ho Mologna a dokončil načatou větu. »Když říkám zejtra, Klopziku, víš, co tím myslím?«

Mužikův obličej se pokryl zmatenými vráskami, které ni-terak nepřidaly na kráse jeho tak dost žalostnému vzhledu.

»Co, pane vrchní inspektore?«

»Povím ti, co tím nemyslím,« varoval ho Mologna. »Ale-myslím tím, až se ti uráčí vytáhnout tu svou ubohou prdel ze své zablžené postele.«

»Ne, pane vrchní inspektore.«

»Myslím tím jednu vteřinu po půlnoci, Klopziku. To pro mě znamená zejtra.«

Klopzik nesporně pohotově a vřímavě přikývl. »O půlnoci,« opakoval.

»Vteřinu po půlnoci.«

»Jo, jistě, pane vrchní inspektore. Povím to Dr... kamarádům. Budu jim to opakovat přesně, jak jste to říkal.«

»To udělej.« Mologna se obrátil ke Cappellettimu. »Radši to odved' někam pryč, Tony, než se zapomenu a vypucuju si s tím boty.«

»Jistě, Francisi.« Cappelletti téměř přátelsky pleskl Klopzika po temeni. »Tak pojď, Benjy.«

»Ano, pane kapitáne,« vyhrkl Klopzik a spěšně vyskočil ze židle. »Přeju pěkný den, pane vrchní komisaři.«

»Táhni!«

»Ano, pane!« Klopzik otočil štěstím zářící obličej k Leonovi. »Přeju dobrej, dobrej...«

»Padej, Benjy,« pobídl ho Cappelletti.

»Ty se mi líbíš,« řekl Leon Klopzikovi, který vyšel z kance-láře s výrazem náhlého ohromení a nejistoty.

»Leone,« zavrčel Mologna, když zůstali sami, »neměl bys překračovat hranice dobrého vkusu.«

»To já bych ani neuměl.«

»No fajn. A teď mi pověz, čemu nebudu věřit.«

»Zrovna volal ten zloděj,« oznámil Leon s malým spiklenec-kým mrknutím, jakým lidé dávají najevo, že mají v rukávu ještě něco víc.

»Zloděj. Ten zloděj?«

»Tajemný muž s rubínem v pupku,« přikývl Leon. »Ten a nikdo jiný.«

»To ale není ta věc, co jí nebudu věřit.«

»Kdepak, to ne,« potvrdil Leon a zašel tak daleko, že se hla-sitě zachichotal. »Chtěl totiž mluvit s vámi - uměl dokonce správně vyslovit vaše jméno - a tak ho přepojili na mě.«

»Jak na tebe zapůsobil?«

»Nervózně.«

»Má zatraceně dobrej důvod být nervózní. Tak co se stalo?«

»Vysvětlil jsem mu, že máte radu, zeptal jsem se ho, jestli nemůžete zavolat o půl jedenácté vy jemu, a on s tím souhla-sil.«

Po tomto sdělení se Leon odmlčel, pohupoval se v bocích, jako by tančil na nějaký vnitřní rytmus, a usmíval se stěží

po-tlačovaným veselím. Mologna se na něj zamračil; připadal si jako tupec, protože mu to stále nedocházelo. »No a? Co se dělo dál?«

»Už nic,« pokračoval Leon. »Zavěsil. Copak to ale nechá-pete? Slíbil jsem, že vy zavoláte jemu. Dal mi svůj telefon!«

Kapitola 28

Když Dortmund domluvil s tajemníkem - mimochodem na policajta nějak divně se vyjadřujícím chlápem - vrchního inspektora Maloneyho (také si myslel, že se to píše takhle) a zavěsil, byl tak zalitý potem, že se musel u Andyho Kelpa osprchovat; vylezl z koupelny oblečený v jeho (příliš krátkém) županu a na kuchyňském stole našel vzkaz: Jdu pro něco k obědu. Vráť se za deset minut. Posadil se tedy, vzal si Daily News a četl si o rozsáhlém pátrání po své osobě, dokud se Kelp nevrátil s kuřetem od KFC a s šesti plechovkami piva. »Už vypadáš trochu lip,« poznamenal Kelp. »Ale nevypadám,« odsekl Dortmund. »Vypadám, jako bych měl nějakou ošklivou nemoc. Vypadám jako někdo, kdo seděl sto let zavřenej v podzemní díře. Viděl jsem se v tvým zrcadle a vím, jak vypadám. Vypadám přesně na to, co taky jsem: na chlapa, kterej naštvál Drobka Bulchera.«

»Dívej se na to z té lepší stránky,« radil mu Kelp a rozdělával pivo a kuřecí stehna na jednu i druhou stranu kuchyňského stolu. »Postavili jsme se tomu čelem. Máme plán a děláme na něm.«

»Jestli je tohle ta lepší stránka,« zabručel Dortmund a řízl se do palce, když otevíral pivo, »tak vůbec nemá smysl se na ni dívat.«

»Když jsem byl venku,« oznámil Kelp a osahal všechna ku-řecí stehna na tácku, než se pro jedno rozhodl, »zařídil jsem všechno pro ten telefonát.«

»Na to radši ani nechci myslet.«

Kelp si ukousl kuřete. »Bude to hračka.«

Dortmund se zamračeně podíval na kuchyňské hodiny. »Ještě půlhodinka.« Zdvihl jedno kuřecí stehno, chvíli si je prohlížel a pak je zase odložil. »Nemám chuť k jídlu. Půjdu se obléct,« prohlásil a vstal.

»Vypij aspoň to pivo,« pobízel ho Kelp. »To má taky kalo-rickou hodnotu.«

Dortmund tedy odešel i s pivem, oblékl se, a když se vrátil, zjistil, že Kelp mezitím spořádal všechna stehna až najedno. »Tohle jsem ti nechal,« řekl a ukázal na ně, »kdyby sis to ná-hodou rozmyslel.«

»Mockrát děkuju.« Dortmund si otevřel další pivo, aniž by se pořezal, a ukousl si malé sousto kuřete.

»Pojď,« vyzval ho Kelp a vstal, »ukážu ti ten sklad, kam mám přístup. To stehno si vem s sebou.«

Kelpova ložnice byla za kuchyní. Dortmund ho tam i s ku-řecím stehnem a s novým pivem následoval a vlezl s ním do šatního přístěnku; ukázalo se, že přístěnek má falešnou zadní stěnu, tvořenou jedinou velkou sádrokartonovou deskou. Když ji Kelp odstavil stranou, objevila se za ní cihlová zeď a v ní asi půldruhého metru vysoký a pětáctyřicet centimetrů široký nepravidelný otvor. Kelp popadl dvě přísavkové rukojeti, při-pevněné ke kusu dřevěného ostění za cihlami, a předvedl jakýsi složitý rituál zdvihání, tahání, otáčení a tlačení, po němž se ostění odsunulo někam dozadu a otevřel se průchod do tem-ného a stísněně vyhlížejícího prostoru.

Kelp prošel otvorem do zmíněného prostoru, přičemž kus ostění stále držel za přísavkové rukojeti; aby se protáhl úzkou mezerou mezi cihlami, musel se natočit bokem. Dortmund ho sledoval pohledem plným pochyb, když se však Kelp ocitl celým tělem na druhé straně otvoru a neozvalo se žádné po-plašné zařízení, žádné výkřiky ani jiný kravál, vydal se za ním a proklouzl do místnosti, která očividně sloužila jako skladiště, protože byla plná regálů a polic z hrubě opracovaných prken, na nichž všude ležely vysoko vyrovnané štosy větších i men-ších lepenkových kartonů. Zdálky sem špinavými okny proni-kalo šedé světlo.

Kelp zasunul panel ostění zpátky na místo. »Teď nesmíme dělat žádnéj rambajz,« zašeptal. »Tam dole směrem do ulice se totiž pracuje.«

»Myslíš jako teď že se tam pracuje? Právě teď jsou tam lidi?«

»No jasně,« přisvědčil Kelp. »Je přece pátek, ne? To je pra-covní den. Tak pojď.«

Kelp vyrazil kupředu a zamířil do nejbližší uličky, Dortmun-der se po špičkách plížil za ním. Navzdory tomu, že k nim doléhal tlumený zvuk nepříteli vzdálených hlasů, pohyboval se Kelp s absolutní jistotou a po chvíli s Dortmundem v patách prošel prosklenými dveřmi do malé místnosti; na drobných políčkách z imitace ořechového dřeva, lemujících všechny čtyři stěny obložené oranžovými dírkovanými panely, tam byly vystaveny telefony a nejrůznější telefonní vybavení. »Tak to je ono,« ohlásil Kelp tónem úslužného prodejce. »Tady jsou tele-fony, tady příslušenství a támhle nahrávací a přehrávací zaří-zení.«

»Andy,« povzdechl si Dortmund, »vezměme, co potřebu-jeme, ať jsme honem pryč.«

»No tak si vyber,« vyzval ho Kelp. »Co by se ti líbilo? Tady máme třeba pěknou růžovou Princeznu s lehkým číselníkem. Pamatuješ na Princeznu?«

»Na Princeznu pamatuju,« ubezpečil ho Dortmund. »Ne-dalo se na ní vytáčet číslo a taky nešla zavěsit.«

»Nebyl to náš nejlepší model,« přiznal Kelp. »Tady ale máme něco ze Švédska. Jak vidím, tenhle konkrétní kousek je v pro-vedení avokádo, ale ve výběru barvy se nemusíš nijak omezo-vat, máme všechny odstíny, jaký si můžeš přát. No, jen si to potěžkej.«

Dortmund, který odložil plechovku piva a na ní opatrně vy-balancoval i nedojedené kuřecí stehno, zjistil, že drží v ruce avokádové něco ze Švédska. Vypadalo to jako moderní mini-malistická soška, tvarem to trochu připomínalo zužující se zakřivený koňský krk, zasazený do ne zcela pravidelně kula-tého podstavce a na vrcholu se znovu rozšiřující vjakýsi patvar, jímž se evidentně naslouchalo. A do malých černých dírek dole u podstavce se pravděpodobně mluvilo. Dortmund ten před-mět otočil vzhůru nohama a na spodku podstavce našel čísel-ník, v jehož středu bylo

velké červené tlačítko. Zmáchl je a zase je pustil.

»Velice oblíbený model,« tvrdil Kelp, »u všech, co jdou s módou. Před jednou maličkostí tě ale musím varovat - když to postavíš, aby sis třeba vzal tužku nebo zapálil cigaretu, pře-rušíš spojení.«

»Přeruším spojení? Tomu nerozumím.«

»Je to, jako kdybys zavěsil,« vysvětloval Kelp. »Tím červe-ným tlačítkem vespodu se zavěšuje.«

»Takže když do toho krámu mluvím,« ujasňoval si Dortmund-der, »nesmím ho nikam položit, protože bych tím zavěsil.«

»Musíš ho položit na bok.«

Dortmunder tu věc položil na bok. Skutálela se z políčky a spadla na podlahu.

»Potom,« pokračoval Kelp a odvrátil se od něčeho ze Švéd-ska, »tady máme tuhle malou hračičku z Anglie. Velice le-houčká, nesmírně moderní design.«

Dortmunder se zamračeně podíval na další možnost, která se na své políчке krčila jako kudlanka nábožná. Tvarem se více-méně podobala skutečnému telefonu, byla však menší, vyve-dená ve dvou odstínech avokádové zeleně a vyrobená ze stejné umělé hmoty jako modely starých válečných letadel. Navíc na ní nebyly žádné oblity, skládala se výhradně z rovných ploch, které spolu svíraly podivně nepravidelné úhly. Dortmund zdvihl sluchátko a sevřel je v ruce. Sluchátko zmizelo a po obou stranách Dortmundovy pěsti vykukoval jen maličký koneček umělé hmoty jako kousky myšího tělíčka vyčnívající z rozšklebené kočičí tlamy. Rozevřel ruku, podíval se, jak blízko jsou u sebe oba konce sluchátka a zkusmo si sluchátko přidržel u tváře. »Tohle je pro lidi s mrňavou hlavou,« zaškaredil se na Kelpa.

»Na to si zvykneš,« ubezpečil ho Kelp. »Zrovna takovej mám v šatníku v předsíni.«

»Pro případ, že by sis zrovna věšel kabát, když ti zazvoní te-lefon.«

»Přesně tak.«

Dortmunder šťouchl prstem do druhé části anglické hračičky a pokusil se vytočit číslo, telefon však před jeho dotekem od-skočil, jako by byl lechtivý. Pronásledoval ho až ke zdi, kde se mu podařilo do poloviny vytočit šestku, pak ale telefon jeho snahu překazil tím, že se otočil celý i s číselníkem. »Musíš vytáčet oběma rukama,« zaprotestoval Dortmund, »zrovna jako s Princeznou.«

»Lip ho využiješ pro příchozí hovory,« připustil Kelp.

»Když ti volaj trpaslíci. Já chci jen obyčejnej telefon, Andy.«

»Co třeba tenhle? Vypadá jako Mickey Mouse.«

»Telefon,« opakoval Dortmund.

»Ještě jsme se ani nedostali k tlačítkovejm.«

»Andy,« procedil Dortmund, »víš, jak vypadá telefon?«

»Jasně že vím. Podívej se ale na tenhle, je zabudovaný do kufříku. Můžeš ho s sebou všude nosit a jen ho píchneš do zásuvky. Tady je zase jeden s tabulkou, můžeš si na ní pozna-menávat vzkazy, zapisovat si je křídou.«

Zatímco Kelp pokračoval, ukazoval na všechny strany a sna-žil se ho přesvědčit o užitečnosti krámů, které ho absolutně nezajímaly, zdvihl Dortmund kuřecí stehno a pivo, ukusoval, upíjel a očima přitom přejížděl oranžovou stěnu, hledal a hle-dal... až konečně, na spodní políчке úplně vpravo, zahlédl tele-fon. Opravdový telefon. Černý a s číselníkem. Telefon, který měl tvar jako telefon. »Támhleto,« ozval se.

Kelp se zarazil uprostřed vychvalování moderního faksimile starého nástěnného klíčkového telefonu v měřítku sedm ku osmi. »Cože?« zeptal se a pohlédl na Dortmundera.

»Támhleto,« ukázal Dortmund stehnem na opravdový tele-fon.

»Tohle? Johne, co budeš proboha s tímhle dělat?«

»Telefonovat.«

»Johne,« přesvědčoval ho Kelp, »telefon jako tenhle by ne-chtěli ani v sázkový kanceláři.«

»Já ho ale chci,« trval na svém Dortmund.

Kelp se na něj zkoumavě zadíval a pak si povzdechl. »Ty teda občas dokážeš bejt paličatej,« postěžoval si. »Jestli ho ale doopravdy chceš...«

»Chci.«

Kelp vrhl smutný pohled na všechny ty zavržené záznaky a pokrčil rameny. »No dobře,« kapituloval, »máš ho mít.

Zákaz-ník má vždycky pravdu.«

Kapitola 29

»Je to telefonní automat,« oznámil Tony Cappelletti. »Ve Village, na Abingdonským náměstí.«

»Mí lidé,« prohlásil Malcolm Zachary rozhodně jako agent FBI, »můžou mít tu budku obklíčenou a pod dohledem do pěti minut.«

Mologna na něj přes pracovní stůl zahlížel s nepokrytým od-porem. Princip spolupráce mezi policejními a bezpečnostními složkami ho přinutil, aby o telefonátu údajného zloděje infor-moval FBI, to však ještě neznamenalo, že musí připustit, aby střeženou oblast zaplavila armáda převlečených federálů v prádelních dodávkách a neoznačených černých sedanech s washingtonskými poznávacími značkami. »Prozatím,« prohlá-sil, »máme jen nějakýho cvoka, co zavolal na číslo policie města New York. Nebudeme z toho dělat federální případ.«

»My ale,« zaprotestoval Zachary, »máme infiltrační specia-listy, agenty důkladně vycvičené k tomu, aby zapadli do pro-středí jakékoli typizace.«

»Newyorská policie,« ubezpečil ho Mologna, »má agenty, kteří zapadnou do prostředí jakýkoli typizace v celém New Yorku.«

»Vybavení,« připomněl Zachary a působil přitom dojmem, že si začíná zoufat. »Máme osobní vysílačky, které vypadají jako kornouty se zmrzlinou.«

»Právě proto se o tenhle případ postaráme my,« odsekl Mo-logna. »Naše vysílačky vypadají jako plechovky piva v papíro-vejch pytlíkách.« Když takhle vyřídil Zacharyho, obrátil se zpět k Tonyemu Cappellettimu. »Naši chlapi jsou už na místě?«

»Všichni jsou připraveni,« ujistil ho Cappelletti. »Hlavní štáb jsme zřídili v zasedačce tady přes chodbu.«

Mologna se naklonil přes své impozantní břicho jako někdo, kdo chce na pláži chytit nafukovací míč, a pak se náhle jedním rázným pohybem zdvihl na nohy. »Tak jdeme,« zavelel a vyšel z kanceláře, následován zarytým podmrčeným Cappellettim, dychtivě rozzářeným Leonem, nespokojeným Zacharym a pozorně mlčenlivým Freedlym.

V prázdné zasedací místnosti na protější straně chodby bylo na poškrábané linoleové podlaze rozestaveno několik dlouhých skládacích stůlů a rozvrzaných skládacích židliček, bylo sem nataženo několik telefonních linek a vysílaček (kabely se válely po zemi a pletly se pod nohy), na stěnách bylo lepicí pás-kou připevněno pár plánů města a podzemní dráhy a dvě obtloustlé černošky a jeden obtloustlý běloch tam posedávali, pokuřovali cigarety a bavili se o různých výhodách svého důchodového zabezpečení. James Bond by se takovému hlavnímu štábu vysmál.

Přichází se shlukl kolem jednoho z plánů města na stěně a Tony Cappelletti shrnul momentální situaci. »Abingdonský náměstí je tady v západní části Village na křižovatce Bleeker Street, Hudson Street, Bank Street, Bethune Street a Osmý avenue. Hudson a Bank jsou jediný, který na něj ústí z obou stran, což znamená, že náměstí má celkem sedm přístupových nebo únikových cest. Ten telefon, co nás zajímá...«

»Cílový telefon,« zamumlal Zachary.

»...je tady na rohu Bleeker a Bank Street, na jižní straně, přímo před dětským hřištěm. Je na zcela otevřeném prostranství, protože na jihu je to hřiště a na severu velice široká Osmá avenue.«

»Koho tam máme?« zeptal se Mologna.

»Přímě na hřišti,« odpověděl Cappelletti, »máme dva prodáváče, jeden tam prodává párky v rohlíku a ten druhý kokain. V restauraci na Bleeker Street naproti tý budce máme plně vybavenou jednotku TPS a...«

Freedly, méně kretenský z obou agentů FBI, přerušil své dlouhé mlčení dotazem. »Promiňte. TPS?«

»Taktický policejní síly,« vysvětlil Mologna. »To je oficiální označení našich tvrdejch hochů.«

Freedly se zamračil. »Těch, co používáte k rozhánění demon-strací?«

»Demonstrací?« ozval se jako ozvěna Zachary. »Inspektore, tady přece nejde o žádný disentsismus, o žádnou antitohle, an-titamto manifestaci. Tohle je lupič ve vyjednávací situaci.«

Mologna si povzdychl, zavrtěl hlavou a rezignovaně si při-pomněl, že musí mít trpělivost. »Zachary,« zeptal se, »víte, co je západní Village?«

»Součást Greenwich Village,« přikývl přísně Zachary. »Sa-mozřejmě že vím, kde to je.«

»Ne kde. Co to je,« opravil ho Mologna a zdvihl tři prsty. »V západní Village najdete tři samostatné a navzájem odlišné maloměstské komunity, co všechny žijou v jednom místě ve stejnou dobu. Za prvé je to etnická komunita, kterou tvoří převážně Italové a Irčani a která se původně dělila na dvě ko-munity, co spolu dost často byly na noze, teď se ale spojily proti komunitám číslo dvě a tři. Druhá je uměleckořemeslná komunita, do které patří všechno možný od folkových zpě-váků, výrobců gobelínů a svíčkařů až po populární televizní osobnosti a novináře s vlastními rubrikami. A za třetí je to komunita teploušů, vedle který vypadá Alenka v kraji divů jako dokumentární reportáž. Pokaždý, když v tomhle rajónu někoho sbalíme, riskujeme, že jednu nebo víc z těch komunit popu-díme, a když některou z nich doopravdy popudíme, vyrazí tam TPS a rozbíjí hlavy tak dlouho, dokud se nestáhneme zpátky do Spojených států. Je vám to zatím jasný?«

Zatímco Zachary pouze pomrkal, přikyvoval a tvářil se sice zmateně, ale rozhodně, Freedly poznamenal: »Mapa není obra-zem skutečného terénu.«

»Přesně tak,« přikývl Mologna.

»To řekl von Clausewitz,« dodal Freedly.

»Věděl, o čem mluví.« Mologna se znovu obrátil ke Cappellettimu. »Koho tam ještě máme?«

»Porouchanej městskej autobus tady na Osmý avenue,« roz-hovořil se Cappelletti. »To znamená řidiče a dva mechaniky. Dva ožraly, co se tady na Hudson Street povalují v domov-ních dveřích. Kuká vůz sanitálních služeb tady na Bethune, čtyři chlapy, co se tam zašili ze služby. Tady máme dva ša-chisty, na těch lavičkách na jižním konci hřiště. Starou dámu se spoustou nákupních tašek, co tady na rohu Bank a Hudson Street rozdává letáky s Ježíšem Spasitelem.«

»Tak moment,« zarazil ho Zachary a povytáhl si kalhoty jako agent FBI. »Co má tohle všechno znamenat? Sanitační četa, staré dámy. Co je ta stará dáma zač?«

»Je to policista,« vysvětloval Tony Cappelletti, zatímco Mo-logna a Leon se po sobě podívali. »Obvykle ho používáme jako volavku v případech násilnejch přepadení. Já ho viděl, Fran-cisi,« dodal na Molognovu adresu, »a hraje tu starou dámu tak přesvědčivě, že bys ho hned poprosil, aby ti upek jablečnej koláč.«

»Ten řidič autobusu,« vyptával se Zachary, »ti popeláři...«

»Sanitační četa,« opravil ho Mologna.

»To jsou všechno policisté?«

Dokonce i Tony Cappelletti byl po téhle otázce ochoten vy-měnit si s někým pohled; vyměnil si ho s Freedlym, který se ujal slova. »Kdybychom to dělali my, Maku, byli by naši lidé taky v přestrojení.«

»Jistě, samozřejmě že by byli v přestrojení! To já jen, že ten jejich popis byl tak trochu zmatený.« Zachary s chlapsky pod-mračeným výrazem pohlédl na mapu. »Zdá se, že máte ten cílový telefon dobře pokrytý,« usoudil.

»No to si pište, že jo,« přikývl Mologna.

»To znamená čtrnáct chlapů,« shrnul to Cappelletti, »s přímým výhledem na tu budku. K tomu TPS v té hospodě plus další dvě jednotky kousek dál mimo dohled - tady v tom krytém parkovišti na Charles Street a tady v garáži jedny stěhovací firmy na Washington Street.«

»Bim bani,« ozval se Leon.

Všichni se k němu překvapeně otočili. »Tos byl ty, Leone?« zeptal se trochu nevěřičně Mologna.

Leon beze slova ukázal na velké bílé nástěnné hodiny, a když se všichni otočili k nim, zjistili, že je přesně půl jedenácté.

»No dobrá,« připustil Mologna, »nekonvenční, ale bylo to namístě.«

Leon se usmál. »Umím dokonale imitovat Big Ben, čtvrtého dny a všechno ostatní.«

»Později,« zarazil ho Mologna a rozhlédl se. »Z kterého tele-fonu mám volat?«

»Z tohotohle, Francisi.« Cappelletti dovedl Molognu k telefonu stojícímu na jednom z dlouhých stolů. Mologna se posadil na skládací židličku - která v agónii hlasitě zasténala - zdvihl sluchátko, natáhl prsty k tlačítkům číselníku, pak se zarazil a zamračil se. »Máte Číslo?«

Všichni se začali prohrabávat v kapsách a ukázalo se, že číslo má Cappelletti na pomačkaném papírku, který rozložil, uhladil a položil na stůl. Mologna číslo vyťukal a jedna z černošek, která do té doby seděla stranou a bavila se o výhodách důcho-dového zabezpečení, tiše promluvila do mikrofону. »Už volá.«

Tři míle od nich, na Abingdonském náměstí, dva opilci, čtyři členové sanitární čtyry, řidič autobusu, dva mechanici, párek šachistů a drobná stará dáma zpozorněli, dívali se a čekali; veškerou svou pozornost soustředili na malý lesklý telefon na vysokém stojanu. Nebyla to ani uzavřená budka, jen malá kra-bička se třemi stěnami na jedné noze.

»Vyzvání to,« oznámil Mologna.

»Nezvoní to,« ozvala se téměř současně černoška sedící u mikrofónu.

Mologna se na ni zaškaredil. »Ne, ne, říkal jsem, že to vy-zvání.«

Černoška pokrčila rameny. »Lidi tam na ulici říkají, že to ne-zvoní.«

»Cože?« podivil se Mologna a v uchu se mu ozval čísi hlas. »Haló?«

»Ten telefon nezvoní,« opakovala černoška. »Třeba je rozbi-tej.«

»Ale,« zaprotestoval Mologna a hlas v jeho uchu znovu pro-mluvil. »Haló? Haló?« Opakoval tedy po něm: »Haló!«

»Sláva, už jste tam,« pochválil si hlas se zjevnou úlevou.

»A kdo jste sakra vy?« rozčilil se Mologna.

»Já jsem ten, hmm. .« Znělo to poněkud nervózně a mluvčí se musel odmlčet a odkašlat si. »Jsem ten chlap, no víte, ten chlap... co má, no, ten chlap, co má tu věc.«

»Tu věc?« Mologna teď byl oblopen kruhem zmateně se tvá-řících obličejů.

»Prsten. Ten prsten.«

»S kým to proboha mluvíte?« podivil se Zachary.

Mologna mávnutím ruky Zacharyho i všechny ostatní umlčel. »Kde jste?«

»No, totiž... myslím, že to bych vám prozrazovat neměl.«

Černoška něco se stěží potlačovanou hysterií drmolila do mi-krofónu. Tři míle od nich se příslušný telefonní automat třeptal v paprscích dopoledního slunce - osamocený, tichý, nepouží-vaný, nevinný a panenský. Pomalu a nenápadně kolem něj prošel prodáváč kokainu a hlasitě zopakoval jeho číslo do své plechovky piva. Dva opilci se potácivě postavili na nohy a klopýtavě zamířili napříč náměstím k dětskému hřišti. Sani-tární četa nastartovala motor svého vozu.

»Zatraceně, do hajzlu s tím vším,« klel Mologna, »co to má znamenat?«

»Číslo je správné,« hlásila černoška.

Druhá černoška, která naléhavě, ale tiše mluvila do jiného telefonu, nyní také promluvila. »Telefonní společnost říká, že hovor byl spojen.«

»Poslyšte,« ozval se hlas v Molognově uchu, »nechci nic ji-nýho než ho vrátit, jestli mi rozumíte?«

»Počkejte moment,« vyštěkl Mologna, zakryl mluvítko dlaní a rozčileně pohlédl na druhou černošku. »Cože jste to říkala?«

»Telefonní společnost říká, že ten hovor byl spojen správně. Tvrdí, že mluvíte s někým u toho telefonního automatu.«

Tři míle od nich šachisté sklidili svou nedokončenou partii, zatímco je kolemstojící kibicové častovali poznámkami typu:

»Přeskočilo vám? Člověče, co je to s váma? Boha jeho, vždyť vám zbejvaly tři blbý tahy k matu, člověče.« Drobná stará dáma přestala rozdávat letáky, přešla Hudson Street a nyní stála přímo před sledovaným telefonem. Dva uniformovaní příslušníci TPS se vzdali veškeré snahy o kamufláž, s rukama v bok stáli rozkročení ve dveřích restaurace a nevražlivě zírali na podvratný telefon.

Hlas v Molognově uchu mluvil dál, přestože všichni v hlav-ním štábu mluvili jeden přes druhého. »Říkal jsem počkejte moment!« zařval Mologna do telefonu a potom zahulákal i na všechny ostatní. »Držte hubul Tony, pošli tam do okolí kaž-dýho, koho seženeš! Vy tam, povězte těm pitomecům od tele-fonů, aby se přestali šťourat v prdeli a řekli mi, co se sakra děje. Vy vyříd'te našim lidem na scéně, aby ten telefon obklí-čili, ale aby přitom nevypadli z role. A vy tam, nahráváte to?«

Bílý společník obou černošek pokýval hlavou, na níž měl na-sazená sluchátka.

»A nahrává se i ten hlas, co se mnou mluví?«

Další kývnutí sluchátek.

»Fajn,« oddechl si Mologna. »Jinak už bych myslel, že sly-ším hlasy jako Johanka z Arku. Tak a teď ti něco povím, ty chytráku,« rozvzteklil se do telefonu.

»Myslel jsem, že bychom se třeba mohli dohod...«

»Drž pěkně hubu a poslouvej mě. Tak já se s tebou mám dohadovat?« Cappelletti poklepal Molognovi na rameno, ten

však jeho ruku nevrle setřásl. »Vyjednávat s tebou, ty hajzle? Takhle nemůžu svoje hlasivky ponížít, abych s tebou vyjedná-val.« Cappelletti znovu a naléhavěji poklepal Molognovi na rameno a Mologna se tentokrát ohnal rukou, svého podříze-ného odstrčil a nepřestal přitom hulákat do telefonu. »Však já tě dostanu, ty vychytralej všiváku, něco ti ale povím hned teď. Až tě dostanu do rukou, budeš se celý měsíc kutálet ze schodů!« Práskl sluchátkem do vidlice a ignoroval hlas, který ublíženě protestoval: »Ale...« Mologna se prudce otočil a vrhl vztekly pohled po Cappellettim. »A cos chtěl říct ty, že to ne-mohlo počkat?« Cappelletti si povzdychl. »Drž ho na drátě,« hlesl.

Kapitola 30

»Rozuměj,« vysvětloval Andy Kelp Dortmunderovi ještě před výše popsányi událostni, »když používáš ten přesměro-vací bazmek, co dodává telefonní společnost, musíš taky pou-žívat její zařízení a pokaždý, když ho chceš použít, musíš to udělat přes operátora. Tahle hračka je ale z Německa - vidíš, co je tady vespod napsaný - a s ní stačí, když tady tenhle číselník nastavíš na číslo, na kterým budeš, zastrčíš ji do zdířky, na kterou je napojenej tvůj telefon, potom samotnej telefon strčíš do zdířky tady na druhý straně a cna to přesměro-vání obstará úplně sama a operátora ani nikoho jinýho neobtě-žuje.«

»Jenže,« upozornil ho Dortmunder, »telefonní automaty žádný zdířky nemaj.«

»Maj ale drát, kterým je do nich zavedená telefonní linka. A tahle hračka, která se dělá v Japonsku, těmahle malejma jehličkama zajede do kabelu a napojí se na něj, takže si můžeš udělat vlastní zdířku, kde chceš, na kterýkoli telefonní lince v celým městě.«

»Připadá mi to hrozně nespolehlivý,« protestoval Dortmun-der. »A kam tuhle věčičku nastavíme, aby ten hovor přesměro-vala?«

»Na další telefonní automat.«

»Výborně,« přikývl Dortmunder. »Takže já budu stát u toho druhýho telefonního automatu a jeden z těch maníků, co budou mít rozestavený všude kolem, přečte přesměrovací číslo z tý malý bošácký hračky, co ji máš zastrčenou do tý malý japon-ský hračky, co je zase zastrčená do toho prvního telefonního automatu, potom si zajedou k telefonu číslo dvě a seberou mě tam. A protože budou tak trochu našťavaný kvůli všem těm problémům, co jsem jim nadělal, nejspíš se budou muset setsa-kramentsky snažit, aby zlomili odpor, co jim budu při zatčení klást.«

»Ale to ne,« uklidňoval ho Kelp. »Ty totiž nebudeš ani u toho druhýho telefonu.«

»Já se asi zblázním,« postěžoval si Dortmunder. »A kde teda kruci budu, u nějakýho třetího automatu? Kolik těch přesměro-vacích krámů vlastně máš?«

»S telefonníma automatama už končíme,« dušoval se Kelp. »Johne, zamysli se trochunadtím,jaktovNew Yorku vypadá.«

»Proč?«

»Protože to je náš rajón, ve kterým se vyznáme, Johne, tak toho pojď využít. A čím se hlavně tenhle náš rajón vyznačuje?«

»Tady si nehrajeme na otázky a odpovědi,« odsekl Dortmun-der a zmáčkl plechovku takovou silou, že mu pivo vyšplácho na prsty. »Prostě pověz, co máš na mysli.«

»Lidi se stěhujou,« prohlásil Kelp. »Vjednomkuse se stěhu-jou - do centra a z centra, z jednoho konce města na druhé...«

»Ven z města.«

»Správně. A zase zpátky do města. A pokaždý, když se pře-stěhujou, nechaj si zapojit telefon. A vždycky ho chtěj mít ně-kde jinde, než kde ho měl předchozí nájemník. Ne v kuchyni, ale v ložnici. Ne v obýváku, ale...«

»Jasně, jasně.«

»Z toho plyne, že město je přímo zahlcený nepoužívanějma telefonníma linkama. Ty přece taky spoustu času strávíš na dvorech za domama a na požárních žebříkách, copak sis nikdy nevším všech těch telefonních drátů?«

»Ne«

»No ale jsou tam. Takže to uděláme tak, že náš druhej tele-fonní automat bude v Brooklynu. Někde vevnitř. V nějakým baru, v dragstóru nebo v hotelový hale, někde, kde se dostanu k přichozí telefonní lince. Pak na tu linku napíchnu další z těch japonskejch hraček s jehličkama a natáhnu z ní svoji vlastní šňůru k nějaký nepoužívaný telefonní lince a odtamtud kamkoli v sousedství: někam do sklepa, do přístěnku, do prázdnýho bytu, co bude po ruce. A tam taky ten telefon zdvihneš, na aparátu, kterej si tam sami přineseme, takže podle všeho, co telefonní společnost ví, ten telefon vůbec neexistuje! Ten dru-hej telefonní automat zazvoní jen jednou, ale tvůj telefon za-zvoní zároveň s ním a ty ho okamžitě zvedneš. Na automatu, co jen jednou zazvoní, nikdo sluchátko nezdvihne, takže budeš mít soukromí.« Dortmunder se s hluboce zamračeným výrazem poškrábal na bradě. »Tak to už máme tři telefony za sebou. K čemu všechny ty komplikace?«

»Jde o čas. Kolem toho prvního telefonu rozestavěj hlídky. Jak začnete mluvit, buďou z toho úplně vedle. Až za chvíli najdou tu moji přesměrovací hračku, možná budeš pořád ještě na drátě a budeš vyjednávat. Zeptaj se u telefonní společnosti, seženou si adresu telefonu číslo dvě a pak se musej foř-rem dostat do Brooklynu, obklíčit to tam, hrozně opatrně se k tomu telefonu přiblížit a zase z toho budou mít zamotanou hlavu. A my budeme někde, odkud na ně uvidíme, takže bu-deme mít dost času na to, abychom hovor ukončili a ztratili se dřív, než najdou novej kabel k tý nepoužívaný lince, která by je dovedla k nám.«

»Kristepane na nebesích,« zabručel Dortmunder.

»Za prvé,« upozornil ho Kelp, »nemáš na vybranou. A za druhý to bude fungovat.«
A skutečně to fungovalo, alespoň tedy dokud nedošlo na vy-jednávání. Telefon opravdu jen jednou zazvonil, Dortmund zdvihl sluchátko a začal mluvit, a právě když začal překonávat počáteční nervozitu plynoucí z toho, že seděl v prázdném bytě k pronajmutí nad lahůdkářstvím (telefonní automat v prodejně) na Oceán Bay Boulevard, zatímco Kelp z předního okna pozo-roval ulici a hlídal, zda se neobjeví policie, začal ten chlap na druhé straně, drátu (Maloney) hulákat Dortmundovi do ucha, až jeho řev vyvrcholil zbytečně hlasitým cvaknutím, po němž následovalo dlouhé ticho.

»Haló?« zkusil to Dortmund. »Haló?«

Kelp přešel od okna k němu. »Co se děje?«

»Praštil mi telefonem.«

»To snad ne.« Kelp se zamračil a zahleděl se kamsi do neur-čitá. »Že by na tom mým telefonním systému došlo k nějaký poruše?«

Dortmund zavrtěl hlavou a zavěsil. »Mohlo k ní dojít,« při-pustil. »Ztraceně dobře vím, že mohlo, ale nedošlo.

Maloney prostě sám zavěsil. Prohlásil, že se mnou nebude vyjednávat. Slíbil, že mě chytí, a pak že se budu celý měsíc kutálet ze schodů.«

»Tohle že řek?«

»Mluvil hodně podobně jako Drobek Bulcher, jen byl na-štvanější.«

»Je to něco jako výzva,« přikývl Kelp. »Kladný hrdinové proti padouchům, provokace, výzva, hozená rukavice a tak podobně. Jako v Batmanovi.«

»V Batmanovi,« upozornil ho Dortmund, »padouchové prohrávají.«

Kelp na něj překvapeně vykulil oči. »My ale nejsme padou-chové, Johnne,« namítl. »Jen se snažíme napravit docela oby-čejnej poctivěj omyl, to je všechno. Zachraňujeme Byzantskej oheň pro americkej lid. A taky pro tureckej lid. My jsme kladný hrdinové.«

Dortmund se nad tímhle názorem zamyslel.

»Tak pojď,« vyzval ho Kelp. »Padouchové se tu můžou obje-vit každou minutou.«

»Jasně.« Dortmund vstal z hromady novin, na kterých seděl místo na židli - bylo to jediné, čím byl byt vybaven -a pohlédl na telefon na podlaze. »Co s tímhle?«

Kelp to přešel pokrčením ramen. »Se standardním černým stolním telefonem? Kdo by o takovej krám stál? Otří z něj otisky a nech ho tady.«

Kapitola 31

Kenneth (»Říkejte mi Ken«) Albemarle byl komisařem a bylo mu celkem jedno, čeho je komisařem. V průběhu své dosavadní poklidné, ale úspěšné kariéry byl mimo jiné komisa-řem pro veřejný úklid v Buffalu ve státě New York, komisařem hasičského sboru v Houstonu v Texasu, komisařem pro školy v Bismarcku v Severní Dakotě a komisařem pro vodní hospodář-ství v Muscatine v Iowě. Na funkci komisaře byl výborně kva-lifikován, protože měl bakalářský titul v oboru veřejné městské správy a titul magistra v oborech vládních studií a styku s ve-řejností, k tomu vrozené nadání a hluboce zakořeněné pově-domí toho, co funkce komisaře ve skutečnosti obnáší. Věděl, že hlavním úkolem každého komisaře je uklidňovat rozčilené a rozrušené lidi. Díky vynikající dosavadní kariéře a skvělé aka-demické průpravě, jakož i díky svému vzhledu - v jedenačty-řiceti letech to byl štíhlý tmavovlasý prakticky působící muž, ze kterého vyzařovala uvolněná sebejistota středoškolského basketbalového trenéra s neporazitelným mužstvem - byl Ken Albemarle v případě potřeby schopen uklidnit plnou kancelář rozběsněných orangutanů a v jednom či ve dvou případech už to dokázal i v praxi.

Momentálně ho zaměstnávalo město New York ve funkci, no, tedy, policejního komisaře a právě v tomto okamžiku měl své schopnosti prokázat tím, že uklidní dva nepřítelny agenty FBI, nějakého Fracharlyho a Zeedyho, kteří do jeho kanceláře dorazili krátce před jedenáctou a teď seděli proti němu u jeho stolu a absolutně pěnili vztekem. Přesněji řečeno Fracharly pěnil vztekem, Zeedy, jak se zdálo, nebyl šokem schopen slova.

»Vrchní inspektor Mologna,« prohlásil Ken Albemarle, uvažlivě pokýval hlavou, inspektorovo jméno vyslovil správně a nonšalantně přitom t'ukal konečky prstů do desky svého úhledného a uklizeného pracovního stolu, »je už dlouhá léta vynikajícím policejním důstojníkem. Popravdě řečeno je tu déle než já.« (Ken Albemarle byl newyorským policejním komisařem sedm měsíců.)

»Možná,« procedil Fracharly mezi zaťatými zuby, »si zatím nikdo nevšiml, jaký má vrchní inspektor kvocient nekompe-tentnosti.«

»On tomu chlapovi praštil telefonem,« pronesl Zeedy dutým hlasem, jako by tomu stále ještě nemohl uvěřit.

»Moment, prosím,« požádal Ken Albemarle a zmáčkl tlačítko interního telefonu. »Slečno Fridayová, přineste mi laskavě složku vrchního inspektora Francise Mogni.«

»Jistě, pane komisaři,« odpověděl poslušně telefon kovovým hlasem.

»To v jeho složce nebude,« rozčilil se Fracharly. »Ve složce to neebude - prostě to udělal!«

»Jistě, jistě,« přitakal Ken Albemarle a přiložil špičky prstů obou rukou k sobě. »Kdybyste mi o té záležitosti laskavě mohl říct něco víc, pane Fracharly, tak trochu mě uvést do situace...«

»Zachary,« vyštěkl Fracharly.

»Prosím?«

»Jmenuju se Zachary a ne Fracharly! A jsem agent Zachary, ne pan Zachary! Jsem agent Zachary z Federálního úřadu pro vyšetřování! Tady, tady...« Rozčileně šmátral v zadní kapse kalhot.

»Není třeba, není třeba,« ubezpečil ho Ken Albemarle.

»Viděl jsem přece váš průkaz. Omlouvám se, že jsem spletl vaše jméno. Jrnenujete se tedy Zachary a vy jste... Zeedy?«

»Freedly,« opravil ho Zeedy.

»Ach můj bože,« zamumlal Ken Albemarle a sám sobě se vesele zasmál. »Takové hloupé přebreptnutí. No, nic se nestalo, teď už si to budu pamatovat. Zachary a Freedly. Agent Zachary a agent Freedly.«

»Tak je to správně,« zachroptěl agent Zachary se stále ještě zaťatými zuby a tváří zkřívenou vztekem.

»Mé nejoblíbenější přebreptnutí,« pokračoval Ken Albemarle a usmál se při té vzpomínce, »nejoblíbenější, protože v podstatě znělo lip než originál, bylo koloportální místo protokolární.«

»Pane komisaři,« ozval se agent Freedly.

»Ano?«

»Nechci na vás nijak spěchat, pane komisaři, ale myslím, že tady Mac vám za okamžik skočí po krku.«

Ken Albemarle se podíval na agenta Zacharyho a usoudil, že je to skutečně docela pravděpodobné. Bylo načase zanechat žertování a vážně se začít věnovat uklidňování. »Rozumím,« přikývl, pak se zhluboka nadechl a pokračoval.

»Samozřejmě chápu vaše stanovisko, pánové, a sympatizuji s ním, a než přikročíme k čemukoli dalšímu, chtěl bych vás tady a teď ubezpečit, že pokud došlo k sebemenšímu porušení řádného policejního postupu, tedy pokud vrchní inspektor Mologna vědomě nebo z nějakého opomenutí jakkoli materiálně poškodil nebo zkomplikoval případ, na kterém všichni pracujete, já osobně se nezastavím před ničím, dokud nebude celá záležitost důkladně a do všech podrobností prošetřena. Když jsem se stal, ehm, policejním komisařem tohoto skvělého města, slavnostně jsem při uvedení do úřadu ve starostově kanceláři - támhle na zdi je zarámovaná fotografie toho aktu, ta, jak se na ní leskne světlo na starostově hlavě - slíbil, že veškeré projevy služební nedbalosti, nesprávných postupů nebo nepřijatelného chování, které se snad v minulosti tolerovaly - neříkám, že tomu tak skutečně bylo, protože nejsem oprávněn jakkoli soudit své předchůdce, říkám pouze, že pokud v minulosti z jakéhokoli důvodu došlo k nějakému uvolnění vnitřních norem, pak ta-kové uvolnění, jestliže se skutečně vyskytlo, bude s okamžitou platností odstraněno, vymýceno a napraveno. Okamžitě. To znamená od okamžiku, kdy jsem se stal komisařem. A pokud si dáte tu práci, pánové, a podíváte se na výsledky, kterých jsem od toho dne dosáhl, upřímně věřím, že se vám oběma doo-pravdy uleví, protože se přesvědčíte, že pod mým vedením je spravedlnost, kompetentnost adůkladné veřejné prošetřování všech sporů beze strachu či zaujetí známkou...«

»Talat Gorsul!« zaječel agent Zachary.

Ken Albemarle se zarazil a zamrkal. Byl to snad válečný po-křik? Jsou vůbec ti muži doopravdy od FBI? »Co prosím?«

»Talat Gorsul,« opakoval agent Zachary trochu tišším hla-sem, ale s poněkud zrychleným dechem.

»Mac tím má na mysli,« vysvětloval agent Freedly a natáhl se, aby konejšivým gestem poklepal svého spoluagenta po bližším předloktí, »tureckého chargé d'affaires při Organizaci spojených národů. Ten se jmenuje Talat Gorsul.«

»Ach tak, rozumím,« přikývl Ken Albemarle, přestože nero-zuměl ničemu.

»A tento Talat Gorsul,« pokračoval agent Freedly, »podle našich informací hodlá dnes ve čtyři hodiny odpoledne před Valným shromážděním OSN přednést projev, v němž vyrukuje s teorií, podle které krádež Byzantského ohně zorganizovala samotná vláda Spojených států.«

Teď už byl Ken Albemarle úplně mimo. »Proč?«

»Protože chce.«

»Ale proč, proč by vláda Spojených států...«

Agent Freedly zavrtěl hlavou. »Chcete slyšet, jak to Talat Gorsul zdůvodňuje, pane komisaři?«

»No prosím.«

»Vůbec jsme neměli v úmyslu Byzantský oheň Turecku pře-dat a tohle je náš způsob, jak se z dohody vykroutit.«

»Ale to je směšné,« užasl Ken Albemarle.

»Podíváte-li se na projevy, které se přednášejí na půdě Spo-jených národů,« konstatoval agent Freedly, »pravděpodobně zjistíte, že většina z nich je směšná. To ovšem v žádném pří-padě nezabrání tomu, aby byly veřejně předneseny, přeloženy, vytištěny a abyjim v mnoha případech lidé věřili.«

»Vždyť jsme jim ten kámen přece vůbec nemuseli nabízet.«

»Domnívám se,« odvětil agent Freedly, »že se pan Gorsul nechystá tuto skutečnost ve svém projevu příliš zdůrazňovat.«

»Rozumím. Takže je to prostý antiamerikanismus.«

»Antiamerikanismus nikdy není doopravdy prostý,« nesou-hlasil agent Freedly. »Když jim vyschne v krku z toho, jak na nás hulákají nadávky, dají si pauzu, aby se napili koly. Jde ale o to, že Gorsul má v úmyslu ten projev pronést, zatímco mi-nisterstvo zahraničí nás informovalo, že si nepřeje, aby ho pronesl. Za starých časů bychom samozřejmě Gorsula prostě otrávil u oběda, ale...«

»Otrávil!«

»Ne smrtelně,« vysvětloval agent Freedly. »Nejsme barbaři. Jen bychom mu podstrčili něco, po čem by ho pár dnů bolelo břicho. V současném klimatu si něco takového pochopitelně nemůžeme dovolit. Čtvrtá hodina odpolední je pro nás proto nejzazší termín k nalezení Byzantského ohně.«

»Mo-lo-ňa,« procedil agent Zachary pomalu a zřetelně mezi zuby, které se jinak stále zdály být důkladně sklizeny k sobě.

»Hned to bude,« přikývl agent Freedly. Pevně pohlédl komi-saři do očí a vysvětlil situaci. »Jakási osoba, která tvrdí, že má Byzantský oheň ve svém držení, si s policií domluvila telefo-nický hovor za účelem vyjednávání. Ten muž chtěl jmenovitě mluvit s vrchním inspektorem. Po chvilkovém rozhovoru se vrchní inspektor vzteky přestal ovládat a zavěsil.«

»Rozumím,« přisvědčil Ken Albemarle. Začínala ho bolet hlava. »A zavolaš ten, hmm, vyjednávač znovu?«

»Ne.«

»Myslíte, že to byl skutečně ten zloděj?«

»Podle té chvíle, kterou jsme si stačili nahrát, myslíme, že ano.«

»Rozumím.« Ken Albemarle si nepřítomně pohrával s růž-kem stolní podložky ze svého papíru. »Samozřejmě jsem ještě neslyšel vyličení té záležitosti ze všech stran, ale z toho, co říkáte, je zřejmé, že...«

V tomto okamžiku byl ze svých úvah vyrušen. Vyrušení mělo podobu mladé ženy, která na sobě měla černé baletní střevíčky, neobyčejně pytlovité pánské kalhoty, nesmírně pomačkanou bílou košili, uzoučkou kaštanově hnědou vázanku, o šest čísel větší špinavě bílé sako do pasu a obrovské oválné brýle v mod-rých obroučkách posázených barevnými skličky. Tato švarná děva položila na stůl Kena Albemarleho tlustou složku se slovy: »Omlouvám se, pane komisaři, že to trvalo tak dlouho, ale to jeho jméno se píše tak divně, že jsme prostě...«

»Vůbec nic se nestalo, slečno Fridayová. Lepší pozdě než ni-kdy. Mnohokrát vám děkuji.«

»Já děkuji vám, pane.«

Úspěšně uklidněná slečna Fridayová se vrátila do své kance-láre a Ken Albemarle spěšně listoval složkou vrchního inspek-tora Francise Mologni, vstřebával několik nejpodstatnějších skutečností a snažil se udělat si o něm celkový dojem. Zatra-ceně, za ta léta se ten chlap hodně často pohyboval na tenkém ledě! Tady zašel až doopravdy na okraj a táhle se fekoro probořil. Ken Albemarle věděl, že pokud se takovým sloním samcům podaří přežít, osvojí si všechny existující způsoby čistého i nečistého boje a ještě si vymyslí pár vlastních. Před-stavil si, jak se po sedmi měsících ve své funkci snaží vrchního inspektora Molognu odrovnat na žádost dvou přespolních agentů FBI. »Vida, vida, vida,« zamumlal a upřel na oba přes-polní svůj nejupřímnější pohled. »Chci vás ubezpečit, pánové, že k této záležitosti přistupuji s maximální vážností. Teď bych prosím rád slyšel všechny podrobnosti a pak se rozhodneme, jak nejlépe postupovat dál.«

Kapitola 12

Když se Dortmund s Kelpem v patách vrátil domů, May tam ještě byla. »Myslel jsem,« poznamenal, »že máš jít dneska do práce.«

»Nahlásila jsem se jako polonemocná.«

»Polonemocná?«

»Řekla jsem, že jestli se to během dne zlepší, tak ještě přijdu. Chtěla jsem vědět, jak jste dopadli - takže jak jste dopadli?«

»Myslíš, že je moc brzo na to, abys mi nalila bourbona?«

»Ještě není ani poledne.«

»S trochou vody.«

»May,« vložil se do hovoru Kelp, »neproběhlo to zrovna nej-líp. Co kdybych přinesl pro všechny pivo a John ti to zatím vyličí?«

»Bourbona,« trval na svém Dortmund.

»Ty přece nechceš bourbona,« vymlouval mu to Kelp. »Jen z něj budeš mít depresi.«

Dortmundernaněj pohlédl. »Z bourbona budu mít depresi? Z bourbona budu mít depresi?« Kelp však vyšel z pokoje, jako by Dortmund vůbec nic neřekl, a zamířil do kuchyně.

»Posaď se, Johne,« ozvala se May, »a pověz mi všechno, co se stalo.«

Dortmund se posadil a kostnatými lokty se opřel o kostnatá kolena. »Všechno, co se stalo,« povzdychl si, »je to, že nejsou ochotní vyjednávat.«

»Ty ale přece nechceš vyjednávat. Chceš ten kámen jen vrá-tit.«

»Neměl jsem ani šanci jim to říct. Práskli mi telefonem.«

»Policajti?«

»Chtěj mě za každou cenu chytit,« vysvětloval zachmuřeně Dortmund, když se Kelp znovu objevil se třemi plechovkami piva v ruce.

May ze své plechovky usrkla koutkem úst, v němž neměla přilepenou cigaretu, a zeptala se: »Jak jsi s nimi mluvil, Johne? Nebyls arogantní nebo něco takovýho, že ne?«

Dortmund po ní jen loupl očima a dalšího slova se ujal Kelp. »Já byl přímo u toho, May. John byl ztělesněná zdvoři-lost. Dokonce jsem si v tu chvíli říkal, že to až přehání. Moh se samou ochotou přetřhnout, ujišť-oval je, že jim jen chce ten krám dát zpátky.«

»Neposlouchali mě,« stěžoval si Dortmund. »Říkali, že mě chytej a že se pak budu celý měsíc kutálet ze schodů.«

»Páni,« vydechla May.

»Něco takovýho od policajta, to je strašlivá výhrůžka, May,« pokračoval ublíženě Dortmund. »Videlas někdy ten nový barák, co si postavili v centru? Až dodneška měli na okrsku maximálně jedno kovový schodiště u zadního vchodu; to by se dalo vydržet, kdyby se člověk stočil do klubička. Ale ten poli-cejní palác, to je mrakodrapl A je celý cihlovej.«

»On to nemyslel doslovně,« uklidňovala ho May. »To byl jen takovej řečnickej obrat.«

»Tys ho neslyšela,« zavrčel Dortmund.

May si od oharku staré cigarety připálila novou a chvíli si je oba pozorně prohlížela. »Tak co podniknete teď?«

»Najdeme nějaký jiný způsob, jak ho vrátit,« zamyslel se Dortmund. »Zavoláme třeba do novin, do televize nebo

něco takovýho. Na pojišťovnu nejspíš ne, ten prsten asi pojištěnej nebude.«

»Hm,« zamumlal Kelp.

Dortmunder se na svého přítele podíval a zjistil, že se tváří nesmírně znepokojeně. »Tohle se mi určitě nebude líbit,« po-znamenal.

»Přemejšlel jsem.« Kelp si dal doušek piva a pak pokračoval. »Když tě poldové takhle bezohledně odmítli, spadly mi šupiny z očí.«

Dortmunder se také napil. »No fajn,« zabručel. »Tak mi po-věž, co vidíš.«

»Vrátit ten prsten nestačí.«

»Co to meleš? Když ho vrátím, přestanou po něm pátrat a bude po všem.«

Kelp zavrtěl hlavou. »Na to jsou teď už moc našťvaný,« pro-hlásil. »Moc lidí za to dostalo přes nos a moc lidí se v tom angažovalo. Teď jdou po tobě osobně.«

Dortmunder si říhl. »Tohle neříkej, Andy.«

»Je mi líto, John, ale je to tak.«

»Ach bože,« vzdechla May, »myslím, že Andy má pravdu.«

»Jasně že mám,« přitakal Kelp, nezdálo se ale, že by z toho měl radost. »Když ten šutr někdo vrátí poldům, možná že se s tím někdo bude ochotnej spokojit, třeba to bude stačit Turecku a americkému lidu, ale určitě to nebude stačit poldům a určitě to nebude stačit Drobkovi Bulcherovi a spoustě dalších chlápků, co oba známe. A taky jsem v O. J. slyšel, že se do toho nějak přišmodrchalo náboženství, že po tobě jde ještě nějaká banda náboženských fanatiků, a ne snad proto, že by tě chtěli obrátit na svou víru. Těm taky nebude stačit, když ten šutr dostanou zpátky.«

»Tos mě zrovna moc neuklidnil,« podotkl Dortmunder.

»Já ti povím, co budeš muset udělat, John,« radil Kelp. »Pro tuhle chvíli budeš muset na ten kámen zapomenout a opatřit si alibi.«

»Jak to myslíš?«

»Alibi pro ty hochy v O. J.,« vysvětloval Kelp. »To musíš udělat, aby po tobě osobně nešli aspoň oni.«

Dortmunder zavrtěl hlavou. »To nepůjde. V tomhle případě nejde o policajty, jde o Drobka Bulchera. Jde o spoustu našich lidí.«

»To já vím,« přikývl Kelp. »Stejně ale můžeme vymyslet alibi, který jim bude stačit.«

Dortmunder se na něj zamračil. »Říkáš myl.«

»No jasně,« přisvědčil očividně překvapeně Kelp. »Jedeme v tom přece spolu, ne?«

Dortmunder zjistil, že ho to hluboce a překvapivě dojalo. »Andy,« hlesl, »nevím, co bych řek.«

»To nevádí,« nepochopil jeho dojetí Kelp. »Však už spolu něco vymyslíme.«

»Ne, chci tím říct... chci říct, že je to vážně báječná nabídka, ale neměl bys kvůli mně takhle riskovat.«

»Proč ne? Ty bys to pro mě přece udělal taky, ne?«

Dortmunder několikrát zamrkal.

»Jasně že jo,« zasmál se poněkud roztřeseně Kelp. »A jde o to, že když budeme všichni tři tvrdit to samý...«

»May do toho netahej,« skočil mu do řeči Dortmunder.

»John,« domlouvala mu May, »teď není čas na žádný kava-lír ství.«

»Ne,« trval na svém Dortmunder. »Hele, May, já v duchu úplně vidím, jak ti Drobek Bulcher ukusuje nos, a vůbec se mi to nelíbí.«

»Nebude mít žádný důvod, aby mi ukousnul nos,« ubezpečila ho May, přitom si však jaksi bezděčně zmíněnou partii těla opatrně osahala. »Když se budeme všichni tři držet stejný his-torky, nebude to nikomu podezřelý.«

»Nic takovýho neudělám,« opakoval umíněně Dortmunder. »Tebe do toho tahat nebudu.«

»No tak dobře,« ustoupil Kelp. »Dva budou stačit. Ty a já, oba jim povíme to samý, navzájem si dosvědčíme alibi a vý-sledek bude stejný.«

Dortmunder zvážil možnost, že by se stejně kavalírsky za-choval i k Andymu, došel však k závěru, že jedno šlechetné gesto na zákazníka a den bohatě stačí. »Jaký alibi?« zeptal se.

»No,« přemítal Kelp. »Já už jsem se před pár hochama o svém vlastním alibi tak nějak všeobecně zmiňoval, tak tě do něj prostě jen přidáme.«

»Jaký alibi máš ty?«

»Největší legrace je, že pravdivý. Byl jsem celej ten večer doma a hrál jsem si s telefonama.«

»Sám?«

»Jo.«

»Tak jak to můžeš vydávat za alibi?«

»Totiž,« vysvětloval Kelp, »spoustě lidí jsem přitom volal a oni zase volali mně. Přidělal jsem vřdycky na telefon nějakou vymyšlenost, a když jsem ji chtěl vyzkoušet, někomu jsem zavolal. A když to byl třeba záznamník, ta hračka na přidržení hovoru nebo něco podobného, někomu jsem zavolal a poprosil jsem ho, aby mi zavolal zpátky.«

»Jasný,« přikývl Dortmunder. »Takže díky těm telefonům máš celej večer pokrytej.«

»Správně. A teď jim řeknu, že tam byl se mnou a pomáhal mi instalovat dráty, a máme to v suchu oba.«

»Jak to přijde,« zkoušel ho Dortmunder, »že ses o tom ne-zmínil dřív, jako že jsem tam byl s tebou? Třeba když jsi těm lidem říkal o svém alibi? Nebo když jsi ve středu večer všem těm dalším lidem volal?«

»Prostě na to nepřišla řeč.«

»Já ti nevím,« váhal Dortmunder.

»John,« vložila se do hovoru May, »od Andyho je to hrozně báječný gesto a ty musíš pochopit, že si nemůžeš dovolit kou-kat darovanej gestům na zuby.«

Dortmunder se napil piva.

»Zajdeme teď ke mně,« navrhl Kelp, »já ti udělám půlhodi-novou přednášku o telefonech a budeš o nich vědět zrovna tolik co já. A bude z toho náš společnej koníček.«

»Jestli to nevyjde,« upozornil ho Dortmunder, »nebudeš u Drobka taky zrovna v oblíbě.«

Kelp to odbyl bohorovným mávnutím ruky, v níž držel ple-chovku piva. »Jak by to mohlo nevyjít?« ušklíbl se.

Kapitola 33

»Naštval mě,« vysvětloval Mologna Leonovi. »Ze všech stran se na mě valil ten bordel ohledně těch telefonů - je tam, není tam, hovor je spojenej, hovor není spojenej - až jsem se prostě zapomněl.«

»Však ono se to taky přežene,« konejšil ho Leon, jehož obli-čej se podobal dřevořezbě s podtitulem Sympatie. Měl z toho všeho kvůli Molognovi tak mizerný pocit, že ani neposkakoval na místě.

Mologna zhrouceně seděl za stolem s předloktími zaboře-nými do haldy papírů. »Těch keců, co si budu muset vyslechn-out,« postěžoval si a potřásl mohutnou hlavou. »Bože, to bude keců.«

Už to ostatně začalo. Policejní komisař - Mologna si nikdy nedokázal vzpomenout, jak se ten chlap vlastně jmenuje, a neviděl také žádný skutečný důvod, proč by si měl jeho jmé-nem zatěžovat hlavu - už mu volal a seřval ho tím diskrétním, neosobním, jakoby v rukavičkách podaným způsobem, typic-kým pro všechny vysoce postavené byrokraty. Důležité nebylo, jak Mologna dobře věděl, co komisař při té příležitosti řekl, ani co na to on sám odpověděl, důležité bylo, že v komisařově knize telefonů, v jeho denním výkazu a v Molognově osobní složce bude odedneška záznam v tom smyslu, že byl komisař nucen zasáhnout z titulu nadřízeného. Hajzl jeden.

Na druhé straně možná komisař zase tak úplný hajzl nebyl, protože mu během téhož telefonátu dal zcela jasně najevo, kdo jsou jeho skuteční nepřátelé. »Agenti FBI Zachary a Freedly jsou právě teď tady u mě v kanceláři, protože se chtějí poradit, co v této situaci podniknout,« informoval ho komisař a hlasitě zuřivé vyjeknutí, jímž agenti na tento podraz reagovali a jímž v pozadí podmaľovali komisařův hlas, bylo jedinou světlou chvilkou v celém tom jinak prožlукlém rozhovoru.

Existovalo něco, co mohl ohledně Zacharyho a Freedlyho udělat? Něco, čím by zaštitil vlastní holý zadek, který teď na-stavoval celému světu k nakopnutí?

Jediným skutečně efektivním řešením očividně bylo ten za-tracený rubín najít. A spolu s ním najít i toho mizeru, co ho ukradl; tohle nebyl žádný drobný malér, který by se dal zahla-dit nějakým blýskavým šperkem. Co v tomhle případě veřej-nost potřebovala, co potřebovala policie, FBI, ministerstvo zahraničí, OSN a turecká vláda, co potřeboval i sám Mologna, byla lidská oběť. Nic menšího. »Musíme ho dostat,« prohlásil Mologna nahlas.

»Jistě, naprosto s vámi souhlasím,« přikývl Leon. Seděli sami dva v Molognově velké kanceláři v policejním paláci, částečně proto, že to tak Molognovi vyhovovalo, a částečně i proto, že v daném okamžiku nebyl v celém tom velkém městě jménem New York jediný další člověk, který by chtěl mít s Francisem Molognou něco společného.

»A musíme ho dostat my,« pokračoval Mologna. »Ne ta zasraná FBI a taky nikdo ze všech těch zahraničních frajerů.«

»Ano, to určitě.«

»A nesměj ho dostat ani ty podělaný kriminálníci. I když, pro Kristovy drahý rány, oni maj asi nejlepší šanci, že by to mohli dokázat.«

»Bohužel,« zasmušil se Leon. »Škoda, že ten náš člověk není homosexuál, to bych se mu možná i já dostal na kobytku.«

Mologna na něj úkosem pohlédl. »Leone,« zahučel, »nikdy si nejsem docela jistej, jestli zase nemyslíš nějakou sprost'árnu.«

Leon si teatrálně přitiskl špičky elegantních prstů k úzké hrudi. »Já?«

»Každopádně,« pokračoval Mologna, »slyšels tu nahrávku. Připadal ti ten chlap jako něj akej teplouš?«

»Pokud je,« usoudil Leon, »má to v sobě uložený tak dů-kladně, že musí pšoukat naftalín.«

»Jsi nechutnej, Leone.« Mologna se na krátký okamžik truchlivě odmlčel. »Kriminálníci,« ozval se pak. »Co se stane, když ho najdou dřív než my?«

»Předají nám ho. Samozřejmě i s Byzantským ohněm.«

»Možná. Možná.« Mologna se s přimhouřenýma očima zadí-val na protější stěnu, jako by se snažil nahlédnout do budouc-nosti. »Co když se k tomu ale dřív dostanou novináři? Co když se provalí na veřejnost, že nám podsvětí pomáhalo dělat naši vlastní práci? To by nebylo dobrý, Leone.«

»Na tom by nebyla ani kapka dobrá.«

»Přesně tak.« Mologni se zmocnil náhlý záchvat rozhodnosti. »Leone, zavolej Tonymu Cappellettimu, ať sem dotáhne toho svého práškače, jak že se ten mizera jmenuje?«

»Benjamin Arthur Klopzik.«

»Jo, jak jsem říkal. Chci, aby mu dal Tony štenici, plnej rádi-ovej odposlech. Chci vědět o každým slovu, který v tý jejich lotrovský peleši padne, a to ještě dřív, než o něm budou vědět oni sami. A chci, aby všichni lidi od TPS, co jsou v tomhle městě k dispozici, byli v pohotovosti maximálně tři bloky od toho pajzlu. Až ta banda našeho člověka najde, chci jim ho v tu samou vteřinu vyfouknout.«

»No výborně,« pochválil ho Leon. »Radikální, rozhodné a naprosto, naprosto správné.«

»Ty kecy si nech na pozděj,« okřikl ho Mologna. »Nejdřív běž telefonovat.«

Kapitola 34

V zadní místnosti grilbaru O. J. to vypadalo jako na jednom z těch obrazů z ruské revoluce - dobytí Zimního paláce - nebo ještě spíše jako na jednom z obrazů z francouzské buržoazní revoluce: soudní proces v období jakobínského teroru. V míst-nosti ještě nikdy nebylo tolik lidí, tolik kouře, takové vedro a tolik hádek a nespokojenosti. Drobek Bulcher a tři přísedící soudci seděli vedle sebe na jedné straně karetního stolku čelem ke dveřím a za nimi se tísnilo několik dalších drsně vyhlížejících chlapů, kteří stáli a opírali se o narovnané kartony s alko-holem. Ještě pár dalších nebezpečně vyhlížejících typů postá-valo po obou stranách. U dveří bylo ponecháno pár prázdných židlí, natočených směrem k Drobkovi a k ostatním za zeleným plstěným stolkem. Ostré světlo jediné holé žárovky s plecho-vým odrazovým štítkem, visící uprostřed místnosti, zbavovalo scénu veškerých barevných nuancí a redukovalo ji na cosi podobného žánrovému obrazu malíře s vypotřebovanou paletou nebo snad německému němému filmu z prostředí chicagských gangsterů. Hrozba a nelítostná sobeckost se zračila v rysech každého obličeje, v nahrbení každého ramene, v ohybu kaž-dého kolena, v pozorném přimhouření každého oka, v úhlu každé dýmající cigarety. Všichni kouřili, všichni dýchali a - protože tam bylo vedro - všichni se potili. V přestávkách, kdy nebyl nikdo vyslýchán, všichni také jeden přes druhého mlu-vili, pouze s výjimkou okamžiků, kdy chtěl Drobek Bulcher něco sdělit všem přítomným; v takových chvílích prostě praštil pěstí a předloktím do stolku, jako tur zařval »Držte huby!« a do následného ticha pronesl pár vět.

Stručně řečeno to byla scéna, která by dokázala znepokojit i toho nejnevinnějšího z nevinných, kdyby ovšem mezi přítom-nými byl někdo nevinný, kdo by se jí mohl kochat. Dortmund, který byl z přítomných provinilých tím nejprovinilej ším, měl obrovské štěstí, že byl nucen čekat venku u jasně osvětle-ného baru dost dlouho, aby do sebe stačil hodit dva dvojité bourbony s ledem, než na něj a na Kelpa přišla řada, aby vešli do té zadní místnosti a čelili všem těm mrazivým očím.

Předvolání dovnitř se jim dostalo tím způsobem, že jeden z chlapů, s nímž se letmo znali a který se jmenoval Gus Brock, přistoupil ke stolu v hlavní místnosti, u kterého čekali, a oslovil je. »Ahoj, Dortmundere. Ahoj, Kelpo.«

»Nazdárek, Gusi,« odpověděl Kelp. Dortmund jen přikývl; rozhodl se vsadit na důstojnost.

»Vy dva jste spolu, co?«

»Jasně,« přisvědčil Kelp.

»Jste příští na řadě,« oznámil Gus Brock. »Povím vám, jak to tady chodí. Tohle není policie, nechceme nikoho potopit a na nikoho nešíjeme žádnou boudu. Uděláme to tak, že půjdete dovnitř, zůstanete stát hned za dveřma a poslechnete si toho, kdo bude před váma, abyste věděli, jak to probíhá, až přijde řada na vás. Jasný?«

»To je fěr,« řekl uznale Kelp. »To je opravdu naprosto fěr, Gusi.«

Gus si jeho slov nevšímal a zdvihl hlavu, když se ze zadní místnosti vynořil velice pobledlý a velice nervózně vyhlížející chlapík, dovrávoral k baru a chraptivě si objednal. »Žitnou. Flašku nech tady.«

»Tak jdeme,« kývl Gus.

Šli tedy za ním, a když vstoupili do zakouřeného, chmurně osvětleného a páchnoucího zadního kumbálu plného potenciál-ního násilí a destrukce, Dortmund se zamyslel nad celým svým dosavadním životem od samého začátku: proč si nevy-bral kariéru prodavače v supermarketu? Dnes už by z něj možná byl zástupce ředitele, třeba někde na předměstí, a chodil by do práce v černém motýlku. Tahle perspektiva ho nikdy před-tím ani v nejmenším nelákala, při pohledu na alternativu, kte-rou měl přímo před očima, však byl nucen uznat, že život v čistém a dobře osvětleném prostředí má rozhodně něco do sebe.

Všichni uvnitř mluvili, dokonce se snad i hádali, s výjimkou zavalitého zpoceného muže s proplešatělou hlavou, který seděl na jedné z židlí čelem k soudnímu tribunálu a otíral si obličej, předloktí i pleš už tak dokonale promáčeným bílým kapesní-kem. Dortmund, který se snažil rozpomenout, jak to udělat, aby se mu nepodlomila kolena, přes všechn ten halas matně slyšel, jak se Kelp ptá: »Co je to za chlapy támhle napravo?«

»To jsou zástupci teroristického svépomocného družstva,« odpověděl Gus Brock.

Dortmund se opřel zády o zeď a Kelp pokračoval ve vyptá-vání. »Teroristického svépomocného družstva?«

»O tu věc se zajímá spousta těchhle zahraničních part,« vy-světloval Gus Brock. »Hledej to samý, co my, a dali se všichni dohromady, aby si mohli navzájem pomáhat. A teď se navíc dali dohromady s náma. Samí se zase porozhlížej mezi svejma místníma etnickejma bratrama.«

»No ne,« vyhrkl Kelp s nadšením, které Dortmund považo-val za naprosto zvrácené. »To je teda štvance!«

»To si piš,« ušklíbl se Gus Brock. »Ten zkurvysyn nemá šanci.«

Prásk, udeřily do stolu pěst a předloktí Drobka Bulchera: »Držte hubu!«

Ticho.

Drobek se jako žralok usmál na tloušťka sedícího na svě-decké židli. »Jak ti říkaj, kámo?«

»Ha... Ha... ehm, ehm, ehm, Harry,« vykotal tloušťk. »Harry Matlock.«

»Harry Matlock,« opakoval Drobek, podíval se doleva a je-den ze stojících mužů se vrhl na hromadu složek a obálek, zastrkaných mezi kartony s alkoholem, a přehraboval se v ní tak dlouho, až konečně našel malou použitou hnědou obálku od telefonního účtu, kterou podal muži stojícímu po Drobkově levici; ten z ní vytáhl několik pomačkaných papírků, uhladil je na plstěném potahu stolku a kývl na znamení, že je připraven. »Tak nám pověz, jak to s tebou bylo, Harry,« zahájil Drobek výslech. »Kdes byl ve středu vo půlnoci?«

Tloušťk si přešel kapesníkem po krku. »B-byl jsem se třema dalšíma chlapama...« začal.

Otevřely se dveře a bouchly Dortmundera mezi lopatky. Dortmund ustoupil stranou, ohlédl se a viděl, že dovnitř pro-klouzl Benjy Klopzik. »Omlouvám se,« špitl Benjy.

»Benjy!« zahřměl Drobek Bulcher přes tloušťkovo rameno. »Kdes byl?«

»Ahoj, Drobku,« pozdravil mužík a zavřel za sebou dveře. »Musel jsem nakrmit psa.«

»K čemu je ti sakra pes? Stoupni si támhle do rohu, já tě pak vezmu na malou procházku.« Drobek obrátil svůj nerudný po-hled k tlouštíkově. »Tak co je?« pobídl ho. »Proč-paks pře-stal?«

Benjy se opatrně vsunul pod lokty zástupců teroristického svépomocného družstva. Tloustík se znovu celý otřel kapesní-kem a pokračoval. »Byl jsem v Huntingtonu, na Long Islandu. Já a tři další chlapi. Vybrali jsme tam jeden obchod se starožit-nostma.«

»Starožitnosti? Starej nábytek?«

»Cenný věcičky,« přisvědčil tloustík. »Měli jsme na to kupce a všechno bylo dohodnutý, jednoho překupníka v centru na Broadwayi.« Zavrtěl zpocenou hlavou. »Jenže z toho sešlo,« postěžoval si, »kvůli tý pitomý razii. Nemohli jsme zboží ve čtvrtce předat a pak poldové ten nákladák našli.«

»Takže to máme Long Island,« poznamenal muž po Drobkově levici. »To pitomý Kennedyho letiště je taky na Long Islandu.«

»My byli až daleko za ním,« bránil se zoufale tloustík a s vlhkým mlaskáním poposedával na židli. »Vážně. Huntington, Long Island, to je daleko za letištěm, skoro až u severního pobřeží.«

»Co byli zač ty tři vostatní?« zeptal se Drobek.

»Ralph Demrovsky, Willy Car...«

»Po jednom!«

»Jasně,« přikývl tloustík. »Pardon.«

Drobek se ohlédl na jednoho z mužů stojících vpravo od něj. »Máme Demrovského?«

»Už to hledám.«

Teprve teď si Dortmund uvedomil, že tam vzadu byla vy-tvořena jakási hrubá, ale fungující náhrada kartotéčního sys-tému tak, že složky a obálky byly zastrkány mezi kartony s alkoholem, vyrovnané od podlahy až ke stropu. Každý z mužů, kteří stáli za tribunálem, měl na starosti jinou část abecedy. Vzdělání, pomyslel si Dortmund, je skvělá věc.

»Tady je to.«

Tentokrát byla složka v malém přeloženém restauračním jí-delním lístku. Zezadu ji podali muži sedícímu po Drobkově pravici, ten ji rozevřel a prolístoval několik umolousaných papírů. »Jo,« potvrdil, »s tím už jsme mluvili. Říkal to samý.« Drobek pohlédl na tloustíka. »V kolik hodin ste do toho sta-rožitnickýho krámu dorazili?«

»O půl dvanáctý.«

Muž s tloustíkovou složkou si udělal jakousi poznámku. Drobek tázavě zdvihl obočí nad jedním okem na muže se slož-kou Demrovského, který souhlasně přikývl. Drobek se otočil zpět k tlouštíkově. »A v kolik hodin ste vodjízďdli?«

»Vetři.«

»Demrovsky,« ozval se druhý muž, »říkal o půl třetí.«

»Tak nějak tou dobou,« vyhrkl tloustík a v hlase mu zazněla panika. »Kdo by koukal na hodinky? Bylo asi tak půl třetí, tři.«

Dortmund zavřel oči. Výslech pokračoval, tloustík uvedl obě zbývající jména a každá výpověď se porovnávala s výpo-vědi všech ostatních. Tloustík byl nevinný, alespoň pokud šlo o krádež Byzantského ohně, a celé osazenstvo kumbálu si to brzy uvědomilo, takže poslední část výslechu se soustředila jen na křížovou kontrolu alibi druhých. A teď jsem na řadě já, po-myslel si Dortmund, a sotva tu myšlenku stačil plně zformu-lovat, s tloustíkem skončili, takže vstal, za neustálého otírání a osušování obličeje spěšně opustil kumbál a své místo přenechal Dortmundovi, který k němu doklopýtal, vděčný, že se ko-nečně může posadit, a ne tak docela jistý, zda má být vděčný i za to, že Kelp sedí vedle něj. Dveře za jeho zády se otevřely a znovu zavřely, Dortmund se však ani nepodíval, kdo je na potítku jako další.

»Takže,« oslovil je Drobek Bulcher, »vy dva ste byli ve středu večír spolu.«

»Přesně tak,« potvrdil obratem Kelp. »Dělali jsme na mejch telefonech.«

»Tak nám vo tom něco pověz,« vybídl ho Drobek a Kelp se rozhovořil, sypal ze sebe historku, kterou společně upekli, mluvil plynule a výmluvně, nevynechal jedinou podrobnost, zatímco Dortmund seděl vedle něj, tichý, důstojný a podě-laný strachy.

Hned na počátku výslechu byly vytaženy, překontrolovány a označeny již existující složky (Kelpova v práníčku ke svatému Valentinovi, Dortmundova v tenké lepenkové krabičce, která původně obsahovala náplasti na kuří oka). Dortmund trud-nomyslně sledoval chlapíka, který držel jeho složku, a pře-mýšlel o tom, co už je asi na těch drobných kouscích papíru napsáno, jaké skutečnosti, stopy, náznaky, podněty a informace tam čekají, aby ho usvědčily ze lži. Něco tam bude. Něco ur-čitě.

Drobek a chlapík s Kelpovou složkou nij ak zvlášť výhruž-ným tónem položili Kelpovi několik otázek a bylo zřejmé, že někteří ze známých, jinž Kelp ve středu večer volal, už se o jeho telefonátech zmínili. Potom však, po chvíli klamného ticha, se Drobkovy oči jako kuličková ložiska o nepatrný zlo-mek centimetru otočily v důlcích a Drobek náhle hleděl na Dortmundera a adresoval své otázky jemu. »A tys teda byl s ním, jo?«

»Přesně tak.«

»Celou noc.«

»No jo, jo.«

»John mi pomáhal s insta...« začal Kelp.

»Drž hubu.«

»Jasně.«

Drobek pomalu přikývl a podíval se na Dortmundera. »Volals někomu?«

»Ne,« odpověděl Dortmund.

»Pročpak ne?«

»No, totiž, byl to Andyho telefon. A moje ženská byla v kině.«

Drobek z Dortmundera nespustil oči. »Zmínil se Kelp ně-komu vo Dortmunderovi?« zeptal se neadresně svých asistentů.

»Ne,« zareagovali sborem.

»No...« ozval se Kelp.

»Drž hubu.«

»Jasně.«

»Ve čtvrtek jsi byl za Arniem Albrightem,« konstatoval chla-pík s Dortmunderovou složkou.

Ne, to ne. Bože, jen to ne. Já se polepším. Seženu si průkaz sociálního pojištění. Opravdovej. »Jo, byl jsem za ním,« při-pustil Dortmunder.

»Říkals mu, že jsi zaskóroval.«

»V úterý,« prohlásil Dortmunder. Při první slabice mu nane-štěstí přeskočil hlas.

»U Arnieho jsi ale byl ve čtvrtek,« namítl chlapík. »A hledal jsi ještě jednoho překupníka, jistýho Stooona, to bylo taky ve čtvrtek.«

»To souhlasí.«

»Měls něco na prodej.«

»To měl.«

»Co to bylo?«

»No... šperky.«

Místnost ožila náhlou pozorností. »Tak tys votočil náký šmuky?« zbystřil Drobek. »Ve středu v noci?«

»Ne,« opravil ho Dortmunder, »v úterý v noci.«

»Kde to bylo?« ozval se jeden z teroristů.

»Na Staten (zakašláni) Staten Islandu.«

»U kterýho překupníka jsi byl ve středu?« zajímal se chlapík s Dortmunderovou složkou.

»U žádnýho,« odpověděl Dortmunder. »Byl jsem ve středu tak trochu marod. V úterý v noci přšlo...« (vždycky je už-tečně přidat do vymyšlené historky špetku pravdy, asi jako špetku soli k receptu) »...a chytil jsem nějakou rýmu. Jen něja-kej ten jednodenní bacil.«

»Kde na Staten Islandu to bylo?« otázal se další chlapík.

»Na Drumgoole Boulevardu. V novinách se o tom nepsalo.«

»Co jsi sebral?« přidal se další terorista.

Dortmunder se na něj podíval a přemýšlel o tom, jestli to není jeden z těch náboženských fanatiků. »Jen pár snubních prstenů, nějaký hodinky a podobný věcičky. Nic zvláštního.«

»Kterýmu šíbrovi tos střelil?« chtěl vědět Drobek.

»Nestřelil jsem to,« postěžoval si Dortmunder. »Nešlo to. Začala ta razie a...«

»Takže to zboží eště máš?«

Na tuhle otázku nebyl Dortmunder připraven. V milióntině vteřiny, což byla maximální doba, kterou si dovolil zaváhat s odpovědí, zvážil obě alternativy. Když řekne, že nemá, bude jim divné, proč se zbavil naprosto běžného lupu klenotů, které mohl schovat na tisícovce různých míst, dokud se razie nepře-žene. Když řekne ano, budou je chtít vidět. »Mám,« přikývl.

»Dortmundere,« zamyslel se Drobek, »my dva už se nějakej ten pátek známe.«

»To jistě.«

»Něco z tebe smrdí, Dortmundere. Až dodneška sem to nikdá necejtil.«

»Jsem nervózní, Drobku.«

»Tak se na to tvý zboží podíváme,« rozhodl Drobek. »Po-šleme s tebou šest chlapů a...«

»Narušitel! Narušitel!« rozlehl se celou místností znělý ko-vový hlas.

Drobek svařtil obočí a rozhlédl se kolem sebe na všechny strany. »Cože?«

»To je mi jedno,« vztekal se znělý kovový hlas.

Sedm nebo osm lidí v místnosti začalo mluvit jeden přes dru-hého. Pak se znovu ozval znělý kovový hlas a všechny je pře-křičel. »Jo, jenže já tady trčím na West End Avenue s vysypa-nou převodovkou a potřebuju si promluvit s manželkou v Eng-lewoodu v New Jersey.«

»Rádio,« ozval se jakýsi terorista.

»Občanská vysílačka,« upřesnil jeden z Drobkových přísedí-cích soudců.

»Štěnice,« shrnul to Drobek. Obočí mu kleslo prakticky až ke spodnímu rtu. »Nějakej zatracenej špinavěj zkurvysyn v tomhle kumbálu má na sobě štěnici, vodposlouchává nás, nahrává...«

»Protože,« vysvětloval nesmírně podrážděně znělý kovový hlas, »manželkaposlouchá na tomhle kanálu.«

»Ta jeho štěnice zachycuje signály té občanské vysílačky,« vysvětloval někdo z teroristů. »Podobné strašné nedopatření se stalo jednomu mému zesnulému známému v Basře.«

»Nahlásím tě,« hulákal znělý kovový hlas, »na komunikační správu, to udělám, ty zatracenej piráte!«

»Kdo je to?« zahučel Drobek a napjal mnohé ze svých čet-ných svalů. »Kdo je to?«

Přítomní se s vykulenýma očima rozhlíželi ze strany na stranu a čekali na návrat znělého kovového hlasu.

»Kdybych tě dostal pod ruku...«

»BENJY!«

Drobný mužík už byl na poloviční cestě ke dveřím. Odrazil se od prsou jednoho z teroristů, proklouzl pod nataženýma

rukama jiného tvrdého chlapíka a vystřelil z místnosti jako papoušek z uvolněné klece. Dortmund s Kelpem se přirozeně přidali k pronásledovatelům.

Kapitola 35

Talat Gorsul, turecký chargé d'affaires při Organizaci spoje-ných národů, štíhlý, elegantní muž s tmavou pletí, unavenýma očima a nosem jako věšák na klobouky, vystoupil ze své limu-zíny, zůstal chvíli stát a kalným zrakem se zadíval na zdvižený cihlový prst policejního ředitelství na náměstí Police Plaza. »Jen národ, který absolutně nemá smysl pro historii,« prohlásil bezvýrazným, sametově hebkým hlasem, »si mohl postavit policejní ředitelství, které vypadá jako Bastila.«

Jeho pobočník, svalnatý špión Sanli, muž, který se vydatně potil a nikdy nebyl pořádně oholený, se uchechtl. Smát se vtip-ným komentářům Talata Gorsula bylo hlavní součástí jeho práce pro OSN.

»No nic,« povzděchl si Gorsul. »Počkejte,« nařídil řidiči a Sanliho vyzval: »Pojďte se mnou.« První z oslovených tedy čekal a druhý ho následoval. Přešli cihlový vstupní dvůr k cihlové budově, prošli bezpečnostní kontrolou v hlavním vestibulu a vyjeli výtahem do jednoho z nejvyšších pater, kde absolvovali druhou bezpečnostní prohlídku a konečně vešli do zasedací místnosti nabitě lidmi, z nichž polovina na sobě měla uniformu.

Na poslední podobné shromáždění lidí, kteří se v této míst-nosti nacházeli, poslal Gorsul Sanliho. Ted bezvýrazně přikývl, když ho Sanli představoval chlapíkovi jménem Zachary z Federálního úřadu pro vyšetřování, který ho zase představil všem ostatním: policejním hodnostářům, státním úředníkům, do-konce i jednomu z náměstků okresního prokurátora, byť by se v této fázi sotva našel někdo, koho by prokurátor mohl obžalo-vat.

Když bylo představování ukončeno, strávil Talat Gorsul následujících patnáct minut na židli na konci konferenčního stolu a postupně si vyslechl několik diskusních příspěvků plných frází, žargonu a pokryteckých plků v podání toho či onoho z přítomných: o opatřeních, která byla přijata, o plánech na opět-ovné získání Byzantského ohně, o přísnějších bezpečnostních nařízeních, která již byla přijata pro jeho zabezpečení poté, co bude nalezen, a tak dále, a tak dále. Zcela na závěr vstal Zachary z FBI a vzal si slovo. »Pane Gorsule, doufám, že rozhod-nost, kterou jsme tu projevili, vás přesvědčila o naší upří-mnosti. Pan Gorsul totiž,« vysvětloval Zachary ostatním účastní-kům porady (jako by něco takového bylo třeba), »zvažuje, zda má na půdě OSN přednést projev, v němž hodlá naznačit, že jsme se v momentální vyšetřovací situaci uchýlili ke zdržovací taktice.«

Gorsul se nespěchaně, avšak okamžitě postavil. »Jsem vám skutečně velice vděčný, pane Zachary,« začal, »že jste všem těmto usilovně pracujícím profesionálům tlumočil moje zá-měry, jestli si však mohu dovolit nepatrně vás poopravit ohledně všeobecného vyznění vašeho prohlášení, rád bych všechny přítomné dámy a pány ubezpečil, že nechovám v duši ani nehodlám slovně vyjádřit sebemenší pochyby o vaší profe-sionalitě či obětavosti a loajalitě vaší vlastní národní vládě. Smyslem otázek, které mám v úmyslu dnes odpoledne v OSN položit, rozhodně není vyslovit ohledně vás, kteří jste v této místnosti, jakoukoli pochybnost. Ne, vlastně nechci zpochybnit vůbec nikoho. Chci dnes o něco později v OSN vyjádřit podiv nad tím, jak mohl národ, jemuž otázky bezpečnosti tolik leží na srdci - celkem vzato na mne udělaly velký dojem ty dvě bez-pečnostní úrovně, jimiž jsem cestou sem musel projít - jak mohl národ, jemuž otázky bezpečnosti leží na srdci tolik jako Spojeným státům, tak velkým a tak silným a tak zkušeným v těchto záležitostech, vůbec dovolit, aby tato byť jistě bezvý-znamná třetka proklouzla mezi jeho všemocnými prsty. Je to jen drobný dotaz, vlastně spíš otázka osobní zvědavosti, o kterou se dnes o něco později hodlám podělit se svými kolegy z Organizace spojených národů.«

»Pane Gorsule!«

Gorsul stočil pohled k hlasu, jenž zazněl, a spatřil zavalitého muže v modré uniformě s obličejem, který už čelil nejedné bouři. »Ano?«

»Já jsem vrchní inspektor Francis X. Melony,« představil se zavalitý muž a těžce se postavil. (Mologna, vzpomněl si Gorsul.)

»Ano, vzpomínám si. Byli jsme si představeni, vrchní in-spektore Mologno.«

Mologna rozhodným krokem zamířil podle konferenčního stolu ke dveřím, jako by ho tam vedlo jeho kulaté břicho.

»Na-padlo mě,« utrousil cestou, »že bychom si my dva spolu mohli minutku nebo dvě promluvit v soukromí, pokud nás všechny tyhle ostatní vůdčí osobnosti omluví.«

V místnosti zavládlo všeobecné překvapení, doprovázené tu nevěřícím úžasem a tam zase tichým mumláním. Na okamžik se zdálo, že se ten člověk od FBI, Zachary, chystá zasáhnout, Mologna však na Gorsula up řel významný pohled (jaký ale byl jeho význam?) a dodal: »Je to na vás, pane Gorsule. Myslím, že je to ve vašem vlastním zájmu.«

»Je-li to v zájmu mého národa,« odpověděl Gorsul, »pak vaší žádosti samozřejmě vyhovím.«

»V tom případě je to v pořádku,« přikývl Mologna, otevřel dveře do chodby a ustoupil na stranu.

Nestávalo se příliš často, že byl Talat Gorsul nucen čelit ně-čemu neočekávanému; součástí jeho pracovní náplně naopak bylo nikdy se neocitnout v situaci, v níž by si nebyl poměrně jistý tím, co se bude dít dál. Byla to tudíž právě tak pikantnost Molognova počínání, jako onen hypotetický prospěch, jenž mu mohl kynout ze soukromého rozhovoru s ním, které Gorsula vedly k tomu, že se celému shromáždění u stolu omluvil, zdvihl se, došel ke stolu a vyšel kolem Mologni na chodbu.

Mologna se usmál na dva uniformované městské policisty, kteří tam drželi stráž, a bodře je ujistil: »Všechno je v pořádku, hoši, co kdybyste se šli na chvilku projít tady po chodbě?«

Hoši se na chvilku šli projít po chodbě a Mologna se otočil ke Gorsulovi. »Tak teda, pane Gorsule,« začal, »vy bydlíte v Sut-ton Place.«

To bylo doopravdy nečekané. »Ano, to bydlím.«

»Auto, ve kterým vás normálně vozí váš šofér, má poznávací značku DPL 767,« pokračoval Mologna, »a auto, který si řídíte sám, vždycky když si jednou za čas o víkendu vyrazíte do města, má značku DPL 299.«

»Obě ta auta patří vyslanectví a ne mně,« připomněl mu Gorsul.

»To je pravda. Vy jste diplomat, pane Gorsule, ale já ne. Vy jste zkurvenej slizkej Turek a já jsem Irčan, co si nebere žádný servítky. Nevystupujte dneska odpoledne s žádnějma proje-vama.«

Gorsul na něj naprosto konsternovaně zíral. »Chcete mi vy-hrožovat?«

»To si teda pište, že chci,« ujistil ho Mologna, »a vy s tím nic nenaděláte. Na tom vašem slavným vyslanectví máte tučet šoférů a tajemníků a kuchařů. Já mám patnáct tisíc chlapů, pane Gorsule, a víte, co si těchhle patnáct tisíc chlapů myslí pokaždý, když viděj, že něj akej aut'ák s diplomatickou znač-kou stojí zaparkovanej u požárního hydrantu nebo v odtahový zóně? Víte, co si mi hoši myslej, když viděj tu diplomatickou značku?«

Gorsul pohlédl na dva policejní strážné, kteří si spolu poví-dali na konci chodby s rukama založenýma v bok nad pistolemi a opasky. Zavrtěl hlavou.

»Jsou nasraný, pane Gorsule,« sdělil mu Mologna. »Nemů-žou těm autům vypsát pokutu, nemůžou ty auta nechat odtáh-nout, dokonce ani nemůžou majitele takovýho auta seřvat jako normálního občana. Jen kdybych si ty hajzly moh vypůjčit, to si moji chlapci myslej. Už vám někdy vybrali byt, pane Gorsule, tam v Sutton Place?«

»Ne,« odpověděl Gorsul.

»To máte kliku. Tam je každou chvíli nějaká vloupačka. Bo-hatý potřebujou důkladnou policejní ochranu, pane Gorsule. Potřebujou důkladnou policejní spolupráci. Už jste měl někdy v New Yorku autonehodu, pane Gorsule?« Gorsul si olízl úzké rty. »Ne,« odpověděl.

»To máte velkou kliku,« ubezpečil ho Mologna. Pak se před-klonil - Gorsul před ním automaticky ucukl, za což si vzápětí vynadal - a ještě klidněji a sebevědoměji pokračoval: »Pane Gorsule, zrovna dneska se mi stalo, že jsem si v tomhle případě pořádně přiskříp koule. Za normálních okolností by mi bylo úplně volný, co řeknete a co uděláte, vy nebo kdokoli jinej. Jenže zrovna v tomhle okamžiku, zrovna dneska si prostě ne-můžu dovolit další průser. Je vám to jasný?«

»Asi ano,« přikývl Gorsul.

»Tak se mi to líbí.« Mologna ho poplácal po rameni. »Tam vevnitř vás přesvědčili, co?«

»Ano.«

»To oni vás přesvědčili, ne já. Takže se žádněj projev dneska odpoledne nekoná.«

Gorsulovy ospalé oči plály nenávistí, jeho ústa však řekla: »Ne, nekoná.«

Další poklepání na rameno odpornou rukou nechutného Mo-logni. »Tak je to správně,« pochválil ho ten hnusácký fízli Mo-logna. »Tak se vrátíme dovnitř a oznámíme těm kreténům dobrou zprávu.«

Kapitola 36

Když se May vrátila domů ze supermarketu, kde pracovala, se dvěma sáčky plnými potravin v náručí, zvonil zrovna tele-fon. Nijak zvlášť nemilovala situace, kdy se události valily jako lavina jedna za druhou, takže na tu zvonící ohavnost poněkud poplašeně a nerudně zamžourala clonou cigaretového kouře, který jí halil levé oko, a upustila potraviny na pohovku. Odle-pila poslední doutnající uhlík cigarety z koutku úst, odhodila ho do příhodně položeného popelníku, zdvihla sluchátko a nedůvěřivě se ohlásila. »Ano?«

»May,« zašeptal jakýsi hlas.

»Ne,« vyhrkla.

»May?« Hlas stále tiše šeptal.

»Žádný chlípny telefonáty,« odsekla May. »Žádný funění do sluchátka, nic takovýho. Mám tři bráchy, všichni jsou to pěkně udělaný hajzlové, sloužili u námořní pěchoty a...«

»May!« zašeptal hlas chraptivě a rozčileně. »To jsem já! Víš kdo!«

»Přijdou sem a zpřerážej ti hnáty,« ukončila May hovor. S pocitem klidného uspokojení zavěsila a zapálila si novou ciga-retu.

Odnášela právě potraviny do kuchyně, když telefon zazvonil znovu. »Bože můj,« postěžovala si, položila sáčky na kuchyň-ský stůl, vrátila se do obývacího pokoje a zdvihla sluchátko. »Už jsem tě jednou varovala!« vyštěkla.

»May, to jsem já!« ozval se tentýž šepot, hlasitý a zoufalý. »Copak mě nepoznáváš?«

May se zamračila. »John?«

»Ššššš!«

»Joh... co se stalo?«

»Něco se zvrtilo. Nemůžu domů.«

»Jsi uAn...«

»Ššššš!«

»Jsi, hmm, víš kde?«

»Ne. Ten taky nemůže domů.«

»No nazdar,« povzddechla si May. Navzdory vši pravděpo-dobnosti přece jen doufala, předem však věděla, že to může dopadnout takhle.

»Schováváme se,« šeptal teď už povědomý hlas.

»Dokud se to nepřežene?«

»Tohle se nepřežene nikdy, May,« zašeptal hlas. »Tak dlouho čekat nemůžeme. Tenhle průšvih je schopnej vydržet stejně dlouho jako pyramidy.«
»Tak co budete dělat?«
»Něco vymyslíme,« zašeptal hlas s jakousi směsicí umíně-nosti a bezmoci.
»Joh... přinesla jsem steaky.« Přehodila si sluchátko do druhé ruky a cigaretu do druhého koutku. »Můžu se s tebou někde zkontaktovat?«
»Ne, jsme.... Tenhle telefon nemá číslo.«
»Zavolej operátorku, ta ti ho řekne.«
»Ne, já to nemyslím tak, že na něm není napsaný číslo, myslím tím, že vůbec číslo nemá. Napíchli jsme se na cizí linku. Můžeme volat ven, ale nám se nikdo nedovolá.«
»Má An... Promiň. Má pořád ještě ten přístup?«
»Už ne. Sebrali jsme odtamtud spoustu krámů a vypadli jsme. Poslyš, May, někdo se tam po mně možná bude shánět. Nebylo by lepší, kdybys jela za sestrou?«
»Víš, že nemám Cleveland ráda.« Ve skutečnosti May ne-měla ráda sestru.
»I tak,« přemlouval ji hlas.
»Rozmyslím si to. Zavoláš zase?«
»Jasně.«
Zazvonil zvonek u dveří.
»Někdo zvoní,« oznámila May. »Budu už muset končit.«
»Neotvírej!«
»Nejdou po mně, Joh... prostě jim povím pravdu.«
»Tak dobře,« zašeptal hlas, zaznívaly v něm však značné pochyby.
»Měj se,« rozloučila se May, zavěsila a šla otevřít dveře. »Kde je?« vybaflí na ni čtyři neurvalí hromotluci - poněkud podobní jejím neexistujícím bratrům, které si v duchu představovala jako bývalé příslušníky námořní pěchoty - a protlačili se kolem ní dovnitř.
May za nimi zavřela dveře. »Ani jednoho z vás neznám,« vyjela na ně.
»My známe tebe,« ujistili ji. »Kde je?«
»Vy byste tady snad na jeho místě byli?« zeptala se May.
»Kde je?« opakovali zatvrzele.
»Kdybyste byli na jeho místě,« pokračovala May, »řekli byste mi, kde budete?«
Podívali se na sebe, ohromeni tou prostou pravdou, a znovu zazvonil zvonek. »Neotvírej!« zareagovali sborem.
»Vám jsem taky otevřela,« připomněl jim. »Tohle je dům otevřených dveří.«
Nově příchozími byli detektivové v civilu, celkem tři. »Poli-cie,« ohlásili se a celkem zbytečně ukázali svoje odznaky.
»Pojďte dál,« vyzvala je May.
Tři detektivové a čtyři drsní kolohnáti se vzájemně měřili v obývacím pokoji. »Vida, vida, vida,« zabručeli detektivové.
»Čekáme tady na kámoše,« vysvětlovali kolohnáti. »Musím vybalit nákup,« prohlásila May a nechala je, aby si to vyříkali bez ní.

Kapitola 37

»Vypadá to,« prohlásil Mologna a s kamennou tváří sledoval Zacharyho a Freedlyho, »že jsem měl pravdu.«
»To je docela možné,« připustil Zachary tónem tak rázným a pohotovým, jako by měl pravdu on. »Víc se samozřejmě do-zvíme, až toho chlapa vyslechneme.«
»Dortmundera,« upřesnil Mologna a poklepal prstem na složku, kterou Leon láskyplně položil přesně doprostřed jeho pracovního stolu. »Johna Archibalda Dortmundera. Narodil se ve Chcipákově v Illinois, vychovaly ho sestry Krvácejícího srdce v sirotčinci Věčného utrpení, tisíckrát jsme ho sbalili za podezření z loupeže, dvakrát už seděl. Poslední dobou o něm nebylo slyšet, což ovšem neznamená, že by se nečinil. Docela obyčejnej, domácíkej, druhořadej mizernej chmaták. Žádněj mezinárodní špion, žádněj terorista, žádněj bojovník za svo-bodu, s politikou nemá vůbec nic společnýho.« Letný pohled na Freedlyho. »Dokonce to ani není Armén.« Zpátky k Zacharymu, k hlavnímu kreténovi.
»Podřadnej zlodějček, kterej nebyl s nikým spřažený. Byla to normální bezvýznamná loupež v klenotnictví, při který omylem sebral i Byzantskej oheň. Jak jsem říkal od samýho začátku.«
»Velice pravděpodobně máte pravdu,« uznal znovu Zachary. »Při výslechu se ovšem může ukázat, že tohohle Dortmundera naverboval nějaký jiný element.«
»A pak je tu ještě jeho partner, ten Kelp,« připomněl zase Freedly.
»Andrew Octavian Kelp,« přikývl Mologna a špičkami prstů přejel po druhé složce, která ležela pod Dortmunderovou.
»Do-svědčil Dortmunderovi alibi, ale v té vloupačce sám nejel. Počítám, že Dortmunder na Kelpa něco měl a přinutil ho, aby mu to alibi potvrdil. Samotnej Kelp je pro noc tý loupeže ab-solutně čistej.«
»Možná je to spojovací článek,« ozval se Freedly.
Zachary se na něj zamračil. »Cože?«
»Jestli nějakěj spojovací článek existuje,« přikývl Mologna, »o čemž ovšem velice pochybuju.«
»Cože?« opakoval Zachary.
»Musíme se podívat na Kelpovy zahraniční kontakty,« zabručel Freedly a udělal si poznámku.
»Zatraceně,« zaklel Zachary.

»Spojovací článek mezi Dortmunderem a mezinárodním as-pektem,« objasnil to Freedly.

»Ach tak, Kelp!« rozjasnil se Zachary, okamžitě se toho ná-padu chopil a s maniakální energií ho začal rozvíjet všemi možnými směry. »Vynikající hypotéza! Kelp, Kelp - to je evidentně nějaká zkratka. Bude mít ve své staré vlasti příbuzné. Dosvědčuje Dortmunderovi alibi, zatímco Dortmund obsta-rává samotnou práci. Ruby a Oswald!«

»Ti v žádném spojení nebyli,« připomněl Mologna.

»Hypotéza,« vysvětloval Zachary. »V teoretizační fázi byla postulována mnohá potenciální spojení mezi těmi dvěma. A přestože se později ukázalo, že pro daný případ se žádné z nich nepotvrdilo, v téhle situaci by některé z těch teorií mohly do-cela dobře platit.«

»Proč ne,« uznal Mologna. »Určitě se osvědčej nejmně tak dobře jako posledně.« Vzhlédl, když se otevřely dveře.

»Ano Leone?«

»Kapitán Cappelletti,« oznámil Leon. »S tím roztomilým žvanílkem.«

»Pošli je dovnitř,« přikázal Mologna a Leon uvedl do kance-láře Tonyho Cappellettiho, který před sebou strkal Benjamina Arthura Klopzika.

Jako by přivedl někoho úplně jiného. Absolutní děs způsobil, že Klopzik vypadal ještě hubenější než minule, měl však v sobě jakousi napjatou houževnatou sílu, která byla zcela nová. Pořád byl jen kost a kůže, přitom ale působil dojmem, že by jako mravenec dokázal zdvihnout a odnést drobeček o sedmi-násobku své váhy. Jeho obrovské zapadlé oči poskakovaly sem a tam, jako by čekal, že bude Molognova kancelář plná jeho bývalých kumpánů; zaplály hrůzou a divokými spekulacemi, když se setkaly se zvědavým pohledem Zacharyho a Freed-lyho. »Ho!« vyjekl a škulbl sebou, až narazil Tonymu Cappel-lettimu do prsou.

»Tihle pánové jsou od FBI, Klopziku,« vysvětlil Mologna. »Agenti Zachary a Freedly. Tak pojď dál a přestaň dělat pito-mosti.«

Klopzik udělal několik váhavých kroků, takže mohl do kan-celáře vejít i Cappelletti a Leon za nimi zavřel dveře. Pak se zastavil, pomrkal a čekal.

»Počínal sis skvěle,« pochválil ho Mologna. »Slyšeli jsme každý slovo. S tou zatracenou občanskou vysílačkou to nebyla tvoje chyba. Třeba ti udělá radost, když ti řeknu, že jsme tomu hajzlovi odtáhli auták a ještě jsme mu napařili pokutu za ne-bezpečnou jízdu, jen aby věděl, zač je toho loket.«

»Oni mě zabijou,« Klopzikův hlas zněl, jako když se rozevřel zip.

»Ale nezabijou, Benjy,« uklidňoval ho Cappelletti a otočil se k Molognovi. »Slíbil jsem mu, že ho policie ochrání.«

»No jistě,« přitakal Mologna.

»Tentokrát ale,« pokračoval Cappelletti, »se o něj vážně bu-deme muset postarat.«

Mologna se zamračil. »Kam tím míříš, Tony?«

»Tentokrát,« vysvětloval Tony, »nejsme v situaci, kdy jde někomu po krku jedna parta nebo půl tuctu jeho expart'áků. Benjyho Klopzika hledá každé profesionální lump z celého New Yorku.« (Klopzik hlasitě zasténal.) »Jestli ho najdou, nikdy už nebudou policii věřit.«

»Ach tak,« kývl Mologna, »už chápu.«

Zachary, který seděl pevně a nepohnutě jako agent FBI, se vložil do hovoru. »Samozeřejmě, FBI má v této oblasti rozsáhlé zkušenosti znalosti: nové totožnosti, nová zaměstnání, nový život v úplně jiné části země. Mohli bychom...«

»Nel!« zaječel Klopzik.

Mologna na něj pohlédl. »Ty nechceš pomoci?«

»Ne od FBI! Ten jejich program na ochranu svědků, to je jen odklad rozsudku na pozděje! Jakmile FBI někomu zařídí novou totožnost, za chvíli se o něm člověk doslechne, že měl pod tím novým jménem funus.«

»To snad ne,« urazil se Zachary za celou FBI. »Přiznávám, že čas od času jsme nějaký ten problém měli, ale nemá smysl takhle to přehánět.«

Mologna zavrtěl hlavou; při pohledu na Klopzikův strachy stažený obličej mu bylo jasné, že se mužik nedá přesvědčit.

»No dobrá, Klopziku,« zavrčel, »tak co chceš?«

»Nechci se stěhovat nikam mimo New York,« prohlásil Klo-pzik o trochu méně vystrašeně. »Co bych tam kde dělal? Vždyť tam ani nemaj podzemku.«

»Tak co chceš?«

»Plastickou chirurgii,« vyhrkl Klopzik tak rychle, že bylo zřejmé, že se touto otázkou velice intenzivně zabýval. »A k tomu nový jméno a novou totožnost - řidičák a všechno to ostatní. A nějakou pohodlnou prácičku, kde bych bral slušný prachy a moc bych se nenadřel - třeba něco v údržbě parků. A taky se nemůžu vrátit do svého starýho bejváku, takže budu potřebovat hezkej byt s regulovaným nájemným, novej náby-tek, barevnou televizi... a myčku nádobí!«

»Klopziku,« ubezpečoval se Mologna, »ty chceš zůstat v New Yorku? Přímě tady, kde tě hledaj?«

»No ano, Francis,« potvrdil Cappelletti. »Já myslím, že je to docela dobrý nápad. New York je to poslední místo, kde by ho někdo hledal. Všude jinde bude nápadnej jako zhnisaněj vřed.«

»Je to zhnisaněj vřed,« zhodnotil ho Mologna.

»Beztak už jsem o nějaký tý změně přemýšlel,« svěřoval se Klopzik, aniž by pohlédl na někoho konkrétního. »Už se mi to nějak začínalo vymykat z ruky.«

»Je to všechno?« podíval se na něj tázavě Mologna.

»Jo,« potvrdil Klopzik. »Až na to, že propříště už nechci bejt Benjy.«

»Ne?«

»Ne. Chci bejt něco jako... Craig!«

Mologna si povzdechl. »Craig,« opakoval.

»Jo.« Klopzik zářil nefalšovaným štěstím. »Craig Fitzgib-bons,« dodal.

Mologna pohlédla na Tonyho Cappellettiho. »Odved' odtud pana Fitzgibbonse,« přikázal.

»Tak pojď, Benjy.«

»A... a...« mlel dál Klopzik, vzpíral se Cappellettiho tahající ruce, s očima vyvalenýma divokou nadějí zíral na Molognu a chrtil ze sebe všechno, celý ten obrovský, nádherný a náhle realizovatelný sen, »...a povězte tomu plastickému chirurgovi, že chci vypadat jako... jako Dustin Hoffman!«

»Uklid' to někam pryč,« obořil se Mologna na Tonyho Cappellettiho, »nebo s tou plastickou chirurgií začnu hned teď.«

To už ale bylo všechno, Klopzik vystřelil celý svůj zásobník. Vyčerpaný, spokojený a šťastný dovolil, aby ho Cappelletti odvedl.

V tichu, které nastalo po Klopzikově/Fitzgibbonsově odchodu vrhl Mologna mrazivý pohled po Zacharym a Freedlym.

»Tenhle Dortmunder,« poznamenal, »toho má na svědomí opravdu hodně.«

»Už se těším, až ho budu vyslýchat,« prohlásil Zachary, který si jeho poznámku špatně vyložil.

»To já taky,« ujistil ho Mologna.

»Není o tom pochyb, že ne, vrchní inspektore?« ubezpečoval se Freedly.

Mologna se na něj zamračil. »Pochyby? Dortmunder to udělal, to si pište. Vůbec o tom nepochybujte.«

»Ne, já myslel o tom, že ho chytíme.«

Molognova velká ústa se roztáhla v pomalém úsměvu. »Podle mého hrubého odhadu,« odpověděl, »je momentálně v New Yorku asi tak čtyři sta tisíc mužských, ženských a dětí, co hledají Johna Archibalda Dortmundera. Nemějte strach, pane Freedly, chytíme ho.«

Kapitola 38

»Jsem mrtvej,« postěžoval si Dortmunder.

»Nebud' takovej pesimista,« napomenul ho Kelp.

Všude kolem nich bzučely tisíce - ne, miliony - tichých konverzací, svištěly a šepotaly v telefonních kabelech; nevěrní manželé si domlouvali milostné schůzky pouhé milimikrome-try od svých nic netušících manželek, aniž by sami tušili, že manželky jsou jim právě tak nevěrné, obchody se uzavíraly jen tenoučký vlasek od důvěřivých nešťastníků, kteří v jejich důsledku měli přijít na buben, pravdy i lži bok po boku létaly sem a tam po paralelních linkách, aniž by se kdy setkaly, láska a obchod, zábava a utrpení, naděje a konec všech nadějí, to všechno společně vířilo a klokotalo v kabelech vedoucích k nesčetným manhattanským telefonům. Ze všech těch štěbetajících hlasů však Dortmunder s Kelpem neslyšeli ani jediný - slyšeli jen vzdálené nepravidelné pleskání kapající vody.

Nacházeli se teď v pravém slova smyslu pod městem, byli zalezlí v takové hloubce pod mrakodrapy, že občasné rachocení přicházející z nedaleké linky podzemní dráhy se ozývalo jakoby nad nimi. Když se pronásledovaný člověk v zoufalství uchýlí do podzemí, stejně jako štanvé zvíře se zahrabe co nejhlouběji.

Pod městem zvaným New York se krčí ještě jedno město, většinou ošklivé, kruté a nemilosrdné. A také temné a obvykle mokré. Změť křižujících se tunelů vytváří dopravní tepny pro soupravy podzemní dráhy, osobní vlaky, dálkové rychlíky, městské vodovodní potrubí, kanalizaci, parovody, elektrické vedení, telefonní linky, zemní plyn, benzin, ropu, automobily i chodce. Za časů prohibice jedním z tunelů mezi Bronxem a severním Manhattanem proudilo pivo. V jeskyních pod městem se skladuje víno, podnikové archivní dokumenty, zbraně, vybavení civilní obrany, automobily, stavební materiály, dynamo, peníze, voda a džin. V tunelech, v jeskyních a všude kolem proudí poslední pozůstatky někdejších řek a potoků, v nichž rybařili Indiáni v době, kdy byl ostrov Manhattan ještě součástí divoké přírody. (Ještě roku 1948 byla ve slepém rameni pod sklepem železářského obchodu na Třetí avenue chycena živá, mléčně bílá ryba. Denní světlo spatřila poprvé v posledním okamžiku svého života.)

Do tohoto podzemního světa odvedl Kelp Dortmundera; chrastil a cinkal přitom telefonními aparáty, dráty a nejrůznějšími přístroji a hračkami, vedl ho stále dolů nekonečnou kulatou trubkou o průměru sto dvacet centimetrů, táhnoucí se oběma směry do nedohledna, plnou telefonních kabelů, alespoň však suchou a v pravidelných intervalech vybavenou elektrickým osvětlením. Postavit se v ní zpřímou nebylo možné, při nejmenším se v ní však dalo vcelku pohodlně sedět. Adaptér na jedné ze světelných objímek jim sloužil jako elektrická ka-mínka, takže byli v teple. Po pár nezdařených pokusech - při nichž přerušil spojení a pocíchal nervy několika tisícům volajících, kteří to přirozeně připisovali na vrub telefonnímu operátorovi - zřídil Kelp vlastní improvizovaný telefon, takže mohli kontaktovat město nad sebou. Jako první si zavolał Dortmunder, který se spojil s May, a hned nato zatelefonoval Kelp do pizzerie s rozvážkovou službou - přestože chvíli trvalo, než je přesvědčil, aby pizzu dodali na požadované ná-roží. Neústupně však trval na svém a v dohodnutou dobu vylezl ven na ulici a vrátil se s pizzou, pivem, novinami a sdělením, že je obloha plná mraků. »Vypadá to, že bude pršet.«

Měli tedy světlo, měli teplo, měli dost jídla, pití i čtení a měli také spojení s vnějším světem; přes to všechno měl Dortmunder chmurnou náladu. »Jsem mrtvej,« opakoval a záměrně hleděl na kousek pizzy, který držel v ruce. »A taky rovnou pohřbenej.«

»Ale, Johne, tady jsi v bezpečí.«

»Navzdýcky?«

»Než něco vymyslíme.« Kelp si špičkou prstu přistrčil do úst kousek feferonky, chvilku přežvykoval, dal si hlt piva a pokračoval. »Jeden z nás určitě dřív nebo později na něco přijde. Viš přece, že je to tak. Jsme oba chlapi, co si dokážou poradit, Johne. Když jde do tuhého, vždycky se z toho nějak dosta-neme.«

»Ale jak?«

»Něco nás napadne.«

»Ale co?«

»Jak to mám vědět? To se dozvíme, až na to přijdeme. Já ti povím, co se stane. Až už to tady dole nebudeme moct vydržet, jednoho z nás napadne, jak to celý vyřeší. Nezbytnost je matka vynalézavosti.«

»Vážně? A ví se taky, kdo je otec?«

»Errol Flynn,« zasmál se Kelp.

Dortmunder si povzdechl a rozevřel noviny. »Nebejt toho, že utlumili kosmickej program,« huhlal, »moh bych se přihlásit jako dobrovolník k letu na Měsíc. Nebo na nějakou kosmickou stanici. Nemůžou tam přece mít jen samý vědce a piloty, budou potřebovat někoho, kdo by zametal podlahu, umejval okna, vysypával odpadkový koše.«

»Kustoda,« doplnil ho Kelp.

»Domovníka.«

»No,« meditoval Kelp, »kustod je popravdě řečeno přesnější než domovník. Totiž aspoň když se na to podíváš z hlediska latiny.«

Dortmunder přestal listovat v novinách a beze slova se na Kelpa zadíval.

»Já hodně čtu,« vysvětloval trochu rozpačitě Kelp. »Čet jsem o tom jeden článek.«

»A teď to chceš všechno povědět mně.«

»Přesně tak. Proč, máš snad někam naspěch?«

»No prosím,« rezignoval Dortmunder, »jen si posluž.« Podíval se na stránku s redakční rubrikou a spatřil na ní jméno Mologna, aniž by poznal, o koho jde.

»Domovník,« dal se do řeči Kelp, »anglicky janitor a latinsky ianitor, je odvozené od latinského jména Ianus, což byl římskej bůh, kterej měl dvě tváře a staral se o dveře. Takže za starých časů byl domovník vlastně dveřník a teprve během staletí se jeho povinnosti tak nějak dál rozšířily. Kustod je z latinského custodia, což znamená starat se o něco, co je ti svěřený do péče. Takže kustod je lepší než domovník, zvlášť na kosmický stanici.«

»Nechtěl bys přece hlídat dveře na kosmický stanici.«

»Taky si ale nechci do konce života hrát na veverku, co se schovává v tunelu,« odsekl Dortmunder. Mo-lo-ňa, pomyslel si a přelétl očima redakční úvodník.

»Veverky se neschovávají v tunelech,« protestoval Kelp. »Veverky skáčou po stromech.«

»To sis taky přečet v nějakým článku?«

»To prostě vím. To ví každej. V tunelech najdeš krysy, myši, krtky, červy...«

»To stačí,« zarazil ho Dortmunder.

»Jen ti to vysvětluju.«

»No právě, a už to stačilo.« Dortmunder odložil noviny, zdvihl sluchátko a začal vytáčet číslo. Kelp zamračeně přihlížel, dokud Dortmunder nezavrtěl hlavou, nezabručel »Obsa-zeno« a nezavěsil. »Co chceš?« zeptal se potom.

»Další pizzu?«

»Vypadneme odtud,« oznámil Dortmunder.

»Vypadneme?«

»Jo. Je to, jak jsi říkal, dřív nebo pozděj se jednoho z nás musel zmocnit pocit, že už to dál nevydrží, takže byl nucený něco vymyslet.«

»A tys něco vymyslel?«

»Musel jsem,« přisvědčil Dortmunder a znovu zkusil vytočit číslo.

»Tak mi to pověz.«

»Počkej chvíličku. May?« Dortmunder už zase šeptal, rukou zakrýval sluchátko a hrbil se nad telefonem jako někdo, kdo se snaží zapálit si cigaretu za větrného počasí. »To jsem zase já, May.«

»Nemusíš šeptat,« upozornil ho Kelp.

Dortmunder zavrtěním hlavy naznačil, aby byl Kelp zticha. Stále ještě šeptem pokračoval. »Víš, o čem mluvím? O tý věci, kvůli které jsme v tomhle maléru. Neříkej to nahlas! Až půjdeš večer ven, vezmi ji s sebou.«

Kelp se tvářil nesmírně pochybovačně. May zřejmě Dortmunderovi do ucha rovněž vyjádřila jisté pochyby, protože odpověděl: »Nedělej si starosti, May, všechno bude v pořádku. Konečně bude zase všechno v pořádku.«

Kapitola 39

Březen znamená v severovýchodním kvadrantu Spojených států prakticky konec sezóny zimních radovánek. V obchodě se sportovními potřebami zvaném Do mrazu i vedra dole na Ma-dison Avenue toho dne personál pozdě odpoledne pilně odnášel do skladu neprodané zbytky sáněk, lyžařských bot, bruslí, zimních bund, berlí a kapesních lahví, aby udělal místo pro letní rekreační potřeby - opalovací krémy, chlorovou dezinfekci vody, repelent proti žralokům, tabletovou sůl, olej na popáleniny jedovatým břečťanem, sprej proti hmyzu, tenisky se zdravotními vložkami, potní pásky na čelo se jmény renomévaných firem a trička s nejrůznějšími komickými nápisy, - když prodavač Griswold, asi dvacetiletý nadšený sportovec, urostlý, zdravím kypící a větrem ošlehaný chlapík, který aktivně pěstoval jachting, létání na rogallu, horolezectví a běh na lyžích a pracoval tady jen kvůli zaměstnaneckým slevám a čemukoli dalšímu, co si mohl nepozorovaně odnést v kapsách, zdvihl oči pod bujným zrzavým obočím a spatřil, že do prodejny nervózním krokem vcházejí dva muži: byli to už starci, možná dokonce čtyřicátníci s mizernými plícemi, ubohýma nohama a žádnou výdrž. Jejich neklidně podmračené obličeje zářily zimní bledostí. Griswold se odvrátil od náplastí značky Ace, které právě rovnal do regálu, a zamířil k těm dvěma s úsměvem nadřazeného soucit, jaký cítí všichni

dokonalí je-dinci při pohledu na všechny ubožáky. »Přejete si něco, pá-nové?«
Podívali se na něj, jako by je svým dotazem zaskočil. »Vyříd' to ty,« zamumlal pak ten s ostrým nosem ke svému příteli, stáhl se zpět, s rukama v kapsách zůstal stát u dveří, díval se ven do podmráčeného pozdního odpoledne a sledoval chodníky plné lidí spěchajících, aby se dostali někam pod střechu, než vypukne bouřka.
Griswold věnoval svou plnou a ochotnou pozornost druhému, který to měl vyřídit, skličene vyhlížejícímu chlapíkovi se svěšenými rameny. Napadlo ho, že ať tenhle člověk pěstuje jaký-koli sport, nijak zvlášť mu to zřejmě neprospívá.
»Ano, pane?«
Muž si přiložil ruku k ústům a něco v jejím skrytu zamumlal; očima přitom přejížděl ze strany na stranu a prohlížel si celý obchod.
»Prosím, pane?« naklonil se k němu Griswold.
Tentokrát se zamumlání proměnilo ve dvě stěží slyšitelná slova. »Lyžařský masky.«
»Lyžařské masky? Ach ano, lyžování! Vy a váš přítel támhle jste lyžaři?«
»Jo,« přikývl muž.
»No to je skvělé. Pojd'te prosím se mnou, tudy.« Griswold vedl muže dál do hlubin prodejny kolem dlah na zlomeniny, vycpávek na ramena a suspensorů. »Pravděpodobně jste si všimli našeho inzerátu v novinách.«
»Jen jsme šli náhodou okolo,« opravil ho muž a stále mluvil do ruky, jako by v ní měl schovaný maličký mikrofon.
»Nepovídejte. V tom případě si dovolím poznamenat, že máte dnes svůj šťastný den.«
»Vážně?« podíval se na něj muž.
»Právě probíhá náš výprodej lyžařských potřeb na konci se-zóny.« Griswold zákazníka obdařil šťastným úsměvem.
»Fan-tastické slevy na veškeré zboží.«
»Opravdu?«
Druhý zákazník stále ještě postával u dveří a díval se ven, byl tedy mimo doslech a Griswold se soustředil na vrabce, kterého držel v hrsti. »Přesně tak, pane,« ujistil ho. »Podívejte se napří-klad tady na tyhle skvělé lyže značky Head. Nejspíš víte, na kolik by vás taková nádhera za normálních okolností přišla.«
»Lyžařský masky,« zamumlal muž a nádherným lyžím nevě-noval jediný pohled.
»Takže vy už jste na lyže vybavení?« Griswold jen neochotně nechal nádherné lyže opřené o zeď. »A co takhle boty? Hůlky? Vidíte, pane, támhle na stěně nám visí...«
»Masky.«
»Ano, pane, samozřejmě, ty máte tady v téhle vitríně. Nemu-síte pospíchat. Vzadu máme ještě další, které bych vám mohl přinést, kdybyste...«
»Tyhle dvě,« ukázal muž prstem.
»Tyhle? Samozřejmě, pane. Můžu se zeptat, do jaké barvy máte laděné svoje lyžařské oblečení?«
Muž na něj zamračeně pohlédl. »Tak prodáte mi ty masky nebo ne?«
»Jistě, pane, jistě.« Griswold vytáhl prodejní bloček, přičemž si zachoval neochvějnou zdvořilost a dobrou náladu.
»Platit budete hotově nebo kartou?«
»Hotově.«
»Ano, pane. Hned vám na ně přinesu krabici...«
»Stačí sáček.«
»Určitě, pane?«
»Jo.«
»Jak si přejete.« Griswold vypisoval prodejní paragon a po-kračoval v konverzaci. »Předpokládám, že v tuhle roční dobu máte nejspíš namířeno do Kanady. No jistě, Laurentidy, tam je nádherně. Nejlepší lyžování v Severní Americe.«
»Jo,« přisvědčil muž.
»Na Alpy to samozřejmě nemá.«
»To ne,« souhlasil muž.
»Takhle daleko na severu je hrozně silný slunce. Možná byste vy a váš přítel měli také zájem o brýle. Zaručené polaro-idy...«
»Jen ty masky,« zahučel muž a podal Griswoldovi dvě dva-cetidolarovky.
»Tak dobrá, jistě,« přikývl Griswold, odešel, vrátil se s drob-nými a s papírovým sáčkem, a když zákazníkovi předával jeho nákup, ještě naposledy to zkusil. »Tam nahoře je pěkná zima, pane. Ručíme ovšem za to, že naše finské armádní lyžařské bundy udrží vaše životní funkce neporušené až do minus pade-sáti stupňů, jinak je můžete vrátit...«
»Ne,« odsekl bývalý zákazník. Sáček s maskami si vecpal pod kabát, otočil se a se svěšenými rameny se přidal ke svému partnerovi u vstupních dveří. Podívali se po sobě a vyšli ven. Griswold, který je pozoroval skleněnou dveřní výplní, viděl, že se ve dveřích na okamžik zastavili a rozhlédli se oběma směry, pak si vyhrnuli límce kabátů nahoru, bradu sklonili až k hrudi, ruce vrazili hluboko do kapes, kradným krokem zamířili pryč a drželi se těsně u zdi budovy. Divní ptáčkové, pomyslel si Griswold. Rozhodně se moc nepodobali obvyklým nadšencům pro zimní sporty.
Když o půl hodiny později o krok ustoupil, aby si obdivně prohlédl právě dostavěnou pyramidu z plechovek s tenisovými míčky, na jejíž vrcholek položil elastický chránič lokte, Griswold se náhle zamyšleně zamračil, otočil hlavu a tázavě se zadíval směrem ke vstupním dveřím. Oba muži už však byli samozřejmě pryč.

Kapitola 40

Pršelo. Jedenáct hodin večer. Dortmunder se vynořil z kanálu v postranní uličce do studeného deště hnaného poryvy

větru, zasunul kulatý příklop zpět na místo a uchýlil se do úkrytu dveří nejbližšího obchodu. V ulici nebyli žádní chodci a kolem prosvištělo jen jedno osamělé auto. Do dveřního výklenku se draly závany větru a do obličeje mu stříkaly chladné dešťové kapky.

Trvalo to téměř pět minut, než u obrubníku před obchodem zastavil lincoln Continental s lékařskou poznávací značkou. Dortmund přешel chodník a vlezl si do teplého a suchého automobilu. »Promiň, že to trvalo tak dlouho,« omlouval se Kelp. »V takovouhle noc se auto těžko hledá.«

»Auto by se najít dalo,« zavrčel Dortmund, zatímco Kelp zařadil rychlost a pomalu se rozjel k nejbližšímu semaforu. »Jenže ty prostě musíš najít doktorský auto.«

»Já doktorům věřím,« bránil se Kelp. »Jsou to lidi, co mají rádi svůj komfort a moc dobře se vyznají v bolesti a nepohodlí. Když si kupují auto, chtějí jen to nejlepší a taky si to můžou dovolit. Říkej si, co chceš, ale já se doktorů držím.«

»No dobře, dobře,« chlácholil ho Dortmund. Když se teď zbavoval chladu, který mu zalezl do kostí, a pomalu osychal, nepřipadal si už tak ublíženě.

Na semaforu naskočila zelená. »Kde hrajou ten film?« zeptal se Kelp. »Ve Village.«

»Fajn.« Kelp zabočil doprava, zamířil směrem k centru do Greenwich Village, na Osmé ulici zahnul doleva a zaparkoval jen kousek před kinem, nad nímž velký nápis hlásal: Zvuk vzdálených bubnů - americká premiéra. To byl film, na který se May dnes večer podle svých slov chystala jít; říkala mu o tom předchozího večera, když se nějak snažila Dortmundera rozptýlit, zatímco si máčel ruku v saponátu Palmolive Liquid. Stačilo pak, aby dnes ze svého neexistujícího telefonu zavolali do kina, a dozvěděli se, že poslední představení končí v jede-náct čtyřicet. Byla to správná informace. Půl minuty po jedenácti čtyřiceti se z kina vynořila skupinka kulturně povznesených návštěvníků, kteří znechuceně hleděli do deště, hlasitě si navzájem stěžovali a nakonec se spěšně rozběhli do té větrné nepohody.

May vyšla ven jako jedna z posledních. Chvilí zůstala stát pod markýzou kina, váhala a rozhlížela se na obě strany. »Co to provádí?« podivil se Kelp.

»Víš, co dělá,« ujistil ho Dortmund. »Bude se chvíli jen tak procházet kolem, abychom zjistili, jestli je na ni někdo pověše-nej.«

»Samozřejmě že je na ni někdo pověšenej,« ušklíbl se Kelp. »Nejspíš jich bude půl tuctu. Pár Drobkovejch kámošů. Pol-dové. Teroristický svépomocný družstvo.«

»Ty vážně člověku zdvihneš náladu,« zabručel Dortmund.

Venku před kinem stáli dva nenápadní muži rovněž pod markýzou, jako by se nemohli rozhodnout, co si teď počít, když ze světa filmu vyšli do světa deště. Potom se však May konečně dala do pohybu, zamířila ulicí na opačnou stranu od Dortmundera s Kelpem a oba postávající muži se za okamžik vydali stejným směrem, jako by neměli nic společného jeden s druhým, s May a s ničím na celém světě.

»Dva,« konstatoval Kelp.

»Vidím je.«

»Jen kdyby věděli.«

»Nemluv.«

»Myslím, kdyby věděli, co má u sebe.«

»Já vím, cos myslel.«

Kelp vyčkal, dokud May a oba její noví přátelé nezmizeli z dohledu v promočené temnotě, pak nastartoval lincolna a odle-pil se od obrubníku. Asi v polovině bloku minuli oba muže, kteří začínali mít trochu problémy s předstíráním, že si ani jeden není vědom přítomnosti druhého, a o kousek dál projeli kolem May, která šla bezstarostným krokem někoho, kdo ne-myslí na nic jiného než na filmy.

Když dojeli na křižovatku, na semaforu překvapivě svítila zelená. Kelp zabočil doprava, zajel k chodníku, motor nechal běžet, ale vypnul světla. Dortmund se na sedadle zkroutil dozadu, postranními okénky, po nichž stékala dešťová voda, se díval zpátky na nároží a ruku nataženou za sebe měl příprave-nou na klíce zadních dveří.

Když se May objevila, rázovala cílevědomým, ale nijak uspěchaným krokem. Zahnula doprava, klidně šla dál a v okamžiku, kdy ji rohová budova skryla před očima pronásledovatelů, rychle se rozběhla k autu. Dortmund otevřel zadní dveře dokořán, May skočila dovnitř a Kelp šlápl na plyn, zabočil za další roh a teprve pak rozsvítil reflektory.

»Fuj, to je počasí,« ulevila si May, když Kelp povolil nohu na plyn natolik, že se mohla odlepit od opěradla zadního sedadla. »Věděla jsem, že jste to vy, když jsem viděla tu doktorskou značku.«

Kelp vrhl na Dortmundera rychlý triumfální pohled a ušklíbl se. »Vidíš? Je to moje obchodní značka. Nikdo za náma není,« dodal, když pohlédl do zpětného zrcátka.

May si Dortmundera prohlížela jako starostlivá kvočna. »Jak ti je, John?«

»Fajn.«

»Vypadáš vcelku dobře,« připustila pochybovačně.

»Nejsem pryč tak dlouho, May.«

»Měls něco k jídlu?«

»Samozřejmě.«

»Než jsme jeli, dali jsme si pizzu,« oznámil Kelp. Na další křižovatce znovu zabočil - projel na červenou, což v New Yorku není povoleno - a zamířil směrem od centra.

»Potřebuješ víc než jen pizzu,« starala se May.

Dortmund neměl náladu na diskusi o svých stravovacích návycích. »Přineslas to?«

»Jasně.« Podala mu malý hnědý papírový sáček, do jakého se v obchodech balí sendviče.

Dortmunder si sáček vzal. »Obojí?« zeptal se.
»To ale nemusíš, Johne.«
»Já vím, že nemusím, jenže chci. Je to tam?«
»Ano,« přisvědčila. »Je to tam obojí.«
»Jakej byl film?« zajímal se Kelp.
»Dobřej. Bylo to o škodlivosti evropského vlivu na Afriku na konci devatenáctého století. Velice zajímavá a delikátní práce s kamerou. Lyrický.«
»Asi se na to taky půjdu podívat,« usoudil Kelp.
Dortmunder hnětl hnědý sáček v rukou. »Je v něm ještě něco jiného.«
»Ponožky,« vysvětlila May. »Říkala jsem si, že v tomhle po-časí budeš potřebovat suchý ponožky.«
»Bojím se zajiždět s tebou až domů, May,« omlouval se Kelp. »Ale vyhodím tě tak blok od baráku, stačí?«
»Samozřejmě,« ujistila ho. »To je naprosto dokonalý.« Položila Dortmunderovi ruku na rameno. »Zvládneš to?«
»Jasně že zvládnu,« ujistil ji. »Teď, když konečně vím, co dělám.«
»Dávejte pozor, ať vás nikdo nepozná,« nabádala ho. »Uka-zovat se venku je teď pro vás dva nebezpečný.«
»Máme lyžařský masky,« oznámil Kelp. »Ukaž je.«
Dortmunder vytáhl z kapsy kabátu obě lyžařské masky a při-držel je na světle. »Moc pěkný,« pochválila je May a přikývla.
»Já chci tu s těma sobama,« hlásil se Kelp.

Kapitola 41

May odemkla dveře bytu a vešla do obývacího pokoje plného policistů. »Prokristapána,« povzdechla si. »Kdybych věděla, že se tady pořádá večírek, byla bych se stavila v krámě a koupila koláče.«
»Kde jste byla?« vyjel na ni největší, nejnaštvanější a nejne-upravenější policista v civilu.
»V kině.«
»To víme,« vyštěkl druhý. »Po kině.«
»Šla jsem domů.« Úkosem pohlédla na hodiny, které stály na televizoru. »Film skončil dvacet minut před dvanáctou. Vzala jsem si taxíka a teď ještě není ani půlnoc.«
Policisté se zatvářili poněkud nejistě, pak okamžitě začali předstírat, že se vůbec netvářili nejistě. »Jestli jste v kontaktu s Johnem Archibaldem Dortmunderem. .« začal velký naštvaný neupravený policista v civilu, ale May mu skočila do řeči.
»On svoje druhý jméno nepoužívá.«
»Cože?«
»Archibald. Toho Archibalda nikdy nepoužívá.«
»To je mi jedno,« odsekl policista. »Rozumíte? Je mi to úplně volný.«
»Uklidni se, Harry,« napomenul ho jeden z kolegů.
»Prostě už toho mám plný zuby,« vztekal se velký naštvaný neupravený policista. »Razie, sledovačky, lítáme sem a tam, všichni krouťej dvojité šichty. A to všechno kvůli jednomu zatracenému chmatákoví s nenechavejma prstama.«
»Každý občan,« připomněla mu slavnostně May, »je nevinnej, dokud se neprokáže jeho vina.«
»Starou belu nevinnej.« Policista se chvíli nervózně ošíval a pak se obrátil k ostatním policistům. »Tak dobrá, jdeme.« Vrhla na May nepřátelský pohled. »Jestli jste v kontaktu s Johnem Archibaldem Dortmunderem, povězte mu, že by udělal mno-hem lip, kdyby se nám sám vzdal.«
»Proč bych mu měla něco takového povídat?«
»Jen si pamatujte, co jsem vám říkal,« poradil jí policista. »Abyste věděla, mohla byste se dostat do maléru taky.«
»John by na tom byl mnohem hůř, kdyby se vám vzdal.«
»No jasně, jasně.« Všichni policisté s hlasitým dupáním vy-běhli z bytu a dveře za sebou nechali otevřené.
May je zavřela. »Fuj,« ulevila si a zamířila pro sprej s osvě-žovačem vzduchu.

Kapitola 42

Dveře klenotnictví udělaly chřífust. Dortmunder se do nich opřel ramenem a zatlačil. »No tak,« zahuhlal.
Cvak, odpověděly dveře a rozlétly se dokořán. Tentokrát, protože už znal zlozvyky a rozmazy těchhle konkrétních dveří, se Dortmunder jednou rukou předem přidržel zárubně, díky čemuž neztratil rovnováhu, ale zcela normálně překročil práh a vešel do obchodu. Uvnitř se zastavil a ohlédl se na Kelpa, který v dešti držel hlídku na okraji chodníku a pozorně sledoval obě strany prázdného Rockaway Boulevardu. Dortmunder na něj zamával a Kelp ochotně přeběhl mezi kalužemi po mokrému chodníku a připojil se k němu v teplém úkrytu prodejny. »Moc pěkný krámeček,« pronesl uznale, když za ním Dortmunder zavíral dveře.
»Ta lyžařská maska mě svědí,« postěžoval si Dortmunder a stáhl šiji z obličejce.
Kelp si svou masku nechal nasazenou; jeho dychtivé oči jasně zářily mezi poskakujícími soby na černém pozadí.
»Roz-hodně je dobrá proti dešti,« liboval si.
»Tady neprší. Sejf je támhle.«
Cedule s nápisem »Jsem na dovolené, abych vám mohl ještě lépe sloužit« dosud stála ve výkladní skříni a zatuchlý

vzduch uvnitř prodejny svědčil o tom, že v ní nikdo nebyl od té doby, co tam ve středu v noci dorazila policie a zjistila, že Byzantský oheň zmizel. Majitel obchodu byl ve vězení, příbuzenstvo mělo na starosti důležitější věci než jeho krámk a představitele zákona už tohle místo také nezajímalo.

Nebo na to přinejmenším oba sázeli.

»Osmáctyřicet hodin,« poznamenal Dortmund. »Vidíš ty hodiny?«

»Na všech je za pět minut tři čtvrtě na jednu.«

»Přesně tolik na nich bylo i ve středu v noci, když jsem sem přišel. To teda bylo zatracenejch osmačtyřicet hodin!«

»Třeba se zastavily,« napadlo Kelpa. Přistoupil k jednomu ho-dinám a zaposlouchal se.

»Nezastavily se,« odsekl podrážděně Dortmund. »Je to pro-stě jedna z těch náhod.«

»Jdou,« potvrdil Kelp. Vrátil se a sledoval Dortmundera, který se se zkříženými nohama posadil na podlahu a rozložil kolem sebe svoje nástroje. »Jak dlouho myslíš, že to bude trvat?«

»Posledně to trvalo patnáct minut. Teď to bude rychlejší. Běž hlídat.«

Kelp přešel ke dveřím, od nichž pozoroval stále ještě prázdnou ulici, a o dvanáct minut později udělal sejf klap a křup, když se jeho dveře rozevřely dokořán. Dortmund si posvítil tužkovou kapesní svítilnou dovnitř na podnosy a přihrádky, které teď byly prázdné až na brak, s nímž se posledně nechtěl obtěžovat, a spatřil jeden podnos plný laciných broží - pozla-cených zvířátek s očima z leštěných kamenů. To mu stačilo.

Sáhl do kapsy, vytáhl z ní Byzantský oheň, dlouhou chvíli zůstal nehybně sedět a upřeně na něj hleděl. Byl tak dokonalý, jeho barva tak čistá a jasná. A ta hloubka -člověk se do toho zatraceného kamene mohl dívat a vidět celé míle daleko. »Můj největší triumf,« zašeptal Dortmund.

»Cože?« zeptal se Kelp ode dveří.

»To nic.« Dortmund položil Byzantský oheň na podnos s bezcennými zvířaty; pávi a lvi pochybné kvality s vyvalenými očima zírali na aristokrata ve svém středu. Dortmund zvířata zkusmo trochu přihnul k rubínovému prstenu, takže ho čas-tečně zakryl, a zastrčil podnos zpět na místo.

»Jak to jde?«

»Hned to bude.« Plonk-bzzzzuk. Zavřel a zamkl dvířka sejfu a zatočil číselníkem. Nástroje vrátil do speciálních kapes kabátu a vstal.

»Můžeme jít?«

»Ještě okamžiček.« Z další kapsy vytáhl Mayiny hodinky a zmáčkl tlačítko po straně: 6:10:42:11. Přešel k vitrině, posvítil si kapesní svítilnou na hodinky za sklem a prohlížel je, dokud nenašel další exemplář stejného typu, tentokrát však v malé, plstí vyložené krabičce s odklopeným víčkem. Zašel za pult, otevřel šoupací dveře na zadní straně vitríny, vytáhl z ní nové hodinky a zjistil, že spolu s nimi je v krabičce i mnohokrát přeložený papírek s nápisem NÁVOD KPOUŽITÍ. Správně. Hodinky s časem 6:10:42:11 putovaly zpět do vitríny na pultě, kde je původně objevil, a nové i s krabičkou a s návodem do kapsy kabátu. A svědivá lyžařská maska putovala zpět na obli-čej. »Tak už jsem hotovej,« oznámil Dortmund.

Kapitola 43

Noviny to přinesly ve všech vydáních. Od prvních raniků, které se začaly prodávat ještě včera večer, než Mologna odjel z města do Bay Shore a svého domu, až po poslední večerníky, které se na ulice dostaly teprve ve chvíli, kdy už byl zase dnes ráno zpátky v kanceláři, ve všech zatracených vydáních těch zatracených novin byl tentýž zatracený redakční komentář. Byl otištěn pod titulkem ZTRÁCET NERVY SE NEVYPLÁCÍ a zabýval se dnes už slavným incidentem, při němž Mologna práskl telefonem lupiči, který ukradl Byzantský oheň.

Byli to snad ti kretění od FBI, kdo tu historku vyslepičil no-vinářům? Nejspíš ano, i když bylo nutno přiznat, že Mologna má jednoho či dva nepřátele i přímo tady, v samotném lůnu newyorského policejního sboru. Přátelé od policie mu celé dopoledne volali, aby mu vyjádřili svou účast, poznamenali, že se totéž mohlo snadno stát i jim - v tom měli ti hajzlové pravdu, klidně se jim to stát mohlo - a ubezpečili ho, že na vydavatele toho plátku vyvinula policie maximální nátlak ve snaze přimět ho, aby zmíněný komentář z pozdějších vydání vypustil, ovšem bezvýsledně. Ti hajzlové věděli, že si to mů-žou dovolit, vrchní inspektor Francis Xavier Mologna byl na zemi a každý si do něj směl beztravně kopnout. »Na světě není nic bezcharakternějšího než novináři,« zavrčel Mologna a smetl pozdní večerní vydání ze stolu na podlahu, kde po něm Leon uklouzl, když vešel do kanceláře se slovy: »Další tele-fon.«

»Přítel nebo nepřítel?«

»Těžko soudit,« odpověděl Leon. »Je to zase ten chlap, ten, co má Byzantský oheň.«

Mologna na něj upřeně zíral. »Leone,« zasyčel, »děláš si srandu na můj účet?«

»Ale, pane vrchní inspektore,« zamrkal nevinně Leon.

Mologna potřásl hlavou. »Na tohle dneska nemám náladu, Leone. Vypadni.«

»Chce mluvit jen s vámi,« vysvětloval Leon. »Cituji...« jeho hlas přeskočil v jakousi hlubokou fístuli - »... v našem spo-lečným zájmu. Takhle přesně to říkal.«

Tak moment. Že by přece jen bylo možné znovu se vzchopit, vyjít z toho všeho jako vítěz a narvat ten komentář těm zbabě-lým vydavatelským hyenám do krku? Ve společném zájmu, ano? »Na který lince?« sáhl Mologna po telefonu.

»Na dvojce.«

»Nahrajte to, napíchněte se na něj a najděte ho,« nařídil Mo-logna. Jeho vlastní hlas přeskočil do hlubšího tónu, když po-kračoval: »Tentokrát ho udržím na lince.« A když pak Leon vyklouzl z kanceláře, ohlásil se Mologna na lince číslo dvě. »Kdo je tam?«

»Vy víte, kdo,« odpověděl hlas.
Byl to tentýž hlas jako prvně. »John Archibald Dortmunder,« konstatoval Mologna.
»Já nejsem Dortmunder,« popřel to Dortmunder.
»Jasně že ne,« opáčil spokojeně Mologna a pohodlně se uvelebil v křesle v očekávání dlouhého plodného hovoru.
»Ta bouda, co jste ušili, neobstojí,« ujišťoval ho hlas. »Zjis-títe, že Dortmunder není ten, kterýho hledáte, a budete pátrat dál, dokud mě nenajdete.«
»Zajímavá teorie.«
»Jsem v maléru,« postěžoval si hlas.
»To je teda hodně mírně řečeno.«
»Jenže vy jste v maléru taky.«
Mologna ztuhl. »V jakýmpak?«
»Četl jsem noviny.«
»Každý mizernej převít čte noviny,« zhodnotil to Mologna.
»Třeba bychom mohli jeden druhému pomoci,« nadhodil hlas.
Mologna se zamračil a šlo to až z hloubi jeho duše. »Co na-vrhujete?«
»Oba máme svůj problém,« pokračoval unavený, znechu-cený, pesimistický a přece jaksi sebevědomý hlas. »Když to dáme dohromady, najdeme třeba řešení.«
Leon se po špičkách vkradl do kanceláře, přiskočil noviny ležící na podlaze a položil na Molognův stůl papír s napsaným vzkazem: »Telefonní společnost říká, že hovor nelze vysledovat. Telefon neexistuje.« Mologna na vzkaz vztekle pohlédl. »Počkej moment,« přikázal hlasu. Zmáčkl tlačítko na přidržení hovoru a zaškaredil se na Leona. »Co má hergot tohle zname-nat?«
»Na telefonní společnosti nevědí, co si o tom mají myslet,« vysvětloval Leon. »Říkají, že ten hovor přichází odněkud jižně od Šestadevadesáté ulice, nedokážou ho ale vysledovat. Je prostě někde tam v jejich síti.«
»To je taková zatracená hovadina, až je to k nevíře,« vztekal se Mologna.
»Pořád se na tom pracuje,« ujistil ho Leon, netvářil se ale ni-jak nadějně. »Prosí vás, abyste ho udržel na lince, jak nejdéle to půjde.«
»Chceš mě snad urážet, Leone?« vyjel na něj Mologna. Nečekal na odpověď, zmáčkl tlačítko linky číslo dvě a uslyšel volací tón. Ten zmetek zase zmizel. »Ježíšikriste,« zasténal Mologna.
»Zavěsil?« zeptal se Leon.
»Zase jsem ho ztratil.« Mologna hleděl do prázdna a na Leo-nově stole ve vedlejší kanceláři zatím začal zvonit telefon. Leon se k němu rozběhl, Mologna se předklonil s lokty opře-nými o stůl a s hlavou složenou v dlaních a přemýšlel o ne-myslitelném: Možná bych měl jít do důchodu, jak psali v těch zasranejch novinách.
Leon se vrátil. »To je zase on. Tentokrát je na jedničce.«
Mologna se vrhl po telefonu tak vehementně, že si málem vrazil sluchátko do krku. »Dortmundere!«
»Já nejsem Dortmunder.«
»Kam jsi zmizel?« vyjel vztekle Mologna, zatímco Leon od-baletil, aby znovu kontaktoval telefonní společnost.
»Nechal jste mě čekat na jiný lince,« kontroval hlas vyčítavě. »To už mi nedělejte, ano?«
»Byla to jen chvilíčka.«
»Já měl s telefonama spoustu problémů,« vysvětloval hlas. (Někde v pozadí začal rozhořčeným tónem protestovat pravdě-podobně jiný hlas.) »Takže mě nenechávejte čekat. Žádný triky.«
»Žádný triky?« Spravedlivé rozhořčení spolu s dlouho se hromadící frustrací v Molognovi zabublaly a překypěly. »Od tebe teda něco takovýho sedí, tys mě už těma svejma telefon-ama přivedl málem do cvokárny!«
»Já jen...«
»Ty mi nic nepovídej, ty ne. Zavolám ti do telefonní budky, co si tam na ulici poklidně dřepí na sluníčku, ty ten telefon zvedneš a v budce nikdo není! A teď, zrovinka teď, se mnou mluvíš, jako by se nechumelilo, a telefonní společnost ten hovor není schopná vysledovat! To považuješ za rovný jed-nání? Tomu říkáš fér hra?«
»Já jen nemám rád, když mě někdo nechává čekat na jiný lince,« bránil se hlas trucovitým tónem.
Což Molognu vytrhlo z příjemného opojení vlastním rozčile-ním. »Už mi znova nezavěšuj,« zavrčel a zmáčkl sluchátko tak tvrdě, jako by to bylo zápěstí toho volajícího.
»Nezavěším,« sliboval hlas, »pokud mě zase nepřepojíte na nějakou jinou linku.«
»Tak platí,« souhlasil Mologna. »Žádný přepojování. Já tady prostě budu sedět a ty mi povíš, o co ti jde.«
»Jde mi o to,« vysvětloval hlas, »že ten pitomej rubinovej krám nechci.«
»No a?«
»A vy ho chcete. Na ředitelství to z vás zase udělá ohrom-nýho pašáka, ať si o tom noviny píšou, co chtěj. Takže vám chci navrhnout takovej obchod.«
»Ty mi ten prsten dáš? A co za to, imunitu?«
»Vy mi žádnou imunitu dát nemůžete,« konstatoval smrtelně vážně hlas. »Nikdo mi ji dát nemůže.«
»Hrozně nerad to říkám, kamaráde,« usklíbl se Mologna, »ale máš pravdu.« Nejpodivnější na tom všem přitom bylo, že ně-kde v hloubi duše měl pocit, jako by tomu ubohému mizerovi rád pomohl. Nějaký podtón v tom životem znaveném hlase se dotkl jeho citlivého místa a zahrál na strunu jejich společné lidskosti. Možná to bylo jen tím, že byl v depresi po přečtení toho odporného novinového článku, bylo mu ale jasné, že srd-cem je tomuhle čtvrtorádemu lupiči nějakým zvráceným způ-sobem bližší než komukoli jinému, s kým se v celém tom pří-padu setkal. Představil si, jak toho kašpara vyslýchá agent FBI Zachary, a navzdory svému přesvědčení cítil, že je na jeho straně. »Tak co chceš?« zeptal se.
»Chtěl bych jinýho lupiče,« oznámil hlas.

»Tomu nerozumím.«
»Vy jste poldové,« vysvětloval hlas. »Můžete si vymyslet nějaký jméno, vymyslet si nějakýho chlápka, někoho, kdo vůbec neexistuje. Třeba nějakýho Franka Smithe. Potom oznámíte, že jste toho lupiče chytili, že se jmenuje Frank Smith, prsten že jste dostali zpátky a tím to všechno skončí. Nikdo už nebude naštvanej na mě.«
»Hezkej pokus, Dortmundere,« pravil uznale Mologna.
»Já nejsem Dortmund. «
»Problém je v tom,« pokračoval Mologna, »kde potom bude ten Frank Smith? Když to svalíme na nějakýho vymyšlenýho lupiče, nebudeme mít koho ukázat novinářům. A když to svalíme na někoho skutečného, nemusí to na něj sedět.«
»Třeba by Frank Smith moh ve vyšetřovací vazbě spáchat sebevraždu,« navrhl hlas. »Takový věci se přece občas stávají.«
»Do toho by se muselo zapojit moc lidí,« odporoval Mologna. »Je mi líto, ale to bychom nezvládli ani náhodou.« Hlasitě se zamýšlel nad parametry řešeného problému. »Musel by to být někdo, kdo opravdu existuje, se záznamem v rejstříku, někdo, kdo je známý u soudů i v podsvětí. Zároveň by to ale musel být někdo, koho v životě nikdo nenajde, kdo se nikdy neobjeví s potvrzeným alibi nebo... Panenko skákává!«
»Co je? Co je?« dožadoval se hlas s náhlou nadějí.
»Craig Fitzgibbons,« vydechl Mologna a hlas se mu chvilku téměř posvátným úžasem.
»Co to má sakra být?«
»To je chlap, co se nikdy neobjeví, aby nás obvinil ze lži, Dortmundere.«
»Já nejsem Dortmund. «
»Jasně, jasně. Můžu pro tebe tu boudu naaranžovat, to je všechno. Sedím tady a nevycházím z úžasu sám nad sebou. A teď co ta druhá stránka?«
»Jako jaká?«
»Byzantskej oheň,« upřesnil Mologna.
»Ach tak. Ten dostanete zpátky,« sliboval hlas, »jakmile zveřejníte prohlášení.«
»Jaký prohlášení?«
»Převratnej objev policie. Nezvratnej důkaz, že Byzantskej oheň ukrad ten chlap Craig Jakžesetomenuje. Zatčení se ocekává každým okamžikem.«
»No prosím. A co dál?«
»Pak vám ten prsten vrátím, ale pěkně po svém. Myslím jako nepřímo.«
»Kdy?«
»Dneska.«
»A když ho nevrátíš?«
»Další převratnej objev policie. Nezvratnej důkaz, že to nebyl Craig Tentononc.«
»Dobrá,« přikývl Mologna. Do kanceláře vešel Leon a předvedl to nejvýřečnější nevěřící pokrčení rameny na světě, jako by ve své osobě reprezentoval všechny ty tisíce a tisíce zaměstnanců newyorské Bellovy telefonní společnosti. Mologna chápavě kývl a gestem ho zahnal zpět, protože už mu to bylo jedno. »Mám dneska dobrou náladu,« promluvil do telefonu. »Jsme dohodnutý, Dortmundere.«
»Říkejte mi Craig,« odpověděl Dortmund.

Kapitola 44

Dortmunder každou půlhodinu telefonoval May, která se omluvila z práce a zůstala doma, aby mohla poslouchat rozhlasovou stanici s celodenním zpravodajským vysíláním. (»Dejte nám dvaadvacet minut a my vám dáme celý svět,« vyhrožovali.) Dortmund by byl raději poslouchal sám, jenže tady dole mezi vedením telefonní společnosti, hluboko pod mocnou metropolí, něco takového jako příjem rádiového signálu neexistovalo. O televizi vůbec nemluvě.
»Hlásili nepokoje v jihovýchodní Asii,« oznámila May o půl jedenácté.
»Hmm,« zabručel Dortmund.
»Hlásili nepokoje na Středním východě,« oznámila v jedenáct hodin.
»Aby ne,« přikývl Dortmund.
»Hlásili nepokoje v kubánské části Miami,« sdělila mu o půl dvanácté.
»No jo, nepokoje jsou úplně všude,« reptal Dortmund. »Takový malý máme i přímo tady.«
»Jednoznačně identifikovali zloděje, co štipnul Byzantskej oheň,« prohlásila v poledne. »Byla to mimořádná zpráva uprostřed relace o nepokojích na baseballu.«
Dortmunderovi vyschlo v krku. »Počkej moment,« požádal a napil se trochu piva. »Tak povídej,« vyzval ji.
»Benjamin Arthur Klopzik.«
Dortmunder se přes kus kabelové roury vyčítavě zadíval na Kelpa, jako by to byla jeho vina. (Kelp jeho pohled vyčkávavě a ostražitě opětoval.)
»Kdože?« vyhrkl Dortmund do telefonu.
»Benjamin Arthur Klopzik,« opakovala May. »Říkali to dva-krát, tak jsem si to zapsala.«
»Ne Craig Taknějak?«
»Kdo?«
»Benjamin...« Vtom mu to došlo. »Benjy!«

Kelp už to nemohl vydržet. »Tak mi to pověz, Johnne,« zaškemral a předklonil se. »Dělej, povídej.«
»Díky, May,« řekl Dortmund. Chvilí trvalo, než si uvědomil, že ten nepovědomý a nepohodlný pocit v jeho tvářích má na svědomí úsměv. »Hrozně nenávidím přehnaně optimistický prohlášení, May,« pokračoval pak, »ale mám takové dobrou pocit. Řek bych, že s kapkou štěstí je skoro možný, že už odtud docela brzy budu moct vypadnout na vzduch.«
»Vytáhnu ty steaky z mrazáku,« slíbila May.
Dortmund zavěsil, chvíli zůstal nehybně sedět a tiše si sám pro sebe pokyvoval hlavou. »Ten Mologna,« ozval se pak. »Tomu to fakt pálí.«
»Co udělal? Johnne?« Kelp samou nedočkavostí a rozčilením poskakoval nahoru a dolů, až mu pivo z plechovky stříkalo na kolena. »Pověz mi to, Johnne!«
»Benjy,« odpověděl Dortmund. »Ten skrček, co na něj pol-dové nastrčili štěnici.«
»Co je s ním?«
»To je ten, co na něj Mologna hodil, že čmáznul ten prsten.«
»Benjy Klopzik?« nevěřil svým uším Kelp. »Ten blbeček by neukrad ani papírový pytlík v supermarketu.«
»To je jedno,« odbyl ho Dortmund. »Všichni mu teď jdou po krku, ne? Kvůli tý štěnici?«
»Maj na něj skoro takovou pítku jako na tebe,« souhlasil Kelp.
»No a poldové teď oznámili, že on je ten chlap, co otočil ten rubínový prsten. Ten se nevrátí, aby se bránil a stěžoval si, že to nebyl on. Takže tím to končí.«
»Ale kde je?«
»Co na tom záleží?« usklíbl se Dortmund. »Možná na Středním východě. Nebo třeba v kubánské části Miami. Nebo ho poldové zabili a zakopali pod ředitelstvím. Ať je kde je, Mologna si je zatraceně jistě, že ho nikdo nenajde. A to mi úplně stačí.« Usmál se od ucha k uchu a sáhl po telefonu. »To mi bohatě stačí.«

Kapitola 45

Život není fér a Tony Costello to moc dobře věděl. Valem se schylovalo k tomu, že ztratí svou práci policejního zpravodaje pro večerní televizní noviny, a mohl za to vděčit jen tomu, že nikdo nevěděl o jeho irském původu. Jako by nebylo dost na tom, že jeho příjmení, Costello, bylo sice irské, ale vypadalo italsky, musela tomu jeho matka ještě nasadit korunu a pojme-novat ho Anthony. Samozřejmě že existovala spousta Irčanů s křestním jménem Anthony, když ale zkombinujete »Antho-nyho« a »Costella«, můžete svému irskému dědictví rovnou zamávat na rozloučenou. Další kapkou v Costellově poháru hořkosti pak byla skuteč-nost, že byl na Ira neobvykle snědý, z hlavy plné hustých čer-ných vlasů mu vyčníval nápadně velký neforemný nos, byl malý a zavalitý postavy. Kdepak, s něčím takovým neměl se-bemenší šanci, to mu bylo jasné.

Kdyby jen bylo možné uvést nějak věci na pravou míru, pro-mluvit si o nich, zajít za některým z těch pitomých Irčanů - třeba za vrchním inspektorem Francisem X. Molognou, který byl mimochodem typickým příkladem zatracených nafouka-ných tupců - a říct jim: »Jděte se sakra všichni bodnout, já jsem Irčan!« Něco takového ale nepřipadalo v úvahu - ne-přímo by tím přiznal existenci všech těch předsudků, bratříč-kování a celé irské mafie, která v policejním sboru odjakživa tahá za všechny nitky, což si samozřejmě nemohl dovolit - a výsledkem bylo, že veškeré nejlepší sólokapry, důvěrné tipy a přátelská upozornění pro zasvěcené dostával ten ničemný Skot, Jack Mackenzie, protože všichni ti pitomí Irčané si mysleli, že to je Ir.

»Dneska se nám udělalo úplně jaro,« poznamenala v sobotu v poledne jakási hezká dívka, která s ním jela výtahem, ale Tony Costello na jaro zvysoka kašlal. Jeho dny policejního zpravo-daje byly sečteny, jejich zbývající počet se kvapem krátil a nebylo nic, co by na tom mohl změnit. Ještě měsíc, šest týdnů, maximálně dva měsíce a může si sbalit svých pět švestek a přestěhovat se do Duluthu nebo nějakého podobného zapadá-kova, do nějaké ubohé přidružené redakce, kde se pod policej-ním zpravodajstvím rozumějí autonehody a průvod na Den veteránů. Možná se dnes venku skutečně udělalo jaro, možná že ten líják včera večer byl posledním pozdravem odcházející zimy, možná že lehký vánek a vodnaté slunce dnešního rána byly příslibem nové naděje, pokud však Tony Costello neměl naději v srdci - a tam neměl opravdu žádnou - co mu na tom všem záleželo? Hezkou dívku ve výtahu - která se pak celý zbytek dne tvářila poněkud vyjukaně - proto zpražil zničující-cím pohledem a vztekle zamířil chodbou kolem všech ostat-ních, vesměs do pilné práce ponořených zaměstnanců redakce k vlastní kanceláři, kde se zeptal Dolores, sekretářky, o kterou se dělil (dokud tu ještě byl) s pěti dalšími zpravodaji: »Nějaký vzkazy?«

»Je mi líto, Tony.«

»Jasně,« přikývl Costello. »Samozřejmě nic. Žádný vzkazy. Kdo by taky volal Tonyho Costella?«

»Hlavu vzhůru, Tony,« pobídla ho Dolores. Byla to štíhlá, ale mateřsky si počínající žena. »Je nádherný den. Podívejte se z okna.«

»Možná z něj skočím,« zahučel Costello a jeho telefon za-zvonil.

»No prosím,« usmála se Dolores.

»Špatný číslo,« prorokoval Costello.

Dolores však přesto zvedla sluchátko. »Kancelář pana Cos-tella.« Costello se díval, jak poslouchá, přikyvuje a překvapeně zdvihá obočí. »Jestli to má být nějaký vtip,« namítla pak, »pan Costello je příliš zaměstnaný člověk...«

»Co to...?« podivil se Costello.

Dolores už zase poslouchala. Zdálo se, že ji volající nejprve částečně a pak plně zaujal a nakonec něčím i pobavil.

»Myslím, že byste si měl promluvit přímo s panem Costellem,« prohlá-sila a zmáčkla tlačítko přidržení hovoru.

»Volá soudce Cvok,« hádal Costello. »Unesli ho Marťani a posledních několik let strávil v létajícím talíři.«

»Skoro tak,« přikývla Dolores. »Je to ten chlap, co vyloupil Skoukakisovo klenotnictví.«
»Skoukakisovo...« Costello měl dojem, že to jméno zní nějak povědomě, a náhle vybuchl: »Kristepane, tam přece šlohl Byzantskej oheň!«
»Přesně tak.«
»A on říká... říká, že je, no... jak že se to jmenoval?« (Vzhle-dem k tomu, že Costello neměl žádné důvěrné napojení na ředitelství, většinu novinek z policejní branže se dozvídal z rádia a Molognovo prohlášení slyšel v autě cestou do centra. Kdepak, Tonymu Costellovi nikdo nic ani v nejmenším neu-lehčil.)
»Benjamin Arthur Klopzik,« připomněla mu Dolores. »A tvrdí, že ten krám skutečně vyloupil. Na důkaz toho tvrzení mi popsal, jak to tam vypadá.«
»A souhlasí to?«
»Jak to mám vědět? Nikdy jsem tam nebyla. Každopádně s vámi ale chce mluvit o Byzantském ohni.«
»Třeba ho chce vrátit a dohodnout se na podmínkách.« Na Costellově tváři se objevil nepatrný náznak neobvyklého úsměvu, takže o něco méně připomínala irské vřesoviště (nebo italskou bažinu). »A chce, abych to zprostředkoval,« vydechl užasle. »Je to možný? Já!«
»Promluvte si s ním.«
»Jasně. Jasně, hned.« Posadil se ke stolu, zapnul magnetofon, na který se měl hovor nahrát, zdvihl sluchátko a ohlásil se. »Tady Tony Costello.«
Hlas, který mu odpověděl, byl tlumený a doprovázený lehkou ozvěnou, jako by volající byl v nějakém tunelu či kde.
»Jsem ten chlápek,« představil se, »co vyloupil Skoukakisovo klenot-nictví.«
»Ano, to mi řekli. Klop... hmm...«
»Klopzik,« upřesnil hlas. »Benjamin Arthur - chci říct Benjy Klopzik.«
»A máte Byzantskej oheň.«
»Ne, to nemám.«
Costello si povzdechl; další naděje se rozplynula v nená-vratnu. »Fajn,« zabručel. »Těšilo mě.«
»Počkejte chvíličku,« zarazil ho Klopzik. »Vím, kde je.«
Costello zaváhal. Vypadalo to jako klasický příklad špatného vtipu nebo nějakého ujetého cvoka, až na jedinou věc: na Klo-pzikův hlas. Byl to drsný hlas, v němž zaznívala únava, rezig-nace z mnoha prohraných bitev, a Costello jako by v něm po-znával sám sebe. Tenhle hlas neměl za lubem žádnou čerto-vinu, nechtěl se pobavit pitomým žertem. Costello proto zůstal na drátě. »A kde teda je?« zeptal se.
Jenže pak musel Klopzik všechno znova pokazit. »Je pořád v tom klenotnictví.«
»Sbohem,« loučil se Costello.
»Zatraceně!« Vypadalo to, že se Klopzik doopravdy naštvál. »Co je to s váma? Kam máte tak naspěch? Copak sakra nemáte zájem o takovou zprávu?«
To se Costella dotklo. »Pokud máte nějakou zprávu,« odsekl, »tak o ni samozřejmě zájem mám.«
»Tak mi přestaňte říkat sbohem. Vybral jsem si vás, protože jsem vás viděl v televizi a myslím, že vás poldové nemaj kou-penýho jako toho chlápka Mackenzieho. Víte, koho myslím?«
Costello k neznámému pocítil náhlý příliv sympatií. »To vím moc dobře,« ujistil ho.
»Když to řeknu Mackenziemu, ten to pěkně v tichosti předá poldům, poldové si pro něj do klenotnictví taky pěkně v tí-chosti dojdou a já budu dál v troubě.«
»Teď vám nerozumím.«
»Všichni mi jdou po krku,« vysvětloval Klopzik. »Hledej chlapa, co udělal to klenotnictví, protože si myslej, že mám taky ten rubín. Jenže já ho nemám. Takže mi jde o to, abyste kolem toho nadělal pořádněj rozruch, až ten rubín dostanete; všichni se pak dozvěděj, že jsem ho vůbec neměl, a já od nich budu mít pokoj.«
»Začínám vám věřit, pane Klopziku,« připustil Costello. »Povězte mi něco víc.«
»Tu noc jsem se tam doopravdy vloupal,« pokračoval Klo-pzik. »Muselo to bejt jen chvíličku po tom, co tam ten rubín uložili. Neviděl jsem je a neviděl jsem nic, co by s nima souvi-selo, takže jako svědek jsem bezcennej. Prostě jsem tam vlez, otevřel jsem sejf, sebral jsem, co jsem chtěl, viděl jsem tam obrovskéj velkej šutr na prstenu, co vypadal jako zlatej, a spo-čítal jsem si, že musí bejt falešnej. Tak jsem ho tam nechal.«
»Počkejte chvíličku,« brzdil ho Costello. »Chcete říct, že By-zantskej oheň byl celou dobu v tom klenotnictví?«
Koutkem oka sledoval, jak na něj Dolores zírá s ústy otevřenými doko-řán.
»Jasně že byl,« potvrdil Klopzik tónem, o jehož upřímnosti nemohlo být pochyb. »Celý to bylo vůči mně strašlivě nefér. Narušilo to moje vztahy s kamarádama, udělalo ze mě cíl poli-cejního zátahu, vyštvalo mě z domova...«
»Moment, moment.« Costello se nevěřícíma očima upřeně díval na Dolores, zatímco pokračoval v rozhovoru s člověkem, kterého teď už jednoznačně bral jako upřímného a pravdo-mluvného lupiče. »Můžete mi říct, kde přesně jste Byzantskej oheň viděl?«
»Jistě. Je v sejfu, na jednom z podnosů vpravo dole. Však víte, je to takovej ten podnos, co se vytahuje jako šuple. Leží tam s hromadou malejch zlatejch broží, co vypadaj jako zví-řata.«
»A tam jste ho viděl.«
»A tam jsem ho taky nechal. Když v mrňavým zastrčeným klenotnictví někde v parku South Ozone najdete takovej obrov-skej červenej šutr, přirozeně si řeknete, že je to jen falešnej šmuk, nemám pravdu?«
»To máte,« přisvědčil Costello. »Takže policie a FBI - pa-nebože, policie a FBI k tomu - se do toho klenotnictví v pl-ným počtu rozjely, celý to tam prohledaly, nikdo z nich By-zantskej oheň neviděl a on tam přitom celou dobu byl!«
»Přesně tak,« potvrdil Klopzik. »Já ho u sebe vůbec neměl. Nemáknul jsem na něj ani prstem.«
»Tak počkejte.« Costello si zajel do hustých černých vlasů a poškrábal se na hlavě. »Byl byste ochoten poskytnout mi

roz-hovor? Jen jako silueta, rozumíte, bez jména.«

»Mě k ničemu nepotřebujete,« odmítl Klopzik. »Celej vtíp je v tom, že jsem s tím rubínem neměl vůbec nic společného. Poslyšte, ten krám je teď prázdný, je zavřený, a dokonce ho ani nehlídá policie. Osobně si myslím, že co byste teď měl udělat, pokud vám totiž nevadí, že vám takhle radím...«

»Ale kdepak, vůbec ne.«

»Chci říct, že je to přece vaše věc.«

»Jen mi poradte,« vyzval ho Costello.

»No dobře. Myslím, že byste tam měl zajet se Skoukakisovou manželkou nebo prostě s někým, kdo má klíče a zná kombinaci toho sejfu, vzít si s sebou kameru a nafilmovat, jak tam ten kámen na tom podnose leží.«

»Příteli,« opáčil vřele Costello, »kdybych pro vás mohl ně-kdy něco udělat...«

»Vždyť už děláte,« ujistil ho Klopzik, pak se ozvalo cvaknutí a byl pryč.

»Pane bože, pane bože,« opakoval Costello. Zavěsil, zůstal sedět a zamyšleně pokyvoval hlavou.

»Podle té polovičky, co jsem slyšela,« ozvala se Dolores, »tvrdí, že ho vůbec nevzal.«

»Je pořád tam.« Costello na ni pohlédl s očima vyvalenými nadějí. »Já mu věřím, Dolores. Ten zatracený lotr mluvil pravdu. A já teď Byzantskej oheň narvu těm mizernejm haj-zlům na policejním ředitelství do zadku tak hluboko, že od něj budou mít červený zuby. Sežeňte mi...« Zarazil se, svrátil obočí a srovnával si myšlenky. »Skoukakis je v base, ale má manželku. Tu mi sežeňte. A objednejte přenosovej vůz. Jo, a ještě něco.«

Dolores se zastavila ve dveřích na poloviční cestě k vlast-nímu stolu. »Ano?«

»Měla jste předtím pravdu,« usmál se na ni šťastně Tony Costello. »Je nádhernej den.«

Kapitola 46

Když v šest hodin v televizi běžely večerní zprávy, schovával se ještě Dortmund v tunelu s telefonním vedením, takže se díval až na jejich opakování o jedenácté. Tou dobou už ta no-vinka vešla ve všeobecnou známost, štvaniice byla odvolána a Dortmund mohl pohodlně sedět na vlastní pohovce ve vlast-ním obývacím pokoji a spokojeně se dívat na vlastní televizor. Strážníci i zloději, teroristé, špioni i náboženští fanatici, ti všichni už byli pryč, ztratili se někam, kde se starali o vlastní záležitosti. Dortmund si konečně mohl vydechnout.

Protože grilbar O. J. se včerejšího večera bezprostředně poté, co se odposlouchávací zařízení Benjyho Klopzika napojilo na občanské vysílací pásmo, stal terčem nesmírně agresivního policejního zásahu, a byl proto momentálně zavřen za účelem oprav, souhlasil Dortmund s tím, aby se schůzka, kterou kvůli Stanu Murchovi odložili, konala večer tady u něj v bytě, ale pod jednou podmínkou: »V jedenáct se potřebuju podívat na zprávy.«

»Jasně,« souhlasil Stan po telefonu. »Budeme se dívat všichni.«

A tak se dívali. Stan Murch, zavalitý chlapík s rezavými vlasy a pihami na hřbetech obou rukou, dorazil jako první krátce před jedenáctou se slovy: »Byl jsem beztak v Queens, takže jsem to vzal po Queens Boulevardu, přes most na Devě-tapadesátý ulici a pak dál po Lexingtonský.«

»Hm,« zabručel Dortmund.

»Finta je v tom,« pokračoval Stan, »že nesmíš odbočit na Třiadvacátou, jako to dělají všichni. Jedeš po Lexingtonský až úplně na konec, pak objedeš Gramercy Park, vyhneš se spoustě světla a spoustě hustýho provozu a mnohem snáz se ti pak odbočuje doleva na Park Avenue.«

»Budu si to pamatovat,« slíbil Dortmund. »Dáš si pivo?«

»Jo, dám,« přikývl Stan. »Nazdar, Kelpe.«

Kelp seděl na pohovce a sledoval závěr opakování hlavního večerního pořadu. »Jak se daří, Stane?«

»Koupil jsem si auto,« pochlubil se Stan.

»Ty sis koupil auto?«

»Hondu s poršáckým motorem. Ta kára má křídla. Když chceš zastavit, musíš vyhodit padák.«

»To ti věřím.«

Dortmund se právě vracel se Stanovým pivem, když u dveří znovu zazněl zvonek; tentokrát to byl Ralph Winslow s Jimem O'Harou, s nimiž se Dortmund seznámil na té první neú-spěšné schůzce v O. J. Všichni se vzájemně pozdravili a Dortmund opět zamířil do kuchyně pro další dvě piva. Když se vrátil, rozdál je přichozím. »Tak už jsme tu všichni kromě Drobka,« konstatoval.

»Ten nepřijde,« oznámil Ralph Winslow. Nezdálo se, že by toho litoval.

»Proč ne?«

»Je v nemocnici se žaludkem. Když poldové včera večer vltli do O. J., seděl zrovna sám v zadním kumbálu se všema těma papírama, co na nich bylo zaznamenaný, kde ve středu večer kdo krad, loupil a tak podobně.«

Dortmund na něj vyvalil oči. »A to všechno poldové se-brali?«

»Ne,« ujistil ho Winslow. »O tom právě mluvím. Drobek za-barikádoval dveře. Neměl u sebe sirky, aby ty papíry mohl podpálit, tak je spolykal. Úplně všechny. Když do sebe pral poslední várku, poldové vyrazili dveře, pustili se do něj obuš-kama a Drobek žvejkal, polykal a odháněl je od sebe židlema.«

»Proslejhá se,« doplnil ho O'Hara, »že bude ve špitále při-nejmenším měsíc.«

»Některý z chlapů pro něj pořádají sbírku,« oznámil Winslow. »Že to jako byl šlechetnej čin.«

»Já taky přispěju,« slíbil Dortmund. »Tak nějak se za to cejtím částečně zodpovědný, víte?«

»Hrozně nerad ti to říkám, John,« otočil se k němu Stan Murch, »ale dokonce i já už jsem si začínal myslet, že ten

chlá-pek s tím Kainovým znamením jsi ty.«

»Všichni si to mysleli,« přikývl Dortmund. Neuhýbal po-hledem, hlas měl pevný a ruka, v níž držel pivo, se ani neza-chvěla. »Nemám to nikomu za zlý, takový věci se prostě někdy stávají. Byla to tíha nepřímých důkazů.«

»Mně nemusíš o nepřímých důkazech nic vykládat,« ozval se procítěně O'Hara. »Vyfánsnul jsem jednou pět až deset za vy-loupení sejfu na pile a neměli na mě nic než piliny v manžetách kalhot.«

»To je strašný,« politoval ho Kelp. »Kde tě chytili?«

»V kanceláři tý pily.«

»A přesně tak to bylo i v mým případě,« pokračoval Dort-munder. »A přitom, jak byl každéj naštvanej, jsem se neopová-žil vystrčit hlavu a vysvětlit to.«

»Nebyl ale ten Klopzik číman?« ušklíbl se Winslow s názna-kem čehosi jako obdivu v hlase a zatočil plechovkou piva, jako by v ní byly kostky ledu, které by o sebe mohly zacinkat. »Hrál to na obě strany a sám byl mezi nimi. Od poldů si nechal nasa-dit štenici a přitom to byl celou dobu on, co udělal to klenot-nictví.«

»A přitom Byzantskej oheň vůbec nevzal,« dodal O'Hara. »Takovou slavnou věcíčku. Jak může někdo bejt tak pitomej?«

»Už to začíná,« upozornil je Kelp.

Všichni se tedy usadili a sledovali televizi. Moderátor stručně uvedl diváky do situace a následoval záznam zpráv z šesté hodiny, které začínaly záběrem na Tonyho Costella sedícího u stolu před modrým závěsem; hlavu a pravou ruku měl v obva-zech, tvářil se však optimisticky a triumfálně. »Intenzivní celo-národní pátrání po ukradeném Byzantském ohni,« oznámil, »dospělo dnes odpoledne k náhlému a bizarnímu konci na stejném místě, kde původně začalo, tedy ve Skoukakisově klenotnictví na Rockaway Boulevardu v parku South Ozone.«

Pak přišly na řadu záběry z klenotnictví, na nichž byl Tony Costello - bez obvazů - ve společnosti ženy, kterou předsta-vil jako Irenu Skoukakisovou, manželku majitele obchodu. Zatímco komentátorův hlas vysvětloval, že Benjamin Arthur Klopzik, po němž bylo vyhlášeno nejintenzivnější pátrání v dějinách newyorského policejního sboru, uvedenému reporté-rovi dříve téhož dne osobně telefonoval s šokujícím sdělením, které vedlo k nalezení ztraceného rubínového prstenu nedo-zírné ceny, kamera sledovala Costella, který se díval, jak Irena Skoukakisová odemyká dveře obchodu, vchází dovnitř a ote-vírá sejf. Kamera najela na detailní záběr, když ze sejfu vytáhla označený podnos - tady komentátor opakoval Dortmunděrovu historku o tom, jak lupič nechal Byzantský oheň na místě - a tam ten zatracený rubín skutečně ležel, v životní velikosti, obrovský a rudě se třpytící uprostřed miniaturního zlatého zvěřince.

Následoval opět pohled na ovázaného Costella za stolem. »Přirozeně jsme informovali policii i FBI, jakmile jsme si Klopzikovu historku ověřili,« sděloval. »Výsledky byly, ales-poň z pohledu tohoto reportéra, poněkud překvapivé.« Další reportážní záběry: služební automobily prudce zastavu-jící před klenotnictvím a z nich vyběhající uniformovaní poli-cisté i detektivové v civilu. A pak ono překvapení: záběr na muže, kterého neviditelný komentátor identifikoval jako agenta FBI Malcolm Zacharyho a který právě na chodníku před kle-notnictvím udeřil Tonyho Costella pěstí do obličeje. Costello padl k zemi, a zatímco kamera zůstala na místě, v záběru se objevila běžící zavalitá postava hlavního inspektora Francise X. Mologni, který začal do ležícího zpravodaje kopat.

»Panebože,« vydechl Dortmund.

Další pohled na Costella za stolem; tentokrát se tvářil vážně, přemýšlivě a možná jen nepatrně zlomyslně. »Tento politová-níhodný incident,« informoval diváky u televizních obrazovek, »pouze dokumentuje, jak mohou povolit nervy, když jde sku-tečně do tuhého. Naše televizní stanice již přijala omluvu Fede-rálního úřadu pro vyšetřování i starosty New Yorku a já osobně jsem přijal omluvu agenta Zacharyho i vrchního inspektora Mologni, kteří byli oba uvolnění na zdravotní dovolenou. V celé této záležitosti je pouze jedna drobná věc, která mě doo-pravdy mrzí, a tou jsou slova vrchního inspektora Mologni, který se v momentálním rozrušení o mé osobě vyjádřil jako o špinavém Taliánovi. Skutečnost je taková, že pocházím ze stoprocentně irské rodiny, přestože na mém původu samo-zřejmě absolutně nezáleží, i kdybych byl Ital, kterým nejsem, nebo kdybych byl třeba Skot jako Jack Mackenzie, můj kolega z jiné televizní stanice, bez ohledu na to, k jaké etnické skupině patřím nebo bych mohl patřit, tato známka stereotypní etnické předpojatosti by mne zamrzela a zneklidnila. A i když jsem Ir, klidně bych si nechal říkat Talián, Makarón či jak se těmto pomýleným lidem líbí. Někteří z mých nejlepších přátel jsou Italové. Vracím ti slovo, Sále.«

»A je to,« konstatoval Andy Kelp, když Dortmund vypnul televizi.

»No fajn,« ujal se slova Stan Murch. »To bychom měli mi-nulost. Jsme připraveni promluvit si o budoucnosti?«

»Jasně že jsme,« ujistil ho Kelp. »Máš pro nás nějakou fušku, Stane?«

»Něco moc pěknýho,« sliboval Stan. »Já budu samozřejmě řídit. Ralphe, bude tam pár dost zapeklitých zámeků, se kte-rejma se musíme vypořádat.«

»Jsem ti k dispozici,« přikývl Ralph Winslow.

»Jíme, Andy, na vás bude šplhání a odnesení kořisti.«

»Samozřejmě,« souhlasil Kelp a Jim O'Hara, jehož vězeňská šed' pomalu začínala mizet, se přidal. »Jsem připravený jít zas do akce. Věřte mi.«

»A Johne,« otočil se Stan k Dortmundovi, »budeme potře-bovat podrobněj plán. Cejtíš se na to?«

»Cejtím se přímo skvěle,« ubezpečil ho Dortmund. Byla to směla, že se nemohl světu pochlubit svým největším triumfem, protože se ukázalo, že jeho největší triumf nebyl ničím jiným než bludným kruhem a skončil tak, že svou nejskvělejší kořist vrátil zpátky tam, kde ji našel, a možná bylo lepší nechat si to všechno pro sebe. Stejně ale, triumf je triumf a nepřestává být triumfem. »Mám dokonce dojem,« dodal, »že se na mě zrovna usmívá štěstí.«

digitalizoval RedY

l. korektura